

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

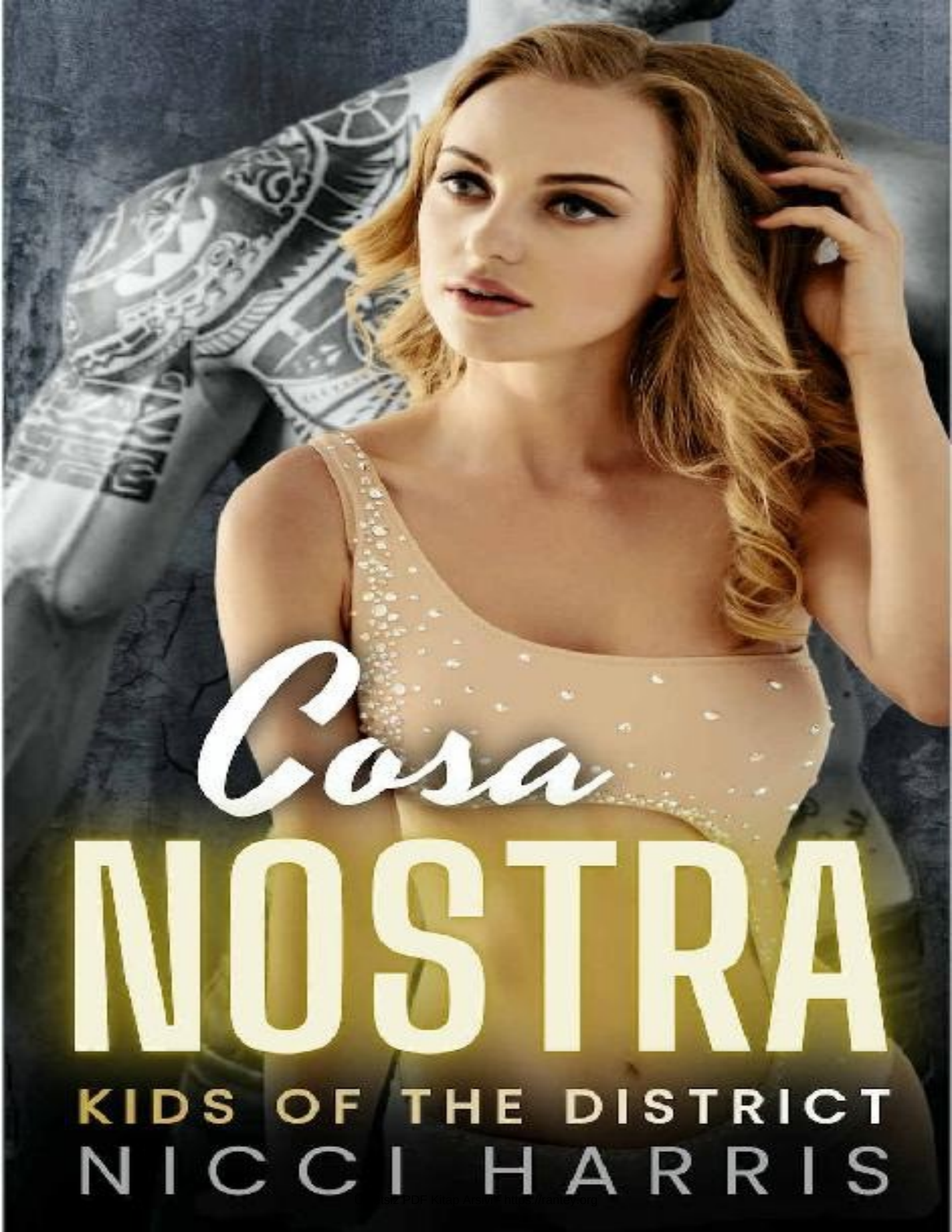
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Casa
NOSTRA

KIDS OF THE DISTRICT
NICCI HARRIS

COSA NOSTRA

Çeviri Kitaplar

Telegram

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Nicci Harris
tarafından Tetik
uyarısı

1. BİR: Max
2. İKİ: Max
3. ÜÇ: Cassidy
4. DÖRT: Max
5. BEŞ: Cassidy
6. ALTI: Cassidy
7. YEDİ: Cassidy
8. SEKİZ: Max
9. DOKUZ: Cassidy
10. ON: Cassidy
11. ON BİR - Max
12. ON İKİ: Cassidy
13. ON ÜÇ: Cassidy
14. Ondört: Cassidy
15. ON BEŞ: Max
16. ON ALTI: Cassidy
17. YEDİ: Cassidy
18. SEKİZ: Max
19. DOKUZ: Cassidy
20. YİRMİ: Cassidy
21. YİRMİ BİR: Max
22. YİRMİ İKİ - Max
23. YİRMİ ÜÇ: Cassidy
24. YİRMİ DÖRT: Cassidy
25. YİRMİ BEŞ: Cassidy
26. YİRMİ ALTI- Cassidy
27. YİRMİ YEDİ: Cassidy
28. YİRMİ SEKİZ: Cassidy
29. YİRMİ DOKUZ: Max
30. OTUZ: Cassidy
31. OTUZ BİR: Cassidy
32. OTUZ İKİ: Max'in mektubu
33. OTUZ ÜÇ: Max
34. OTUZ DÖRT: Cassidy
35. Sonsöz: Cassidy

Güle Güle. . .

Her Way - Dördüncü

Kitap İnceleme

zamanı. . .

Güle güle. . .

Yüzleşmek - Birinci

Kitap Bizim Seyimiz -
İkinci Kitap Nicci
Kim?

NICCI HARRIS TARAFINDAN DA

The Kids of The District

Karşımızda

Cosa Nostra

Telif Hakkı © 2020 Nicci Harris

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. ISBN e-

kitap: 978-1-922492-04-3

ISBN basılı: 978-1-922492-03-6

Writing Evolution tarafından düzenlenmiştir. @writingevolution.

www.writingevolution.co.uk İç grafikler Nicci Harris

Kapak tasarımı Nicci Harris'e ait

Bu bir **kurgu eseridir**. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

*Gitarlar için.
Onları oynadığın için.
Onları yapmak.
Çok fazla alıyorum.
Siz olmasaydınız, kocam yokluğumu fark ederdi.
Ve Cosa Nostra hiç yazılmamış olabilir.*

COSA NOSTRA

Trigger Warning

Eğer tetiklenirseniz:

Şiddet.

Gore.

Travma.

Grafik seks!

Çok fazla duygu var!

O zaman bu kitabı okumayın!

One

Maksimum

KIRLI İŞLERİMİZİN ÇOĞU ŞEHRİN DIŞINDA, JIMMY'NİN MEZBAHASI CAPEL GROVE'DA YAPILIYOR. Ama Mickie yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve o bölgeden ayrılmadan önce bu işi halletmemiz gerekiyordu. Ya da daha kötüsü.

İşte bu yüzden Connolly şehir merkezinde, Sergio'nun Et Pazarı'ndaki derin dondurucuda taşaklarımı donduruyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Nefesim etrafımdaki havayı gri buhar bulutlarıyla kaplıyor. Üzerimdeki dondurucu vantilatörü bir tür beyaz gürültü yaratıyor.

Temizlikçimiz Armad, köşedeki metal masaya doğru ilerliyor, her adımında bir sıçrama var. Kendine özgü bir zarafetle yürüyen ince bir adam. Dışarıda, gerçek dünyada, kolayca kolay bir hedef olarak görülebilir - saf. Bir aptalın hatası.

Yumuşak bir melodi mırıldanırken ve alet kılıfını açıp keskin, parlak içeriğini sergilerken onu izliyorum. Bu geceki işi tamamlamak için gereken aletleri dikkatle seçiyor ve sonra onları nazikçe sergiliyor. Cilalı bıçakları teker teker okşamak için biraz zaman ayırıyor. Birçok kez gördüğüm bir ritüel. Bir keresinde bana bunun bir meslektaşını selamlamak gibi olduğunu söylemişti.

Kafadan kontak.

Yan tarafıma baktığımda Bronson'un Armad'ı izlediğini fark ediyorum, mavi gözleri parlıyor, parmakları

avuçlarını okşayarak. Ama bizim işimiz kesmek değil. Her ne kadar ellerini kana bulamaktan hoşlansa da, ona kaşlarını çatarak asker olmadığını hatırlatıyorum.

Armad ve iki oğlu Michael'ın bağlı ayaklarını tavandan sarkan kancaya asarlar. Tam altında, soğuk imento zeminde büyük, i organlarla kaplı bir ızgara var, bu yüzden sonunda uyandığında görülmesi gereken ürpertici bir manzara olacak. Olacaklara dair bir ipucu.

Bronson yanıma geliyor, ellerini kirletmek için can atıyor. Bunun her anını izleyecek, Michael'ın acısından tatmin olacak. Bir tür endişeyle ayaklarını s r yen ayaklarına bakıyorum. Bir tür beklenti. Tek hissettiğim sıkılmak.

Michael şimdi kas gruplarına ayrılmaya hazır bir leş gibi ayaklarından sarkıyor. Adamlarından biri Michael'ın kafasına soğuk bir kova su fırlatırken Armad geri çekilir. Su yüzünden ve saçlarından damlayıp kanalizasyona akıyor.

Michael kendine geldiğinde, dondurucunun vantilat r n n ritmik uğultusu panik içindeki iniltileriyle kesilir. Hızlı soluk alıp vermeleri, anlamsız sözcüklerin kekelemeleri takip eder. Sonra adrenalini yükselirken vücudu dönmeye başlar. Vücudu ona bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor. Kendini kancadan kurtarmaya çalışırken eforla homurdanıyor. Kendi ağırlığı ve küçük kasları başarılı olmasını engelliyor. Gömleğinin bir kısmı çenesine sarktığı için yüzümüzü göremiyor.  nemli değil. Kim olduğumuzu biliyor.

Aşırı beslenmiş bir Japon balığı gibi kancanın üzerinde dönmeye devam ederken, alay ediyorum. Ne boktan bir uval. Ne kadar zayıf, işe yaramaz bir yer israfı. Yirmi dört yıllık hayatımda pek çok pis piç tanıdım.

- Kasap olmanın bir parçasıdır bu - ama bir adam kötü ve sahtekar olabilir ve yine de onurlu niteliklere sahip olabilir. D r stl kleri. Gururları. Çoğu zaman hayranlık duyulacak özellikleri bile vardır. G . Sadakat.

Bu pislik herifin cebi de cebi kadar boş.

G rtlaktan gelen, tutarsız bir inilti çıkarır. "Tanrım, lütfen. Lütfen bunu yapma."

Daha fazla sessizlikle karşılaştığında titriyor. Kalbim düzenli ve ritmik atıyor ama o ağlamaya başlayınca ben de irkiliyorum. Benim dünyamda gözyaşlarına yer yok. Bizimle savaşın amına koyayım. Tehdit et bizi. Ama küçük bir sürtük gibi sızlanma.

"Bu da ne?" diye ağlıyor. "Neredeyim ben?"

"Domuzumuz kalmadı," diyor Bronson basitçe. "Aileme şişte kızartma sözü verdim. Kızartmayı seviyorsun, değil mi?"

Michael sızlanıyor. Kardeşimin geniş ve yumuşak gülümsemesine gözlerimi deviriyorum. Asılı arkadaşımıza bir adım daha yaklaşıyorum, ancak gözleri ayakkabılarıma kilitlendiğinde duruyorum. "Jimmy'nin kamyonu neredede?" -ayağıma vuruyorum- "ve elmaslarımız neredede?"

Gözlerimizi ya da yüz ifadelerimizi yakalamak için vücudunu sarsmaya alışıyor. "Bilmiyorum. Size söyledim ya. Ben-"

"Gördün mü, yalan söylediğini biliyoruz," diye m rıldanıyorum, işaret parmağım ve

başparmağımla alnımı ve şakağımlı ovuyorum. Elimı yanıma bırakıp kabaca iç çekiyorum. "Nasıl olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Yemin ederim. Max. Bronson. Yemin ederim-"

Bronson'ın botu Michael'ın yüzüne çarptı. Kafası geriye doğru savruldu. Gözleri kapandı. Ağzı açık.

Şimdi de baygın ve sanki çoktan ölmüş gibi kancanın üzerinde sallanıyor.

"Lanet olsun, Bronson," diye mırıldandım.

"İsimlerimizi söylemelerinden hoşlanmıyorum," diyor açıkça ve bir kova daha buzlu su alıp içindikileri Michael'ın üzerine sıçratıyor.

Tamamen katılıyorum. Birinin kardeşimin, Butch'un ya da -*özellikle*- Cassidy'nin adını söylediğini duymak beni çok kızdırıyor.

Michael tekrar kıpırdandığında, Armad'a işaret veriyorum. İçeri giriyor, hızlı ve eğitimli bir hassasiyetle onu kesiyor, etini pazusundan bileğine kadar ayırıyor. Nispeten sığ bir kesik. Kan damlıyor, ızgarayı boyuyor, ama kanını kurutmaya yetmiyor. Michael'ın gözleri aniden açılır. Kafatasının içinde kan ve basınç arttıkça tükürüyor, salyası akıyor ve kızarıyor.

Uzun, yarı tutarsız bir inilti çıkarıyor. "*Siktir*."

"Kasap kuşunun adını nasıl aldığını biliyor musun?" Bronson yumuşak ve kararlı bir sesle sorar.

Lanet olsun, yine mi bu kasap kuşu saçmalığı?

"Avlarını devasa bıçak benzeri gagalarıyla mızrakladıktan sonra, onları dikenlere, çitlere, asılacakları herhangi bir yere saplıyorlar ve bağırsaklarını güneşte çürümeye bırakıyorlar."

Gürleyen bir iç çekiş herkesin dikkatini bana çekiyor. Bu saçmalıktan çoktan sıkılmıştım, doğrudan konuya girdim. "Dün, taşaklarım karının kışının içindeyken, kulaklarından sarkan en güzel pembe elmasları gördüm. Ve ürünümüzü nerede görsem tanırım."

"Jess'ten uzak dur!" Kelimeleri boğuk boğuk söylüyor.

Sadık bir hanımefendi olabilir, bilemem. Onunla hiç konuşmadım. Adamlarımdan biri onu takip etti ve küpeleri fark etti. Bizden çalarken onun bağırsaklarını yeniden düzenlediğime inanabileceğini düşünmek beni güldürüyor.

"Elmaslarımız nerede?" Şak diye söyledim.

Bronson Michael'ın kanının içinde diz çöker ve saçlarını parmaklarının arasında düğümler. Michael sonunda bir yüz görebiliyor, ama gözlerinin büyüyen aklarına bakılırsa, belki de görememeyi diliyor. Bron onun kaygan saçlarını okşuyor ve bu beni hasta ediyor. "Bugün seni tehdit etmiyoruz dostum. Bunu açıkça belirtmek isterim. Bu dondurucudan torbalar içinde çıkacaksın," diyor Bron. "Ama kardeşimin kocaman bir aleti var ve elmaslarımızın nerede olduğunu söylemezsen karın bu gece onu kullanış şeklinden hoşlanmayacak."

Bu saçmalık olsa da - ben asla masum bir kadına zarar vermem - Michael vereceğime inanıyor gibi görünüyor.

Panikle titremeye başlar. Hayatı için. Onun hayatı için.

Boğazımı temizleyerek, "Yeri ve olaya karışanların isimlerini istiyoruz" diyorum. Dondurucunun bir köşesinde buz sarkıtlarıyla kaplı metal bir rafa bakıyorum. Buz bana çocukluğumu hatırlatırdı. Annemizin nazikçe bıraktığı morlukları azaltmak için Bronson'la birlikte yarı donmuş küvette ıslanmamızı. Ama şimdi bana küçük balerinim Cassidy'yi hatırlatıyor. Ve bu,

şu anda bilincime sızmasına izin veremeyeceğim bir isim. Onu bir kenara iterek ve sabırsızlanarak Michael'a kaşlarımı çatıyorum. "Paylaşmaya hazır mısın?"

Michael konuşmaya başladığında - gerçekten paylaşmaya - etrafımda oluşan buza bakıyorum.

"Ama sizin gibi insanların onları seven benim gibi insanları var."

Bir an için bu sözler aklımdan geçiyor - Cassidy'nin tatlı naif sözleri. O gece söylediklerinde doğruluk payı var ama bu dünyadaki ahlaksızlıkları anlamıyor. Ve o iyi bir insan değil. Ve lanet olsun, onu yine içeri alıyorum. Çok kötü, bitti. Bu kişisel bir şey değil. Bu bir iş. Yine de açıklayamadığım nedenlerden dolayı kapıya doğru dönüp mandalı iterek açıyorum ve işlem alanına doğru ilerliyorum.

Kravatımı ve yakamı gevşeterek yüksek sesle nefes veriyorum. Önümde sallanan plastik perdeler dükkânın ön cephesine açılıyor. Kollarımı sıvarken kaşlarımı çatıyorum. Bu oda formaldehit gibi kokuyor ve ben bu kokudan nefret ediyorum. Kalıcı.

Çenemdeki kaba kirli sakalı avucumla ovuştururken Cassidy'yi yatağında nasıl yalnız bıraktığımı düşünüyorum. Dalgın düşüncelerime homurdanıyorum.

Carter odamızın hemen dışında, *benim* odamın. O adama güvenmeme rağmen - o adama gerçekten güveniyorum

- Hala oraya geri dönmek istiyorum. Onun dünyasına. Ne zaman onunla olsam, kendimi onun dünyasında buluyorum.

Onunla yabancı bir bölgedeyim. Tek bildiğim onun için adam öldürebileceğim. Eve geldiğimde onun tatlı küçük bedeninin çarşafplarımın üzerinde yayılmasını istediğim. Ve tabii ki onunla birlikte olmak kendimden nefret etmem için yeterli. Görmediği tüm yanlarım için. Görmek istemiyor. Görmüş olsaydı, şu anda yatağında olmazdı ve gözünün altında o morluk olmazdı çünkü ilk tehlike işaretinde hemen kaçardı.

Xander aniden benimle birlikte işlem odasındaydı, mağazanın önünden gelmişti, genç yüzünde endişeli bir ifade vardı. Ve şimdi ona olan sevgimin ne kadar tehlikeli olduğunu fark ediyorum. Yanlış bir anda onu düşünmek beni ne kadar kolay öldürebilir - ya da daha kötüsü kardeşlerimden birinin ölümüne neden olabilir.

"Ne oldu?" Onunla yarı yolda buluşarak soruyorum.

"Misafirimiz var Max," diyor, sesi hafifçe titreyerek.

Hızla yanından geçip plastik perdeleri geri çekiyorum ve dükkânın karşısındaki cam pencerelerden, içinde iki adam olan plakasız bir arabaya bakıyorum.

Siktiğimin Jacks'i.

"Ne yapacağız?" Xan sorar.

Siktiğimin Xander'ı.

Boğazımı temizleyerek onun yanından geçip dükkânın önüne gidiyorum. Sırtımı tezgâha dayayıp ayak bileklerimi önümde çaprazlayarak, kendi işlerine bakıyormuş gibi yapan Jack'lere bakıyorum. Birkaç saniye boyunca onları izliyorum. Şoförü tanıyınca, onlara kiminle uğraştıklarını kurnazca hatırlatmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Tezgâhın arkasında dolaşıp bir rulo kasap kâğıdı alıyorum. Xander beni odaya kadar takip ediyor ama ne yaptığımı sormuyor. Normalde ukalanın tekidir ama ona hâlâ kızgın olduğumu

biliyor. Ateşı körüklememesi gerektiğini biliyor.

Bir avuç domuz pirzolası alıp bir kaseye atıyorum ve üzerine barbekü turşusu döküyorum.

Onlar. Bronson beyaz yakalı gömleğinde gereksiz miktarda kanla dükkânın önünde belirirken eti fırlatıyorum.

O duygusal bir adam, benim ağabeyim. Benden çok daha duygusal. Onun iki yönü var - biri dünyayı büyüleyen, diğeri ise çoğu insanın asla iki kez görmediği. Sevdiği insanları korumak için ahlak kurallarını çiğneyebilir. İntikam almak için. Kendine ait olanı almak için.

Bu şekilde bölümlere ayıramıyorum. Michael'ı öldürürdüm. Çabucak. Ama Bronson bu eylemden benim hoşlanmadığım bir şekilde hoşlanıyor.

"Onu kesip temizleyemez miydin?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum.

"İnsanın ışıltıyı takdir etmesini sağlayan şey kirdir." Jimmy'nin sözlerini ağabeyimin ağzından duymak kaşlarımı daha da geriyor.

"Peki tüm bu pisliğin karşılığında gösterecek hangi ışıltınız var Bron?" Öfkeyle ısırdım.

Eğlenerek ve ses tonumdan etkilenmeden önce bana, sonra da küçük yuvarlak masalardan birinde oturan Xander'a gülümsüyor. "Benim güzel kardeşlerim."

"Nerede olduklarını biliyor mu?" Xander soruyor ve ben de ona onaylamayan bir bakış atıyorum. Lanet olsun.

Neden görülmesi ve duyulmaması gerekirken sorular soruyor?

"Jimmy bundan hoşlanmayacak ama Marco ve çetesinin her şeyi planladığını söyledi. Stoklarımız çoktan Hindistan'a doğru yola çıktı," diyor Bronson, soru Xander'dan gelmiş olmasına rağmen bana bakarak. Elimdeki kâseye bir göz atıyor. Neden birdenbire mutfak sanatlarıyla ilgilenmeye başladığım konusunda en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyor. Aramızdaki buzdolabına yaslanıp beni izliyor. "Yarın Jimmy'ye söylerim. . . Onları avlamamızı isteyecektir. Bunu biliyorsun, değil mi?" Bronson'ın dudaklarında hiç de hoş olmayan bir sırıtış beliriyor.

"Evet." Bunun üzerine sinirlendim. Michael bize para ve zamandan daha fazlasına mal oldu. Jimmy benden Bronson'la gitmemi, stoklarımızı bulmamı ve ceset şeklinde mesajlar bırakmamı bekleyecek. Ve ben bunu yapamam. Cassidy'yi bırakmayacağım.

Kendi kendime homurdanarak pırzolaların üzerine biraz tuz ve karabiber serpiyorum, ardından kaseyi çevirerek etini daha da kaplıyorum.

"Armad işini bitiriyor." Bronson şu anda kasap kâğıdına sardığım ete bakıyor. "Acıktım. O piçleri tuzladığına sevindim. Etlerimi hep az tuzluyorsun."

Ona başımı sallayarak kâğıdı bantlıyorum. Xander'ın ne yaptığımı anlaması ben dükkânın verandasına çıkana kadar sürdü.

"Max, hayır," dediğini duyuyorum dışarı çıkıp kaldırıma doğru yürürken. Dükkânın kapısı arkamdan kapanıyor. Jacks'e doğru ilerliyorum. Sokak lambaları yolumu aydınlatırken, ayak seslerim gecenin sessizliğini bozuyor. Gözleri bana kayıyor. Koltuklarında kamburlaşıyorlar.

Sürücü kapısının yanında durup parmak eklemlerimle cama vuruyorum. Birbirlerine yan yan bakıyorlar. Birkaç saniye sonra sürücü nihayet camı indiriyor.

Görüş alanlarına girmek için çömeliyorum. "İyi akşamlar, memur beyler. İçeri gelmek ister

misiniz? Bir domuzun bağırsaklarını çıkarıyoruz."

Anlam dolu bakışlar paylaşırlar. "Hayır, Max. Burada iyiyiz."

"Tamam o zaman. Bunu evine, güzel karın ve oğluna götür." Memur Hall'a sırtarak domuz pirzolasını uzattım. "Bunlar yiyebileceğin en iyi pirzolalar."

Sadece kağıt paketi almakla kalmıyorlar, bunun için bana teşekkür de ediyorlar.

Ellerimi ceplerime sokup geri çekiliyorum ve kaldırımdan uzaklaşmalarını, sonra da caddede ilerlemelerini izliyorum.

Dükkâna geri döndüğümde Armad ve adamlarının ön tarafta kardeşlerime katıldığını fark ediyorum. Bronson şimdi Xander'ın karşısında oturuyor, diğerleri ise tezgâhın yanında duruyor ya da tezgâha yaslanıyor. Ben yaklaşırken Armad haklı olarak kendi işine bakıyor, başını öne eğmiş duruyor. Bu adamdan hoşlanmıyorum - hepsi bizim adamlarımız. Yine de çoğu insanın bakışlarını tutmakta zorlandığını görüyorum.

Bron kıkırdar. "Onlara biraz sosis de vermeliydin, dostum." Xander

biraz homurdanır. "Neden onları kışkırtıyorsun?"

Ona dudak büktüm. "Ama yakında önemli bir avukat olacaksın, bu yüzden bir sorunum olmamalı, değil mi?"

Armad ve diğerleri yavaşça dışarı çıkarken, "Bazen kendinin en büyük düşmanı oluyorsun Max," diye mırıldanıyor.

"Sertleşmen gerek!" Ona çıkıştım ve yüzünü buruşturdu. "Bize bir erkek lazım. Güvenebileceğimiz birine." Şakaklarıma vuran sıcaklığı hissederken sesim daha da yükseliyor. "Bizim için önemli olan şeylere güven!"

Güven - Artık kimseye güvendiğimi sanmıyorum. Jimmy. Butch. Bir erkek gibi yürüyen ve konuşan ama beni her seferinde hayal kırıklığına uğratan öz kardeşim.

Hüzünlü gözlerle başını sallıyor ve "Olanlar için çok üzgünüm Max. Üzgün olduğumu söyledim-"

Cümlesini tamamlayamadan üzerine atıldım, onu ayağa sürükledim ve duvara yapıştırdım. "Çok üzgünsün!" Ön kolumun altında göğsü hızlı ve ağır nefeslerle titrerken havlıyorum.

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ama bakışlarını bırakmıyor. "Onun peşinden gitmeye çalıştım, Max. Bana iyi olacağını söyledi. Dustin'in her hareketimi izleyen muhafızları vardı. Onu durdurmaya çalıştım."

Siktiğimin Dustin'i.

Cassidy'ye yapılan saldırıda onun da parmağı olduğunu unutmadım. Benim olanla oynayabileceğini sanıyor; başka bir şey daha geliyor.

Hemen arkamda duran Bronson'ın varlığı hissediliyor, ama bunun olmasına izin veriyor.

Xander'a biraz daha yaklaşıyorum, "Yine de üzerinde tek bir çizik bile yok. Söyle bakalım, benim sert küçük kardeşim, gerçekten ne kadar *uğraştın*?" Gözleri düşüyor, sonunda benim öfkeli bakışlarımda siniyor. "Eğer kardeşim olmasaydın, seni *öldürürdüm*," diye fısıldadıktan sonra öfkeli bir itişle onu bırakıyorum. Bir an için bana sanki kalbini göğsünden söküp

çıkarmışım gibi bakıyor ve bu beni mahvediyor. Yere doğru homurdanıyorum. Çıkışa doğru ilerlerken, metanetli görünen Bronson'a bakıyorum. Dışarıya doğru ilerlerken, seslerinin mırıltısı açık kapıdan beni takip ediyor.

Bron sakince, "Hayır, bırakın gitsin,"
dedi. "Üzgünüm, Bron."
"Öyle olduğunu biliyorum dostum."

Twa

Maksimum

ROVER'A DOĞRU İLERLERKEN YUMRUKLARIMI İKİ YANIMDA SIKIYORUM. TEK HİSSETTİĞİM YİNE ÖFKE. ÖFKE, Evet, ve lanet olası pişmanlık. Pişmanlıktan nefret ederim; faydasız bir duygudur ve acı çekmemem gerektiğini iyi bilirim. Daha iyi biliyorum ama yine de hissediyorum.

Kafamın içinde uçarılığımı körükleyen karanlık sesi duymazdan gelmeye çalışıyorum. Onun yanında kimseye güvenmememi söyleyen bir ses. Herkesten şüphelenmemi. Rover'a atlayıp motoru çalıştırıyorum ve o sesi bastırmak için müziğin sesini açıyorum.

Şimdi iş bittiğine göre, vücudumdaki her kas ona geri dönme ihtiyacıyla seğiriyor, bu günlerde onun yokluğuna hala alışamadığım mantıksız bir tepki. *Kahretsin*, eskiden bağımsızlığımı ne çok severdim. Yalnız varlığımı. Ama şimdi o yanımdayken daha derin nefes alıyorum.

Eve dönerken o geceyi yeniden yaşadım. Neyin tehlikede olduğunu gerçekten anladığım geceyi. Onu yerde yarısı kırılmış halde buldum. Adamı ondan metrelerce uzakta, şahdamarına cam bir bıçak saplanmış halde buldum. Onunla karanlıkta tek başına dövüşmüştü. Bensiz.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Eve döndüğümde, çantanın üzerinde birkaç tur atmaya hazırdım. Ama odama girip onu yatağında yorganın üzerinde uyurken gördüğümde öfkem diniyor. Olduğum yerde donup

kalıyorum. İç çekiyorum.

Kabaca, onun küçük figürünü gözlerimle haritalandırıyorum. O küçücük bir şey. Yan yatmış, yatak odamın duvarını boydan boya kaplayan pencereye bakıyor. Altımızdaki şehrin ışıltısı çıplak kollarına ve bacaklarına vuruyor. Saçları alçak bir at kuyruğu şeklinde ve içimden lastiği çekip almak, uzun, kalın, neredeyse pembe-sarı saçlarının yastığın üzerine yayılmasına izin vermek geliyor.

Ben yanımdayken çıplak uyuyor ama şu anda üzerinde beyaz bir külot ve atlet var. Yatağın etrafında dolaşıp pencereye doğru gidiyorum, odanın bir köşesindeki iki kişilik koltuğa oturuyorum ve ona bakıyorum. Yüzünün bir kısmı gölgeler içinde, ama ay ve şehir tarafından aydınlatılan kısmı rahat, yumuşak ve hafifçe çillerle donanmış. En sevdiğim yanı onlar olabilir. O çiller. Ve her birini yaladım.

Bakışlarım omzunun kıvrımını, ince belini ve kalçalarının küçük kabarıklığını izliyor.

Yastıklara yaslanıp parmak eklemelerimi kırıyorum. Dikkatim aniden parmağımdaki dövmeye takılıyor. Üzerinde 'ateşli olan' yazan dövme - ateşli olan.

Benim ateşli olanım.

Artık kızgın olmadığımı fark ederek kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve onun uyumasını izlemeye devam ediyorum.

"Max."

Hareket etmesem de gözlerim onun sesiyle anında açılıyor. Yatakta yavaşça doğruluyor. - tembelce. Uykulu uykulu inleyerek gözlerini ovuşturuyor. "Ne yapıyorsun?"

Uyanıklığa alışmak için birkaç dakika harcadıktan sonra hâlâ salonda olduğumu fark ediyorum.

"Uyumaya devam et küçüğüm," diyorum ama o çoktan yataktan kalkıp odayı geçerek bana doğru geliyor, küçük yüzü sorgulayıcı ve endişeli.

Tam önümde duruyor ve tek konsantre olabildiğim şey külotu ile tekinin arasındaki beyaz ten kayması. Alt dudağımı yalıyorum ve sonra yüzüne bakıyorum. Bana yumuşakça gülümsüyor ve siktir - sadece, *siktir*.

Uzun, yumuşak kahverengi kirpiklerini kırıştırırken, yay şeklindeki dudakları tatlı bir gülümsemeye kıvrılıyor - sanki beni tamamen çözmüş gibi.

Bacaklarını yana açarak kucağıma oturduğunda, yüzünü ve vücudunu daha iyi görebilmek için arkama yaslanıyorum.

"Neden kanepedesin?" diye soruyor, yarı uyanık bir sersemlik içinde sesi normalden daha boğuk. Bu hoşuma gitti.

Sikim nabız gibi atıyor.

"Seni uyandırmak istemedim," diye yalan söyledim. Formaldehit gibi kokarken seninle yatağa girmek istemedim. Kokun yüzünden aklımı kaçırmak ve hıncımı senin tatlı bedeninden çıkarmak

istememedim. Bunun gibi saçma sapan bir gerçek.

Gözlerimi onun uyuşuk ela gözlerine dikeyorum, uykulu haline rağmen gözlerindeki altın ve kehribar benekleri parlıyor. Bakışlarım kadifemsi dolgun dudaklarına düşüyor ve hemen ayrılıyor. Ben aşağıya, birbirine bastırılmış mükemmel kalçalarına bakarken o da benim görüş alanımı takip ediyor. Oturuş şekli hoşuma gitmiyor. Belini kavrayıp kaldırıyorum, kucağında iyice gerilene kadar manevra yapıyorum. *Daha iyi.*

Lezzetli, yumuşak arka tarafını kavrayarak onu kendime doğru çekiyorum. Yumuşak ekseni sert eksenimle buluştuğunda nefesi kesiliyor. Kollarını omuzlarıma dayadığında tırnakları boynum boyunca ilerliyor ve tenimi okşuyor. Omurgam boyunca bir ürperti dolaşüyor. *Sikeyim beni.* Onunla ne yapacağım? Onunla tanışmadan önce hiç böyle dokunulmamıştım. Daha önceki kızların buna cesaret edebileceğinden emin değilim.

Gözleri -sevgiyle- yüzümü inceliyor ve bu hoş karşılanıyor, ihtiyaç duyuluyor ve aynı zamanda rahatsız edici. Ne olduğumu göremediği için şükrediyorum.

Öne doğru eğilip alnımı omzuna koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Max, söyle bana," diye yalvarıyor usulca. Doğrulup bacaklarının arasındaki ince kumaş parçasına bakıyorum. Aslında ona bakıyorum. Parmakları hâlâ saçlarımda. Ellerim dizlerinden kumaşa doğru ilerliyor ve kumaşın hemen üzerinde duruyor ama onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Külotunu kenara itiyorum, pürüzsüz kel am dudaklarının bulunduğu pozisyon nedeniyle biraz açıldığını gördüğümde kabaca nefes veriyorum. Şimdi ağır ağır nefes alıyor. Her büyük nefeste tüm vücudu hafifçe sallanıyor. Parmağımın ucuyla o yumuşak açıklığa dokunduğumda sikim dolmaya, içinde basınç oluşmaya başlıyor.

Hafifçe inliyor - iyi anlamda değil. Parmağımın daha ileri gitmesini engelliyorum ama çekmiyorum da. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken güzel yüzüne bakıyorum. Çenem titriyor. Bu acıyı onun içinden söküp almak istiyorum. Onun üzüntüsü bende dünyayı ateşe verme isteği uyandırıyor. İçimde biriken öfkeyi görüyor olmalı çünkü şimdi sıkı dudaklarımı öpüyor. Gözyaşındaki tuzun tadını alabiliyorum.

"Özür dilerim," diyor ağzıma karşı. Bugün bunu çok fazla duydum. Ve ondan duymak istediğim son kelimeler bunlar. "Hala onun sözlerini duyuyorum" derken nefesi çok tatlı bir şekilde ağzımın içinde süzülüyor.

Dişlerim gıcırıyor. *Kahrolası Erik.* Zaten paramparça olmasaydı, sırf etini kendim kesmek için onu kazıp çıkarmayı düşünürdüm.

"Hangi kelimeler? Bana ne dediğini söyle."

Başını bir kez sallıyor, bakışlarını ürkekçe yere kaydırıyor. "Bunu tekrarlamak istemiyorum."

"*Cassidy.*" Çenesini kaldırıyorum ve dudaklarımı hızla onunkilere bastırıyorum. Yakın durarak, dudaklarımızı fırçalıyorum

Ben konuşurken birlikte. "Beni düşün. Parmaklarımdan sana dokunduğunu. Seni memnun ettiğimi. Şimdi bana seni benden uzak tutan şeyin ne olduğunu söyle."

Sinirle yutkunarak cevap vermesi birkaç dakika alıyor. "Benim zayıf olduğumu ve erkeklerin

kadınlara girdiğini söyledi. Tıpkı şeytanın yaptığı gibi."

Lanet olsun. Düzensiz nefes alıyorum. "Bana girdiğini düşünmüyor musun?" Sinirleniyorum ama saldırganlığım

Onu.

Bir nefes daha çekiyor. Zorlu bir nefes. "Beni bedenimle kontrol ettiğini söyledi. Bununla benim bir parçam."

Hem öfkeyle haykırmak hem de bu ifadenin saf yanlışlığı karşısında kahkahalara boğulmak istiyorum. Neredeyse pembe saçlarına doğru eğilerek kulağına konuşuyorum. Ben konuşurken yanağı şefkatle benimkine değiyor. "Her boşaldığımda seni düşünüyorum. Kafamın içinde sen varsın." Onu içime çekiyorum. *Cassidy*. Parfüm kullanmıyor; kokusu sadece kadınsı. Temiz. Doğal. Boynundaki nefesim önce nefes nefese kalmasına, sonra da soluk soluğa kalmasına neden oluyor. "Bu yumuşak, ıslak ten." Yavaş yavaş parmaklarımı amının dudakları arasına sokuyorum ve irkilerek çıkardığı iniltieler sikimde yankılanıyor. Diğer elim neredeyse ince sırtının genişliğini kaplıyor, ince karnını öne doğru itiyor ve onu istediğim şekilde kavislendiriyor. "Beni bir yumruk gibi kavrayan bu güçlü, duyarlı kaslar. İç bacaklarındaki çiller. Kokun. Tadın. Seni ben kontrol etmiyorum *Cassidy*. Hiçbir şey gerçeğin ötesinde değil. Beni kontrol ediyorsun. Parmaklarımı. Dudaklarımı. Sikimi." Başımı onunkine doğru salladım. "Bana sahipsın, küçüğüm." Şimdi ağlıyor, ben de yüzünün her yerine öpücükler konduruyorum, sanki yaralarını yalıyormuşum gibi gözyaşlarının tuzluluğunu tadıyorum. "Beni kontrol et, küçüğüm," diyorum ona.

Bir an için bana göz kırptıyor, dudakları açık ve gözleri tereddütlü. Nazik komutumu anlayınca endişeyle yutkunuyor ve sonra küçük leğen kemiğini kucağında döndürmeye başlıyor, parmaklarımı dar, nabızı atan amının içinde karıştırıyor. Kendini omuzlarımla dengeliyor, narin parmakları sıkı kaslarımı tutuyor - kısıtlamayla sıkı.

Gergin ama kalçalarını öne doğru her sallayışında yüz ifadesi o anın büyüüne daha da kapılıyor. Kalçaları daha önce hiç görmediğim bir ritim ve zarafetle sallanmaya başladığında vücuduna hayran oluyorum. Küçük balerinim parmaklarımin üzerinde büyüleyici, güzel bir hareketmiş gibi dans ediyor. Ve onunla, öyle. Sikim pantolonumun içinde özlemle geriliyor. Onu becermeye ihtiyaç duyuyorum. Sahiplenici hissederek ve hâlâ benim olduğuna dair güvenceye ihtiyaç duyarak, aşağıdaki kelimeleri hırlamamak için dişlerimi birbirine bastırıyorum. Bunun yerine nazikçe, "İçinde kimin parmakları var?" diye soruyorum.

Süt beyazı göğüslerinin üst kısımları kızarıırken, sıcaklık tenine yayılıyor. "Max'in." Adımı haykırıyor. Eğilerek, gergin, tahrik olmuş meme ucunu ağzıma alıyorum, dişlerim giydiği küçük atletin içinden kavıyor. Yuvarlanan vücudunun ve dönen kalçalarının verdiği hisle inleyerek o minik tomurcuğu emiyorum. Tatlı göğsü çok diri, çok sivri - mükemmel. Parmaklarımı ritmine karşı döndürdüğümde, zevkten hafifçe büküldüğünü hissediyorum.

"Max." Adımı mırıldanıyor.

"Max kim?" Bastırıyorum.

"Max Butcher."

"Beni sevdiğini söyle," diye emrediyorum, bunu neden duymak istediğimi anlamıyorum ya da analiz etmiyorum, ama lanet olsun, seviyorum.

"Seni seviyorum, Max." Ayrılmış pembe dudaklarından iniltiyle karışık küçük iniltieler çıkıyor, ben de bu sesleri yutuyorum ama boğuk olmalarına rağmen, nefesini çaldıkça daha da yükseliyorlar.

Ben onu yavaşça parmaklarken, o da benim penetrasyonuma karşılık veriyor, parmaklarımı içine

ekiyor ve o gl i kaslarıyla beni yoğuruyor. "Ne istiyorsun?"

Titremeye başlar. "*Daha fazla.*"

Başparmağımı kullanarak onun küçük tatlı klitorisine bastırıyorum, ileri geri masaj yaparken ikisi

İçindeki parmaklar sabit bir hızda çalışıyor. "Parmaklarımın arasında kendini çok iyi hissediyorsun ufaklık."

Dudakları beni öpmek için gerilirken yumuşak ve şaşkın, aynı anda inliyor ve nefes nefese kalıyor. Vücudu titremeye başlıyor ve öpüşmemize ara verip küçük göğüslerinin beyaz kumaşın altında sallanmasını ve yüzünün zevkten parçalanmasını izliyorum.

"Çok güzelsin."

Amcığı parmaklarıma kilitleniyor. Sikim nabız gibi atıyor. İçinden geçen orgazmdan geri tepeceğini tahmin ederek, boğazının kenarından tutup hafifçe sıkıyorum, böylece parmaklarıma derinlemesine gömülü kalmasını sağlıyorum. Parmaklarımı içinde seğiren o noktaya doğru kıvırdığımda, yüksek sesle haykırıyor. Hayatımda gördüğüm en seksi şey değilse ne olayım. Kucağımda küçük bir kedi yavrusu gibi orgazmını mırıldanırken nasıl bu kadar inanılmaz tatlı - masum - görünebiliyor, bilmiyorum.

Parmaklarım onu becermeye devam ediyor, orgazmını dışarı çekiyor. Tekrarlayan hareketlerimden vazgeçmeden, ondan gelen her son hissi sıkıyorum. Ve lanet olsun ki, sikimi onun derinliklerine gömme ihtiyacıyla fiziksel acı çekmiyorsam. Orgazmını parmaklarımda hissederken, vücudu titrerken, bunalmışken, onun zirve çılgınlıklarıyla uyum içinde dişlerimi sıkarak inliyorum.

Sonunda titremesi durduğunda ve az önce aldığı zevk düzleştiğinde, boş gözlerle

Be

n. Onun göz kırpan, şaşkın ifadesini görünce kaşlarım iyice geriliyor. Bu hiç iyi değil.

Sonra gözleri belirsizlikle açılıyor. Sanki maraton koşmuş gibi nefes alıyordu ve şimdi

Bana göre bu çok kötü bir şey. Hem de *çok* kötü bir şey.

Çenemi sıkarak parmaklarımı onun içinden çekiyorum. "Cassidy, bu bakış da ne?"

Benim nefeslerim kucağımdaki kızın parçalanmış haline öfkeyle karışırken, onunkiler aniden kısıyor. Çabuk. Sığ.

Panikledim.

Gözleri bir tür sersemlik içinde sağa sola dönerken doğrulup yanaklarını okşuyorum. "Küçüğüm?"

"Ben iyiyim. İyiyim. İyiyim. Ben iyiyim," diye bağılıyor ama gözlerinin kenarlarından yaşlar fışkırıyor. Lanet olası gözyaşları.

Ve onları görünce içim parçalanıyor.

"Ne oldu?" Homurdanıyorum, onu sarsıp kendine getirmek istiyorum.

"Bilmiyorum," diyor, sesi zayıf ve kararsız. Onu göğsüme doğru çekiyorum, küçük bedenini kollarımla koruyorum. Onu koruma ihtiyacıyla sıkılaşıyorum. Çok sıkı. Yeterince sıkı değil.

Bunu düzeltebilirim. Bunu düzelteceğim.

Bundan sonra, eğer biri onu üzerse, onun için kaldırımda süründürürse, dondurucudan temiz bir gömlekle çıkmayacağım.

Three

Cassidy

MAKYAJ AYNASINDA BANA BAKAN SARIŞIN KIZA GÖZ KIRPIYORUM - ONUN YANSIMASI TUHAF

ve açıklayamadığım bir şekilde yabancı. İri ela gözleri, burnunu ve yanaklarını hafifçe tozlandırıran uyumlu renkteki çilleriyle, birini yüzünden vuracak türden bir kıza benzemiyor. O kişinin ölümünden sonra vicdan azabı duymayacak bir tipe de benzemiyor. O tür bir kızın neye benzediğinden emin değilim ama bu değil.

Max'in banyosu evindeki en sevdiğim yer. Evinin yarısını bile görmemiş olmama rağmen, bu oda eğlenceli anılar ve sevgiyle dolu. Ama bugün farklı görünüyor. Nasıl olduğunu açıklayamam. Tek bildiğim bu - farklı.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip bir tarafa topladığımda ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Ne kadar dalgalı. Artık hoşuma gittiğini sanmıyorum. Omuzlarımın üzerinden geriye doğru savurarak kesmeye karar veriyorum. Belki de boyayacağım.

Max için sakıncası yoksa. . .

Carrara taşından yapılmış makyaj masasına bakıyorum, mermer gibi içinden geçen tozlu kahverengi damarlara dokunuyorum. Sonra, birlikte yerleştirilmiş tuvalet malzemelerimize bakıyorum - onun tıraş losyonu ve deodorantı benim birçok kutu ve kremimin yanında. Diş fırçam

onunkinin yanında, lacivert-gri seramik bir kutuda duruyor.

ve garip bir nedenden dolayı bunu garip bir şekilde acı verici buluyorum. Tabii ki bu, bir diş fırçasının yerleştirilmesiyle ilgili olarak hissedilecek tamamen saçma bir duygu. Aptalca hislerimi görmezden gelerek fırçayı elime alıyorum ve dişlerimi fırçalamaya başlıyorum.

Ağzım iyice temizlenirken aklımın dün geceki olaylara kaymasına engel olamıyorum. Olması gereken ve olmayan. Nasıl mahvettiğimi. Duygularım rahatsız edici bir hızla temkinlilikten muhtaçlığa doğru değişti. Bana bir şeyler fısıldarken sesinin duygu yüklü olduğunu hatırlıyorum. Yine de bu sözleri bağırarak da söylemiş olabilirdi çünkü o kadar büyük bir güce sahiplerdi. "Ona sahibim". Birbirimizin sahibiyiz. Ve bu düşünce şehvetin beni ele geçirmesine izin verecek kadar hoşuma gitmişti. Ama sonra, Max Butcher olan erkek-tanrının uçurumundan indiğimde, varlığımın her lifine tam bir kendinden nefret kayası düştü.

Belli ki zihnim anarşi içinde.

Düşüncelerimi donduran Max, üzerinde sadece beyaz pamuklu boxer'ıyla yavaş adımlarla banyoya giriyor. Pantolonla penisini görmezden gelmek zor; iç çamaşırıyla ise imkânsız. Odaklanmaya çalışmak için başımı sallarken, içimde büyüyen ihtiyacı görmezden geliyorum. Bedenim onunkini istiyor ama zihnim o kadar emin değil ve bu ikisi beni kamçılıyor.

Dün gece Erik bana saldırdığından beri ilk kez yakınlaştık ve pek de iyi gitmedi. Benim hakkımda ne düşünüyordur? Parmaklarını umutsuzca kullanıp sonra da gözyaşlarına boğulduğumu mu? *Aman Tanrım*, zavallı Max.

Küçük bir röntgenci gibi, boxer'ını indirip duşa girerken yansımasını izliyorum. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Yıkanmaya başladığında kendimi güçlü kollarını, sırtını ve omuzlarını kaplayan mürekkeplere takılmış buluyorum. Her bir dövme onun ruhunun küçük bir parçasını dünyayla paylaşıyor ama yine de kimsenin onları nasıl yorumlayacağına dair bir fikri yok. Ben de dahil. Göğsündeki haçın yanı sıra, gerçek bir düz imge yok. Güzel siyah, beyaz ve kırmızı soyut sanat eserleri gibi.

Normal bir günde, konuşkan bir tip değildir. Tek kelimelik cevapların ustasıdır. Yine de şu anki sessizlik kulak tırmalayıcı. Dişlerimi fırçalamayı bırakıp lavaboya tükürüyorum. Bale dersine gidemeyeceğime ve onu bütün gün beni hatırlayacağı *güzel* bir şey olmadan bırakamayacağıma karar vererek gömleğimi çıkarıp külotumu indiriyorum.

Duşa girdiğimde düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. Başka biri buna kaş çatma diyebilir ama ben bunun sadece bir uyarı olduğunu biliyorum. Onu fazla zorlamamam için beni uyarıyor. Çok fazla duyguyu gizleyen daralmış, çalkantılı gri-mavi gözlerini görmek için boynumu eğerek bakıyorum. Orada olduğunu biliyorum. Kimsenin dokunamayacağı derinliklerde saklı.

Sıcak su omuzlarından göğüslerime sızıyor. Bu güçlü bakışa dayanamayarak fayansların üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da sertçe nefes veriyor.

Ellerimi uyluklarının sıkı kaslarından kalçalarının arasındaki V şeklindeki kalın kordonlara doğru takip ettiğimde neredeyse acıyla iç geçiriyor. Okşamama tepki olarak nabız gibi atıyorlar. Çok mükemmel. Çok güzel.

Büyüyen penisine uzanıyorum ama bileğimi yakalıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor.

Gözlerim onunkileri arıyor, onları kızgın ve öncekinden daha karanlık buluyor. "Lütfen." "Bunu sadece benim için yapmaya cüret etme!"

Onu gördüğümde nefesim hızlanıyor - şehvet ve suçluluk arasında eziyet çekiyorum. Boğazımı dövmeye çalışan kalbimi yutkunarak, "İstiyorum Max," diyorum.

Yanaklarındaki kaslar nabız gibi atarken, beni tutmayı bırakıyor. Sertçe bir kez başını sallayarak ona tekrar dokunmam için bana izin veriyor. Ve sonra yüz ifadesinde göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey görüyorum - *saçmalık*. O birçok şey, benim Max'im. Yıkım ve egemenlik için yaratılmış bir fiziğe sahip, kule gibi, düşünceli bir adam. Yozlaşmış bir imparatorluğun güçlü bir varisi. Bir boksör. Rugby oyuncusu. Kardeş. Tehdit. Birkaç isim vermek gerekirse. . . Ama o sahte değil. Max saçmalık yapmaz ve yine de, işte orada, kırık parçalarımı zırlamama izin veriyor. Onları saklamama. Dün gece olmamış gibi davranmama, güçlü ve özgür olmama ve anı yaşamama izin veriyor.

Bakışlarımı neredeyse ön kolum kadar uzun ve neredeyse onun kadar kalın olan ereksiyonuna çevirerek bu farkındalığı gizliyorum. Bunu içime nasıl soktuğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Sünnet derisi pürüzsüz başının altında toplanmış ve ben tüm uzunluğunu yalarken, Max ayaklarını birbirinden ayırıyor. İki avucunu da önündeki fayansların üzerine koyarak ağırlığının bir kısmını öne doğru veriyor. Dilim şimdiye kadar gördüğüm en pürüzsüz, en pembe tenle buluşuyor ve bir prekum damlası dışarı kaydığında, hevesle kucaklıyorum.

Dilimle alt tarafını okşuyor, sıkı çıkıntısını uyarıyor, teninin tadını çıkarıyorum. Bunu yaparken kendimi iyi hissediyorum - kontrol bende.

Elimi ereksiyonunun tabanına sararak onu ağzıma alabildiğim kadar almaya çalışıyorum. Kolanının verdiği his çenemi zorlarken gözlerimi kapatıyorum. Ellerinden birini saçlarımın arasından geçiriyor. İlk başta nazikçe. Sonra beni daha derine itmek, çenemi daha geniş açmak için hafifçe yumrukluyor. Boğazımı gevşetip daha da aşağı kaymasına izin verdiğimde, alçak sesle ve uzun uzun inliyor.

Max'in itişleri benim içe doğru vuruşlarımla buluşuyor, ama yine de çok derine inmemeye dikkat ediyor. Bir an için diğer kızlara karşı da böyle nazik olup olmadığını merak ediyorum ve bir şekilde öyle olmadığını biliyorum. Gördüğüm kadarıyla, yumuşak tarafı sadece benim için ayrılmış bir mizaç. Kabaca pantolonunu indiriyor, yumruğuyla beni aşağı ve dışarı doğru yönlendiriyor.

Kontrolü ele alıyor.

Ağzıma daha hızlı pompalamaya başlıyor, hala çok ileri gitmemekle ilgileniyor gibi görünüyor, ama yavaş yavaş kendini biraz kaptırmaya başlıyor.

Avuçlarımı onun gergin kalçalarına bastırarak kendimi destekliyorum. Burnumdan nefes almaya odaklanarak ereksiyonunun etrafında yutkunuyorum ve o da bu anı daha da içeri kaymak için kullanıyor.

"*Siktir*," diye tıslıyor. Zevkli iniltileri beni teşvik ediyor, ben de dilimi kullanarak penisinin alt tarafına onun ritmiyle aynı anda masaj yapmaya çalışıyorum. Sonra bir şeyler değişiyor. Zevk aldıkça hareketleri daha kaotik ve acımasız hale geliyor. Neredeyse oraya varmıştı. Taşakları yukarı doğru çekilirken onları hissediyorum. Uyluk kasları seğiriyor. Karnı çatırdıyor. Ve şimdi yanaklarımı kavırıyor ve ağzımın içine gerçekten sokuyor. Gözlerimi kırıştıyorum ve karanlık gözlerini kapatmadan önce bana diyor ve

Başını geriye atıyor. Titriyor. İnleyerek ve ağzımı ereksiyonunun etrafında tutarak, içime üç güçlü darbeye boşalıyor. Bana verdiklerini hevesle yutuyorum, zihnim herhangi bir zevke izin vermese de bacaklarımın arasında arzunun titreştiğini hissediyorum. Kendimi parçalanmış hissediyorum. Bedenim ve ruhum arasında.

Birkaç saniye boyunca beni bırakmıyor. Ereksiyonunun zonklaması ağır nefes alış verişleriyle uyum içinde yavaşlıyor. Sonunda başımı geriye çektiğinde, penisi dışarı kayıyor ve kalçasının yanında yarı dik bir şekilde asılı duruyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum. Boynuma uzanıyor, eliyle sarıyor ve yumuşak, hızlı bir öpücük için beni dudaklarına çekiyor.

Biraz sersemlemiş bir halde gülümsemeye çalışıyorum. "Bu gerçekten derindi." Kaşları içeri çekildi. "Canını yaktım mı?"

Bana hep bunu sorar. Başımı yavaşça sallayarak, "Hiç sormuyorsun." diyorum.

Beni göğsüne çektiğinde ve sanki beni seviyormuş gibi orada tuttuğunda içime bir sıcaklık yayılıyor. Sanki bir tür savaş veriyormuş gibi. Sanki bir şeyden korkuyormuş gibi. Ama Max Butcher hiçbir şeyden korkmuyor.

Ve beni sevdiğini *sanmıyorum*, sevdiğini biliyorum.

Saçlarımı okşarken yanağımı sert göğsünün gölgeli duvarına sürtüyorum. Dün gecenin yok olmasını diliyorum. Keşke bana eskiden olduğu gibi dokunmasını isteseydim. Sormadan beni almasını. Bedenime tapmasını.

Sanırım biraz kırıldım. Biraz kayboldum.

Her şeyden çok Max ve Cassidy'nin dünyasını geri istiyorum.

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. Sanki küçük, minicik tutuşum bizi bir arada tutabilirmiş gibi.

Four

Maksimum

AVUCUMLA CHRYSLER'IN TEPESINE VURUYORUM VE SONRA CARTER YAVAŞÇA İLERLERKEN GERİ ÇEKİLİYORUM. Cassidy arka koltuktayken. Etrafında dönüyor, altın rengi gözleri kocaman ve bana sabitlenmiş.

Garaj yolundan çıkıp gözden kaybolmalarını izlerken, onun peşinden gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

İşler yolunda değil.

Romeo'ya atlıyorum - *lanet* olsun, Rover'a ve çok fazla düşünmeye başlamadan önce yola çıkıyorum. Duşta sikimin etrafına gerilmiş yumuşak ağzını düşün, beni çoğu kızın yapabileceğinden daha derine götürüyor. Ağlamaklı gözlerini ve itişlerimin etrafında yutkunmasını düşünün.

Buna izin vermemeliydim.

Ama ben bencil bir piçtim.

Jimmy'nin evine arabayla on dakikada varıyorum ama sanki bir saniye gibi geliyor. Güvenliği beni bomlu kapıdan el sallayarak geçiriyor. Büyük çitler barikat gibi araba yolunu çevreliyor ve her ışık direğinin tepesinde kameralarla yaklaşmamı izleyen birçok göz var. Evde iyi bir güvenliğimiz var ama Jimmy'ninki gibi değil. Ona sahip olması da iyi bir şey. Düşmanları var - belki de düşündüğünden daha fazla.

Butch'un arabasının yanına, kendi yerime park edip dışarı atlıyorum. Bronson'ın bisikletinin kayıp olduğunu fark ediyorum ama nedenini tahmin etmeme gerek yok. İşin bu tarafı için yeterli akli yok onda.

Her zamanki gibi, ben zili çalamadan ön kapı benim için açılıyor. Jimmy için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp tasma taktığından emin olduğum genç hizmetçi beni içeri buyur ediyor. Boyun eğmeyi sevdiği iyi bilinir.

Onu geçip doğruca toplantı odasına doğru ilerliyorum ve her adımda daha da heyecanlanıyorum.

Bu buluşmayı birkaç gün önce ayarlamıştık ama Cassidy'nin hassas durumu nedeniyle iptal ettim. Onu düşününce bile içime bir sıcaklık doldu.

Toplantı odasına yaklaştığımda, Jimmy'nin kalın Sicilya aksanı kapıdan duyuluyor. "Bu tatsız bir iş."

Dışlerim birbirine çarpıyor. İngilizce konuşması, işler kötüye giderse müdahale etmeye hazır Avustralyalı askerleri olduğu anlamına geliyor.

"Ailemi tehdit etti, Jimmy," diyor Butch, sesi normalden daha sert ama konuşmanın özü düşünüldüğünde yeterince sert değil.

Kapıyı iterek açıyorum ve bir gümbürtüyle tuğla duvara çarpmasına neden oluyorum. Ses odayı sessizliğe gömdü. Bunu yapmak istememiştim. Mutlu kaza.

Clay ve Butch dönüp sıkı bir gülümsemeyle beni onaylarken, Jimmy odanın diğer ucundan bana donuk donuk bakıyor. İki kilolu asker küçük bardaki taburelerde rahatça oturuyor. Düşmanlık etrafımızda toplanıyor. Masanın etrafında dönüp Clay'in yanına otururken, arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken gözlerim Jimmy'de sabit kalıyor. Daha önce burada olmalıydım ama Cassidy ile birlikteydim - o anları aceleye getirmem.

Jimmy benim kaba müdahalemi görmezden geliyor ve Butch'a bakıyor. "Bilmiyor musun, se? Çocuğun art niyetleri vardı. Bunu tek başına organize edebilirdi."

Saçmalık.

Butch viskisini yudumladıktan sonra, "Onu oraya o gönderdi. Xander bunu doğruladı. Oğlumun içgüdülerine güveniyorum; siz de güvenmelisiniz."

Onu. Hırlamamak için dilimi ısııyorum.

Jimmy tsks. "Ne olacağını bildiğinden o kadar emin misin?"

Ve şimdi masanın karşısına geçip onun dilini koparmak istiyorum.

Jimmy koltuğuna geri yaslanır. "Ailemin anlaşmazlığa düşmesini istemiyorum. Dustin'le konuşacağım-"

"Bu yeterli değil," diye araya giriyor Butch, bana yan gözle bakıyor, sahip olduğum azıcık kısıtlamayı da kaybettiğimi biliyor. Bunu görebilmesine sevindim. Saldırganlığım sımsıkı sarılmış gibi ve bu sarmal üzerindeki hakimiyetim kayıyor.

"Luca." Jimmy neredeyse bıkkın görünüyor. "Avustralyalı mavi yakalıları parmağında oynattığını biliyorsun. *Iddi sù devòti*. Tıpkı bizim gibi, Sicilyalılarla çalışmayacaklarını biliyorsun.

Dustin'i kaybedersek ya da daha kötüsü başka bir yerde ittifak kurarsa kamyoncularımızı, madenlerimizi ve

elmaslar."

Clay viskisini içmek yerine içiyor, zihnini keskin ve öfkesini kontrol altında tutuyor. Şimdi uzun boylu, iş adamı tipinde bir adam ama benim yaşımdayken ne kadar bencil bir yılan olduğunu hatırlıyorum. Gerçi şimdi ona bakınca buna inanmak zor. Bugünlerde sinir bozucu derecede gösterişli. Mantıklı. Balayından döndüğünden beri onu ilk kez görüyorum ama Butch'un ona bilgi verdiğini tahmin ediyorum. Ne de olsa onun varisi. Onun varisi, evet, ama benim kardeşim ve sadakat kurallarımız aşılamaz.

"Yapabilirim," diyor Clay yumuşak bir sesle. "Kimberley'de anlaşmalar yapabilirim."

"Hayır, oğlum." Jimmy elini sallayarak onu başından savdı. "Gelecek yıl meclis üyeliğine adaylığını koyacaksan tertemiz olman gerekecek. Sadece senin değil, hepinizin. Dikkat çekmeyi göze alamayız." Bana ölü gibi bakıyor. "İşinizi temiz tutun."

Cassidy ile olan ilişkimden değil, kendi işinden bahsediyor olsa iyi olur. "*Senin* işin," diye mırıldandım öfkeyle.

"*Bizim* işimiz, Max," diye düzeltiyor Clay beni.

Butch yüz ifademi fark ediyor, sıcaklık şimdi boynuma yayılıyor.

"Jimmy," diye tersledi Butch, Jimmy'nin dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Dustin'le kendim ilgilenmek istiyorum-

"

"Bu konuşmayı yapmayacağız," diyor Jimmy, parmak eklemlerini kırarken soğukkanlıymış gibi davranarak

onun önünde. "Kimse bunu Dustin'le tartışmayacak."

"Hayatımın büyük bir bölümünü senin için rahatsız edici gerçekleri ortadan kaldırmakla geçirdim, ama bu öylece ortadan kaybolmayacak," diyor Butch, kaşları gergin bir şekilde.

"Hayır, sanırım olmayacak," diye yanıtlıyor Jimmy.

Butch sesini alçaltarak, "O zaman bırak ben halledeyim," diyor.

"Hayır." Jimmy kollarını bize açıyor, endişelerimizi hoş karşılar gibi yapıyor ama yine de onları bastırıyor. "Bu bana acı veriyor. İşlerin bu hale gelmesinden memnun değilim. Cassidy'mize çok düşünüm-"

"Sakin onun adını söyleme," diye tıslıyorum.

Jimmy sertleşir. "Sanırım bugün ağzından çıkan bu kadar yeter, evlat. Bir kelime daha etme."

Yumruğum masaya çarpıyor, viski bardaklarını tıkırdatıyor.

Ayağa kalktığımda tüm gözler üzerime kilitleniyor ve iki Glock doğrudan sıkı alnıma doğrultuluyor. Daha az umursayamazdım. Evlilik toplantı odasındaki masanın üzerinden Jimmy'nin kahverengi gözlerine kaşlarımı çatarak bakarken hiç korku hissetmiyorum. Eskiden bu adamdan korkardım ama artık korkmuyorum. Ve bir anlığına, sadece bir anlığına, Jimmy'nin boğazı daralıyor ve o kısacık hareketle gerçek ortaya çıkıyor - benden biraz korkuyor.

Dışlerimin arasından alçak sesle tıslıyorum. "Kimse Cassidy'nin yanına yaklaşmayacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://frantey.org>

Sözümü kesmeye çalıştı ama buna izin vermedim. "O bu işin dışında! Dışarıda kalacak! Kimse

Cassidy ile konuşmayacak. Kimse ona lanet olası bir kayıtsızlıkla bakmayacak, yoksa yemin ederim Jimmy, yemin ederim, tüm imparatorluğunu yıkarım."

Jimmy'nin bakışları benimkileri delip geçiyor. Askerlere işaret etmek için elini kaldırıyor. "Aileme silah doğrultmayın," diye emrediyor, sesi sakin, sinir bozucu bir şekilde. Askerleri silahlarını indiriyor. "Bana saygısızlık ediyorsun, Max. Bana şüpheyile ve düşmanca davranacak kadar mı küçük görüyorsun beni? Seni bir oğul olarak görüyorum, anladın mı? Baban - bir kardeş. Benden istediğin her şeyi sana verdim. Sana fırsatlar sundum ve sen bana böyle mi davranıyorsun?"

Vücudum adrenalinle titreşiyor. Kan, atardamarlarımda ve toplardamarlarımda ateşli ve değişken bir şekilde dolaşiyor. "Ben. İstiyorum. Dustin'i. Ölmesini istiyorum!"

"Dustin Bölge'den ayrıldı," diye açıkça belirtiyor. "Kuzeyde bir sorunumla ilgileniyor."

"Daha da iyi. Onunla orada buluşmama izin ver," diye ısırdım.

Clay hâlâ rahat bir şekilde otururken, "Max, bunu bir düşün," diyor. Viskisini bardağın etrafında döndürüyor; ilk dolumdan bir damla bile eksik değil. "Eve git. Cassidy ile birlikte ol. Bırak mesele çözülsün."

Şu anda tamamen okunmaz halde olan Butch'a bakıyorum, sonra da Clay'e. Jimmy'nin onun için büyük planları var. Belki de bu, ağabeyimin bir Kasap olarak onuruna sızmıştır. Sadakatinin bizimle olduğunu düşünmekle yanılıyor muyum? Hayır. O sinsi biri. Ve daha önce benim için boğaz kesmişti.

"Balık baştan kokar," diyor Jimmy, kaşlarını çatarak ona dönüyorum. "Biz başız - Fırtına ve Kasap. *Çürüyen* siz olmayın. Clay'in dediğini yap. Size söz veriyorum, aileme saygısızlık eden bunu bir daha asla yapmayacak."

Hırıltımı bastırıyorum, ona sırtımı dönüyorum - bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum - ve odadan çıkıyorum. Kapı arkamdan çarptı.

Bunun için cezalandırılabilirim. Ama şunu bilmeli ki, eğer biri onun huzurunu bozarsa, yoluna çıkarsa, onu içine soktuğum bu kabustan çıkmasını engellerse - *Siktir*. Eğer kendini güvensiz hissederse. Bir ipucu bile. Bir huzursuzluk mırıltısı. Onun dünyasını paramparça ederim. Sökerim. Pislik üstüne pislik.

Dört ayak üzerinde nefis görüldüğünden emin olduğum hizmetçinin yanından geçerken öfkemi bastırıyorum. Kısa bir süre önce, benim farklı bir versiyonum o kızı bir odaya sürükler, kendimi onun içine gömer ve adımı haykırmasını sağlardı. Ama şimdi sikimi görmezden geliyorum, Rover'a atlıyorum ve spor salonuna doğru hızla gidiyorum.

Oraya vardığımda spor salonu neredeyse boştu. Korumalarım genellikle önceden arar, ben arabayı sürerken gideceğim yeri tahmin ederler. Hepimiz takip ediliyoruz: Xan, Clay, Stacey, Bron bazen, ama yalnız kalmak istediğinde onları Ducati'sine bindiriyor. Butch her birimizi günün her saati izlemeyi seviyor. Şu anda kendimize bile güvenemediğimizi düşünürsek, bu da iyi bir şey.

Ve şimdi Cassidy'de gözüm var. . Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çağrı cihazımı alıp Carter'a hızlı bir mesaj gönderiyorum. *Dustin Nerrock'a birini gönder. Onu izle.*

Salona göz gezdirirken, her iki antrenman halkasının da boş olduğunu ve salonda sadece bir avuç adam olduğunu fark ettim.

Ağırlık alanı. Yumruklarımı sıktım. *Dustin lanet Nerrock*. Ağrı ve yorgunluktan kurtulmak için doğruca çantalara yöneliyorum.

Üç saatlik bir ağırlık ve boks seansından sonra zihnim biraz rahatladı. Kaslarım yanıyor ama zihnim sakin - durgun. Tam bitirmek üzereydim ki Butch içeri daldı, sesi odanın içinde gürlüyordu. "Herkes dışarı!"

Sikeyim.

Patlayan bir nükleer bomba gibi içeri giriyor; insanlar şarapnel parçaları gibi ters yöne ve en yakın çıkışa doğru uçuyor. Artık ellili yaşlarında olmasına, gövdesi daha kalın ve hareketleri daha ağır olmasına rağmen, bu onu zayıflatmıyor. Kararlılığı ve gururu onu her zamankinden daha fazla besliyor. Ve daha düşük bir adam böylesine yorucu bir beklenti seviyesinden bıkebilirken, o sadece bununla ateşleniyor.

Çantayı iki yanından tutarak, alnımı çantaya bastırmadan önce hareketlerini yavaşlatıyorum. Sertçe iç çekiyorum, kargaşa başlamadan önce bir saniye çalışıyorum. Ter kaşlarımdan ve burnumdan aşağı dökülüyor. Zaman doldu. Yüzümü ona dönerek, olacaklar için kendimi hazırlıyorum.

Saygı konusunda bir ders olduğuna eminim.

"Eldivenleri çıkarın! Ringe çıkın!" diye emrediyor.

Sikeyim.

Ona zayıflık göstermek istememekle tüm dişlerimi korumak istemek arasında kaldım, güçlü duruyorum. Gömleğini ve kravatını çıkarma zahmetine bile girmiyor, lanet bir muhasebeci gibi giyinmiş beni mahvetmeye hazır. Gözlerindeki kararlılıkla yanımdan geçip ringe doğru ilerliyor. Eldivenlerimi çıkarmaya çalışarak onu takip ediyorum. İçeri girer girmez bana saldırdı.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum yumruğunun altından eğilirken.

"Seni lanet amatör!" Butch homurdanıyor. Başını sallayarak bana doğru hamle yapıyor ve çenemin yan tarafına bir sağ kroşe indiriyor. Acı yüzümden göz çukuruma doğru yayılıyor. "Zeki olanın sen olduğunu sanıyordum!"

Bir yumruktan daha kaçarken, terden sıırılsıklam olmuş eldivenlerimi çıkarmaya çalışıyorum. Sonunda mindere düştüler.

Bana doğru sarsıldı. Yumruğu esniyor. Kollarımı yukarıda tutarak yüzüme doğru hızla savurduğu yumruğu engelliyorum.

Bu onu kızdırıyor.

"Sana bunun icabına bakacağımı söylemiştim!" Butch homurdanıyor.

O bir ayağımdan diğerine atlarken ben birkaç hafif adım atıyorum. Şu anda suratındaki derin ifadede 'Kasap'tan başka bir şey yok ve en iyi seçeneğim savunma. Yine de ona doğru birkaç yumruk atıyorum, üçüncüsünde isabet ettiriyorum ama sonra omuzları düşük ve kolları tetikte bana saldırıyor. Tereddüt ediyorum. Beni gürültülü bir gümbürtüyle mindere çarpıyor.

Üstüme düşüyor, kalçalarımı kavırıyor, ağırlığı beni yere yapıştırıyor. Ben iri bir adamım ama o öfke ve hayal kırıklığıyla ağırlaşıyor. Beni can eyimden vururken ön kollarımı kaldırıp yüzümü

koruyorum. Yumrukları kafamın yan tarafına tahta bir sopa gibi iniyor. Gözümü karartan birkaç darbe yağıyor ve ter, salya ve yapışkan kan yüzünden gözlerim kapanmak zorunda kalıyor.

Artık her hissim onun parmak eklemlerinin sıkıcı vuruşlarında hissediliyor. Ön kollarım efordan titriyor olsa da, onları yüksekte tutarak her bir vuruşunun gücünü ve yıkımını engelliyorum. Ortak homurtu ve hırıltılarımız hayvani ve çiğ.

Acı elmacık kemiğime vuruyor, ama bekliyorum. Bir açıklık bekledim. O an için yoruluyor. İlk özensiz darbesinden hemen sonra, bir an için gardımı düşürüyorum. Bir yumruğumu indirerek yüzüme bir darbe daha alıyorum. Acıyı görmezden geliyorum ve sağ kaburgasına sertçe vuruyorum.

Kalçaları beni tutmayı bıraktı. Sırt üstü yuvarlanıyor.

Ders bitti, yan yana, hasırların üzerinde derimiz yüzülmüş bir şekilde nefes nefese kalıyoruz. Kan yüzüme ve ağzıma damlıyor. Sıcak metalik maddenin tadını aldığımda tükürüyorum.

Dişlerimi sıkarak iniltilerimi göğsümün derinliklerine gömüyorum. "Yaşlı bir adam için hiç fena değil," diye gürlüyorum. "İyiye gidiyorsun," diyor kararlı bir şekilde, sesi sabit ve etkilenmemiş. "Yapmalısın

Boksu düşün. Seni donduruculardan uzak tutar."

Alnımdaki kan ve teri silerek, "Boks yapmak istemiyorum" diyorum.

Tek bir rahatsızlık belirtisi göstermeden ayağa fırlar. Ama kan lekeli beyaz gömleği gözüne ilişince kaşlarını çatarak onaylamaz.

Çatık kaşlarıyla, "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, Max" der.

Gitmek için döndüğünde minderinin üzerine oturup dizlerimi yukarı kaldırdım ve öne doğru eğildim. "Onu öldüreceğim."

Kapıya yaklaşırken omzunun üzerinden "Biliyorum evlat," diyor. Elini kapının koluna koyarak durur. "Bekleyebilir misin?"

"Seçme şansım var mı?"

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır, Max." Dönüyor ve sert gözlerle beni süzüyor. "Sana bununla ilgileneceğimi söylemiştim. Sana soğukkanlılığını korumanı söylemiştim. Sen dinlememeyi seçtin."

Five

Cassidy

FLICK PENCEREDEN BAKARAK, "VAY CANINA, MAX BU KONUDA GERÇEKTEN AKLINI KAÇIRMIŞ," DIYOR ve ay ışığının aydınlattığı caddeden Carter'ın park halindeki arabasına geçtik. Max, Carter'ın uyumadığını söylerken şaka yapmıyordu. Saat akşamın 10'u ve o dışarıda. Tabii ki, renkli camlardan onu göremiyorum, ama arabası her şekilde orada.

Salon perdesini kapatan Flick iç geçiriyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Yani hep yanında mı olacak? Hiç yalnız kalmayacak mısın?"

Yalnız kalmak istemiyorum. Bu yüksek sesle söyleyemediğim bir gerçek çünkü tamamen utanç verici ve tamamen bana ait değil. Eskiden yalnız olmayı severdim. Ama şimdi Carter'ın kalıcı varlığından büyük bir rahatlık duyuyorum. "Bana mahremiyet veriyor. Bana neredeyse hiç bakmıyor ve o kadar iri bir adama göre kendini görünmez kılabiliyor."

"Peki ya babam polisi ararsa? Onunla yeni gölgen hakkında konuştun mu?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Henüz değil." Haklı bir soru. Ama babam korumacı bir adam olsa da polisleri aramayacağını biliyorum. Max'in ailesi hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyor. Etrafımızdaki sırlar karmaşık bir ağ gibi. Zaman zaman, hepsini yakıp yıkabileceğimi görmek için bir meşale yakmaya hevesleniyorum. Ama onunla birlikte kimin yanacağını

Ağabeyim, Konnor, belki?

Max, kesinlikle. . .

Flick karşıma oturuyor, ela yeşili gözlerini bana dikmiş, duygularını bastırmaya çalışıyor. Görüş alanını önce morarmış elmacık kemiğime, sonra da ön kolum boyunca uzanan sivri yarığa indiriyor. "Bunu yapan adam-" Yüzünü buruşturuyor ve derin bir nefes alıyor. "O öldü. . değil mi?"

Zor yutkunarak başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu.

O kadar şaşırmadığı belli olsa da gözleri açılıyor. "Max onu öldürdü mü?"

Tekrar başımı sallıyorum, onun isteyeceği şey bu olsa da bunu yaptığım için nefret ediyorum. Tetiği benim çektiğim gerçeği Max, Bronson, Xander ve benim aramda bir sır. Carter da muhtemelen öyle sanıyordur ama cinayetin işlendiğini hiç görmedi. Butch şüphelenmiş olabilir ama bu sözler asla yüksek sesle söylenmedi.

Hızlı hızlı nefes alıyor. "Bu çok ağır."

Flick'in bu bilgiyi paylaşma fikri aklıma geldiğinde kalbim hızlanıyor. "Asla kimseye söyleyemezsin. Hiç kimseye." Bedenim hafifçe titremeye başlarken hızla yanıma geliyor.

Kollarıyla beni sarıyor. Erimiş kızıl saçları yüzümü omzuna yaslarken yanağını başıma yaslıyor. "Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Stacey biliyor mu?"

"Bilmiyorum." İç çektim. "Müzayededen beri onu görmedim. Sanırım öyle. Sanırım Xander ona her şeyi anlatmıştır."

Evimizin karşısına başka bir araba park ederken perdenin üzerinden bir ışık akımı geçiyor. Kollarım Flick'i tuttuğu yerden kurtuluyor ve yanlarıma düşüyor. Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Kumaşı kenara süpürürken Max'in Range Rover'ının Carter'ın arabasının yanında rölantide çalıştığını görüyorum. Farları kapatıyor.

Kalbim pır pır ediyor. Kokusunu şimdiden özledim. Dokunuşunu.

Flick arkamdan yaklaşıp omzumun üzerinden bakıyor. "Bundan hoşlanmadım Cassidy. Neredeyse *sahipleniliyorsun*."

Benden en az on santim uzun olan kız kardeşime bakarak, "Öyle bir şey değil. O beni koruyor, hepsi bu."

"Ve Carter ona rapor veriyor. Sanki onun malıymışsın gibi. Bilseydim, asla yapmazdım. . ." Sırtıma doğru iç çektiğini hissediyorum. "Seni bu karmaşadan kurtarmak için Stacey'den bir saniyede vazgeçerdim."

"Hiçbir karışıklık içinde değilim, Flick. Max-" Max'in arabasının garaj yoluna girmesiyle dikkatim dağılıyor. Flick'ten uzaklaşıp kapıya doğru ilerlerken aniden kapı kolunda duruyorum. "Max'i seviyorum. Yaşam tarzını o seçmedi."

Ama ben verandaya çıkamadan Flick, "Evet, ama yine de yapabilirsin" dedi.

Bu sözlerin kulaklarımda çınlaması hoşuma gitmiyor.

Sıcak ve karanlık gecede dışarı adımımı atarak, onun park etmesini ve kontağı kapatmasını bekliyorum. Romeo'dan inerken kelimenin tam anlamıyla zıplamam gerekiyor; yerden birkaç metre

yüksekte. Max ise kolaylıkla dışarı çıkıyor.

Bana doğru kararlı adımlarla yürüyor, ara sıra gölgelerle gizleniyor.

"Max-" diye başlıyorum ama yüzü gözümün önüne geldiğinde şoka giriyorum. Ağzımı kapatarak

Avucumun içine doğru nefes alıyorum. "Aman Tanrım, yüzüne ne oldu?"

Ona doğru koşuyorum, güzel yüzüne dokunma ve onu öpüp sağlığına kavuşturma ihtiyacı hissediyorum. Kollarımı beline dolayarak göğsüne sokuluyorum. "Ne oldu?" Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorum. Vücudu gergin. Ateşi var. Kolları başıma dolanıp beni kendine çektiğinde, vücuduna daha fazla sürtünüyorum. "Max. Kavga mı ettin?"

Kollarımı iki yana açarak, "Boks. Hadi gidelim."

Parmakları benimkilere dolanıyor, ama beni arabasına doğru çekmek için döndüğünde direniyorum.

Yüzünün her yerinde çürükler var. Dudağında kan var. Yine de, bundan daha fazlası olduğunu bildiğim halde, sadece eğlence amaçlı boks yaptığını kabul etmemi istiyor. Birisi ona zarar verdi. Kasıtlı olarak. Bu midemi düğümlüyor.

Çok gizemli.

Parmaklarım onunkilerden kayıyor.

Sırtı bana dönük donup kaldığında, güçlü durmaya çalışıyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Gerçeği öğrenmek istiyorum. Yavaşça tekrar bana bakıyor, verandanın ışığı morluklarını ve dudağındaki kesiği ortaya çıkarıyor ve-

Nefesim kesildi.

Ve o benim Max'im olsa bile. *Benim Max'im.* Kısa bir süreliğine Erik'i görüyorum.

Düğünde ağaç dalları arasında yaralı yüzü aydınlandı. Savunmacı, güvensiz ifadesi. Bacaklarımın arasını okşarken intikam dolu gözleri.

Kadınlar çok zayıf yaratılmışlar. Küçük. Kırılgan.

Max'in kaşları yavaşça birbirine yaklaşıyor. "Neler oluyor?" Nefeslerimi yavaşlatarak kabarmamaya çalışıyorum.

"Ailemi özleyorum," diye geveliyorum nedenini analiz edemedim. Max'in bakışları ayaklarıma yöneliyor, ben ondan küçük bir adım uzaklaşırken bakışlarını ayaklarıma dikeyiyor. Parmakları sanki tekrar elimi tutma dürtüsüne direniyormuş gibi seğiriyor. "Sadece bu gece burada kalmak istiyorum," diyorum ama kelimeler güçlü ve doğru değil; kırılgan ve karışık. Yüz ifadesi şüpheyle kararırken kalbim sıkışıyor. Onun için. Kendi hareketlerimdeki kafa karışıklığı için.

Yere bakıyorum, boğazım ateşle doluyor. Daha önce ona eşlik etmeyi hiç reddetmemiştim. Ama yapamam. Bu gece olmaz. O böyle görünürken olmaz- "Bunu fazla düşünme, Max."

Doğruldu. "Arabaya bin, Cassidy."

Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum ve morlukları görmemeye çalışıyorum. Yalanları. "Max." Adını söylüyorum, beni sakinleştireceğini umarak. Olmadı. "Kes şunu." Kolumu tutmadan hemen önce fırtına mavisini gözlerini üzerime dikeyiyor. "Max!" Beni arabasına doğru sürüklerken, topuklarımı çimlere gömüyorum. Onu yavaşlatmak için nafil bir çaba. Beni oradan oraya savurması ne kadar kolay olurdu. Beni kontrol etmesi.

Max seni de kontrol ediyor.

Nabzım tutuşuyor.

Sırtımı yolcu tarafındaki kapiya dayayıncaya kadar beni manevra yaparak

Avuç içleri yüzümün iki yanında arabaya değiyor, öne doğru eğilirken kaslı kolları esniyor ve bana hareket edecek çok az alan bırakıyor.

Nefeslerim sert ve hızlı geliyor.

Başını eğiyor, "Beni yalvartma küçüğüm" diye fısıldarken ağır nefesleri boynuma çarpıyor.

Hızla atan nabzımı kontrol etmeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Max'in kokusuna odaklanıyorum. Ter, çarşaflarımız ve evimiz gibi kokuyor, otlar ve tütün gibi değil. Yoğun, keskin kara tütün bulutları gibi değil. Bu Max. *Benim Max'im!*

Derin bir nefes alıyorum. Dışarı.

Ve fark ettim ki, bu gece onda bir sorun var. Bir şeyler oldu. Bana ihtiyacı var ve bu ihtiyaç beni ona geri sürüklüyor. Gözlerimi açıyorum. Acı dolu, çalkantılı ve kaotik bir dünyada bana bakıyor. Uçucu ve yine de son derece savunmasız. Ama Max asla savunmasız değildir.

Bana ihtiyacı var.

"Ne oldu?" Kafamın içindeki kaosu görmezden gelerek fısıldıyorum. Hiçbir anlam ifade etmeyen korkuyu. Alnını alnıma bastırıyor ve kalplerimizin birlikte ama farklı nedenlerle acıdığını hissediyorum. İkimiz de birbirimize açıklayamıyoruz. Vücudu etrafımda öfke ve huzursuzlukla titreşiyor.

"Sadece arabaya bin," diye fısıldar, sesi duygu yüklüdür. *"Lütfen."*

Tanrım, resmen bana yalvarıyor. "Şşş." Boynunun arkasını avuçluyorum, omuz kaslarının çıkıntısının tepki verdiğini hissediyorum. Nabız. Yanıyorlar.

Onu yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum, sevdiğim adamın bu olduğunu hatırlamak için tüm irademi topluyorum. Hissettiğim korku onunla ilgili değil. Hem de hiç. Bunların hepsi doğru olsa da, sesimdeki titremeye engel olamıyorum. Ya da patlamak isteyen hıçkırığı. Bu gece onun yanında olamam. Olamam işte. Dokunuşundan ürkmemek için tüm irademi kullanırken olmaz. Bakışlarını tutmak için. "Geceyi burada geçirmek istiyorum."

"Neden?" diye bağılıyor ve ben hemen geri çekiliyorum.

Kendi kendine homurdanarak, sanki içten içe bir şeylerle boğuşuyormuş gibi geriye doğru bir adım atıyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken öfkeyle nefes alıyor. Max genellikle okunamaz. Çoğunlukla kendini belli etmez. İçine kapanıktır. Ama bu gece öyle değil. Bu gece duygu yayıyor. Acı. Çaresizlik. Öfke. . . *İhtiyaç*. Her ne sebeple olursa olsun şu anda bana ihtiyacı var ve ben-

Max ellerini yumruk yapıp hafifçe yüzünü buruşturduğunda dikkatim sıkıldığı parmaklarına kayıyor, parmaklarındaki morluklar gecenin karanlığında bile görülebiliyor. Birine yumruk atmaktan kaynaklanan morarma. Elimi kaldırıyorum ve gözümün altındaki morluğun kalıntılarına dokunuyorum.

Bana bakıyor, kaşları şaşkınlıkla karışık. İstirapla. "Özür dilerim ufaklık. Sadece neden hâlâ burada olduğunu bilmek istiyorum. Neden Carter'ın seni eve götürmesini istemedin?" diye kabaca soruyor.

Yavaşça nefes alıyorum, gözlerindeki yoğunluğu yakalamak için boynumu büküyorum. "Ama ben evimdeyim" demek istiyorum. Kelimeler boğazımı yakıyor çünkü belki de değilim. "Benimle ilgili bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorsun.

Bana çok büyük bir şey oldu -"

Dişlerini gösteriyor, yanağını yanağıma bastırmak için eğiliyor. "Sana olanlar beni canı yapıyor, küçüğüm. Seni temin ederim, unutmadım."

Başımı salladım. "Sadece bunu sindirmem gerekiyor, Max."

Kollarımın üst kısmını tutuyor ve hafifçe sıkıyor - bir uyarı. *Kontrol* ediyor. "Bunu istememi sen sağladın Cassidy." Sesi derinleşiyor. "Şimdi bunu elimden alabileceğini mi sanıyorsun?"

Sığ nefesler alıp verirken omuzlarım hareket ediyor.

Erik'in vücudu beni hapsediyor. "Ondan bir şey almak istiyorum."

Erik'in anısının saldırısıyla savaşırken gözlerimi sıkıca kapatıp öylece tutuyorum. "Senden hiçbir şey almıyorum Max," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Söz veriyorum. Seni seviyorum-"

Kız kardeşimin sesiyle gözlerim fal taşı gibi açılırken onunkiler kısılıyor. "Çek ellerini onun üzerinden, Max!"

Ve Max'in kararlılığı paramparça olur.

Patlar.

Flick'in bizim olayımızın bizim olayımız olduğunu ve insanların parçalanmadan bunun ortasına giremeyeceğini anladığını sanmıyorum. Max sanki beni fiziksel olarak tuttuğu yerden çekip çıkarıyormuş gibi beni sıkıca kavıyor.

Başını yana eğdiğinde gözleri yanıyor, kor yığınları onun varlığıyla alevleniyor. Vücudu kıpırdamadan tıslıyor, "İçeri gir Felicity, yoksa cesedini asla bulamazlar."

Aman Tanrım!

İçimde bir şeyler kopuyor.

Duvar gibi bedenini itiyorum, göğsünde zar zor bir etki yaratıyorum, onu yerinden oynatmakta tamamen etkisiz kalıyorum. Başını çevirip kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Kalbim çılgınca çarpıyor. "İçeri gir, Flick," diyorum sertçe yutkunarak, kızmış gibi yaparak ama kendimi güçsüz hissederek. . *zayıf*. Sanki aynı anda hem onun içine, güvende olduğum yere çekilmek hem de ondan saklanmak istiyorum. Acıtıyor. İçimi karıştırıyor. Mide bulantısı içimi sararken karnımı kavramak istiyorum, biraz kendi içime kıvrılıyorum. "Sakın" -başımı yavaşça sallıyorum- "kız kardeşimi tehdit etme, Max."

Gözlerini kapatıyor, nefesinin altında mırıldanıyor. "*Lanet* olsun."

O Erik değil.

Titreyen avucumu yanağına bastırmak için kendimi zorluyorum. Kendimi onun benim için kim olduğunu hatırlamaya zorluyorum. "*Tehdit*," diye fısıldıyorum, kelime kırılıyor. Öfkesi karşısında sesimi sabit tutmaya çalışarak tekrar kız kardeşime sesleniyorum. "Flick, içeri gir. Ben iyiyim."

Onun arkasından bakarak, kızın mutsuz bir şekilde evin içinde ilerleyişini izliyorum.

Gözlerini açıp benimkileri arıyor. "Bunu benden alma," diyor, sesi sıkıca kıvrılmış.

Tanrım, duygularım içimde isyan ediyor - biraz korku, biraz rahatsızlık ve bir kova dolusu kafa karışıklığı. "Sadece bir gece" diyorum ama yarın her şeyin normale dönmeyeceğini biliyorum.

duymaya ihtiyacı olduğunu biliyorum.

O Erik değil.

Titreyen parmaklarım yanağındaki ve gözünün altındaki şişliği okşamak için yukarı kalkıyor.

"Güzel yüzüne ne oldu?"

"Boks."

Ayak parmaklarımın ucuna kalkıyorum ve dudaklarımı onun morarmış yanağına bastırıyorum.

"Hulk'la mı?"

Alay etmekle kıkırdamak arasında gidip gelen bir ses çıkarıyor. "İstediğimin bu olduğunu söyle." Ateşli dudakları benimkilerle iffetli ve yine de çaresizce muhtaç bir öpüşmede buluşuyor. İhtiyaç kontrolü ele geçiriyor. Dudakları benimkilere karşı cezalandırıcı oluyor. Bu gece ona veremeyeceğim bir şey talep ediyor.

Geri çekiliyorum.

Kıpırdamıyor, ağzı benimkinde donuyor.

Yüzüme bakmak için arkasına yaslanıyor, gözleri yüz ifademin her noktasında geziniyor. Yüzü kararıyor ve saf bir öfkeye dönüşüyor. "*Onu* duyuyorsun, değil mi?" Hırlıyor.

Arabayı itiyor ve sürücü tarafına doğru ilerliyor, her bir parçası öfke saçıyor.

Onun ani yokluğunda dünyam biraz sarsılıyor. "İşleri böyle bırakma." Peşinden koşuyorum ama beni karşılamak için arkasını döndüğünde geriye doğru sendeliyorum, ayaklarım beni ondan uzaklaştırıyor. Karanlık, morarmış yüzünden uzağa. Daralmış gözlerinden.

"*Siktir!*" diye kükrüyor. Nabzımın damarlarımda titremesine neden olan şeyi alıp gitmeye hazır bir şekilde kendini tekrar koparıyor. *Onu*. Beni korkutuyor. Ve bu onu *öldürüyor*.

Bu beni kırıyor.

Bunun başımıza gelmesine nasıl izin verebildim?

"Max!" Yalvarıyorum, gözyaşlarımın sıcaklığı boğazımı sıkıyor. "Bu şekilde değil." Kalbim onunla birlikte olmak için yerinden fırlıyor ama ayaklarım yere sabitleniyor.

Kapıyı açıp bir ayağını basamağa koydu. "Ufaklık, eğer şimdi senden uzaklaşmazsam, omzumun üzerinden düşeceksin. Ondan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Yüzümü kapatıyorum, gözlerimden yaşlar fişkırıyor. Max için ağlıyorum. Benim için ağlıyorum. O içeri girerken arabadan uzaklaşıyorum, onu itip geri çekemeyeceğimi ve kafasını daha fazla karıştıramayacağımı biliyorum. Işıklar yanıyor, karanlıkta beni aydınlatıyor. Ön camdan bana birkaç saniye bakıyor, sanki bunun son kez olmasından endişeleniyormuş gibi. Ama olmayacak! Burada olan şey bu değil, değil mi?

Bu düşünceyle nefes alamıyorum.

Ama sonra geri çekiliyor.

Six

Cassidy

DÜN GECE UYUMAMA YARDIMCI OLMASI İÇİN İKİ PHENERGAN ALDIM.

Yine de alarmımdan önce uyandım.

Ve antihistaminikler beni sersemletiyor. Bu hissi hoş karşılıyorum.

Hızlı bir koşu ve ardından daha da hızlı bir kahvaltının ardından, şimdi bale akademime doğru yola çıkıyorum. Dün gece Max'le olanları analiz etmekten kaçınmak için telefonuma bakıyor, fotoğraflar ve mesajlar arasında boş boş geziniyorum.

Carter bana dönüp bakmıyor. Gözlerini yoldan ayırmamaya dikkat ederek, otoyola dönmeden önce yerleşim yerlerinin bulunduğu sokaklarda ilerliyor.

Görünüşe göre zihnim resimleri ve manzarayı algılayabiliyor ve aynı zamanda endişelerimi derinlemesine inceleyebiliyor. Carter'ın hâlâ burada olması. Beni alıp derslerime götürmesi Max'i kaybetmediğim anlamına geliyor. Yoksa bu koruma artık onun sevgisinden değil de suçluluğundan mı kaynaklanıyor? Bu düşünceyi yutuyorum.

Dün gece huzursuzdu. Özlem dolu bir geceydi.

Bir geceyi daha yatağında tek başıma geçirme düşüncesi bile içimi daraltıyor. Onsuz. Hala çok kızgın olup olmadığını merak ediyorum. Çok incinmiş. . Acısı, bildiği tek yolla ortaya çıkmıştı.

Max Butcher ağlamaz. Ya da zayıf davranmaz. Kaçış modu yoktur. . .

Yatak odama girip beni kolumdan tutarak dışarı sürüklediği senaryoyu çoktan öngördüm. Hayal etmesi daha rahatsız edici olan şey. . . eğer yapmazsa. Demek istediğim, son zamanlarda pek de çekici, şakacı biri değilim. Ayrı geçirdiğimiz zaman hoşuna gidebilir.

Midem bulanıyor.

Tanrım, bu düşünce beni hasta ediyor.

Toni ve benim selfie'lerimize odaklanarak beynimi onları analiz etmeye zorluyorum. Telefonum çaldığında sıçıyorum. Ahizeyi kulağıma götürüp cevap veriyorum, "Alo."

"Cassidy Slater ile mi görüşüyorsunuz?" diye sorar
genç bir kadın sesi. "Evet."

"Taburcu olduğunuzdan beri size ulaşmaya çalışıyoruz," diyor biraz kızgınlıkla ya da belki de gerginlikle, bilemiyorum. "Ben Bölge Merkez Hastanesi'nden bir hemşireyim. Nasıl hissettiğinizi öğrenmek istedik."

Utanç beni vurdu. Tanımadığım numaraları görmezden geliyordum. Yanıp sönen her isimsiz numara içimi korkuyla dolduruyor, bana Erik'i hatırlatıyor. Onun isimsiz mesajlarını. Onları görmezden gelmekle ne kadar cahil olduğumu.

İç çekerek, "Kendimi çok daha iyi hissediyorum" diye cevap veriyorum.

"Dikişlerinizin etrafında herhangi bir renk değişikliği veya ağrı var mı?"

Kolumdaki sivri dilime bakarak, o beni göremese de başımı sallıyorum.

Erik beni cam bir masaya fırlattı - o gece fiziksel ve duygusal olarak iz bıraktı. "Hayır." "Bu harika.

Bir şey daha var Cassidy," diyor, sesi biraz tuhaf geliyor. "Biz

O sırada bilip bilmediğinizden emin değilim ve aniden ayrıldınız."

Dik oturarak dikiz aynasına kaşlarımı çatıyorum. Carter yola odaklanmışken ondan çekinerek sesimi alçaltıyorum ama nedenini bilmiyorum. "Neyi biliyordun?"

"Şey. . . . kan testiniz yaklaşık altı haftalık hamile olduğunuzu gösterdi, yani şimdi yedi."

Konuşmaya devam ediyor ama kelimeler aniden yabancı geliyor, sesi boğuk ve uzak.

Kulaklarımın arasında, kalp atışlarım davul gibi gümbürdüyor.

Aman Tanrım.

Ağzımda tükürük birikiyor ve beni sertçe yutkunmaya zorluyor. Bu gerçekleşiyor olamaz. Şimdi olmaz.

On sekiz yaşımdayım.

Dünyanın etrafında dans etmek

istiyorum. On sekiz yaşımdayım. .

Elim şiddetle titrediği için telefon kulağımın yanında titremeye başlıyor. Aynadan bana bakmakta olan Carter'a göz kırpmıyorum. Göstergenin tik taklarını duyarken, arabanın yavaşladığını ve emniyet şeridine girdiğini zar zor fark ediyorum.

"Biliyor muydunuz?" diye soruyor telefonun diğer ucundaki bayan. Anlaşılan ikimiz de yine İngilizce konuşuyoruz. Bu, diş fırçasının konumu yüzünden ağlama olayını açıklıyor. Hastalık

hissini. Kafa karışıklığını.

Konuşmayı kısa kesmek için yalan söylemeye karar verdim. "*Evet.*"

Telefon görüşmesi bitiyor ya da ben kapatıyorum ya da o kapatıyor, hangisi olduğunu bilmiyorum.

Hamile.

Ön camdan yanımızdan geçen arabaları görüyorum.

Aman Tanrım.

Onun dünyasına bir bebek getiremeyiz.

Korna sesleri beni gerçekliğe geri döndürüyor. Aynaya bakarak Carter'ı onaylıyorum ve "Neden durduk?" diyorum.

Freddy Kruger gibi giyinmek için maskeye ihtiyaç duymayan bir adam için, onun huzurunda bu kadar rahat olmam şaşırtıcı. Ağzını göremediğim için, "Bu büyük bir haber Bayan Slater." derken gözlerini izliyorum. Tebrikler."

"Onu duyabiliyor musun?"

Başını sallayarak onaylıyor, "Evet." Kulağıma baktığında, telefonumu hâlâ başımın yanında tuttuğumu fark ediyorum. Kucağıma indiriyorum. Ona bakınca Max'in telefonu olmadığını hatırlıyorum. Kendisine ulaşılmamasından hoşlanmıyor. Rahatsız edilmek. Dünyaya bağlı olmak istemeyen bir adamın zihniyeti bu. Kısıtlanmış. Kısa bir süre önce, bir kız arkadaşına sahip olmanın çocuk felcinden daha kötü olduğunu düşünüyordu. Ve şimdi. . .

Carter'a bakıyorum. "Ben dans edemem Şekerparem." Sözcükler benim farkına varmamla aynı anda ortaya çıktı. Bağlamdan kopuk olarak söylenen bu sözler onun için çok tuhaf olmalı. İki ay içinde benden fiziksel olarak çok zorlayıcı bir rol beklenecek - dört-beş aylık hamileyken asla yapamayacağım bir rol. Yani, yapabilirim. Ama istediğim standartta değil. Bu gerçek karnımın çukuruna bir kaya gibi batıyor, bedenim sanki varlığı somut bir şeymiş gibi koltuğa yığılıyor.

Beş aylık hamileyken karnım ne kadar büyük olacak?

Ben çok

küçüğüm. Max

çok büyük. .

Genetik hakkında, anne ve babanın büyüklüğünün fetüsün büyüklüğünde herhangi bir rol oynayıp oynamadığını bilecek kadar bilgim yok. . .

Ona fetüs demeli miyim?

Diyebilir miyim?

Bu yanlış mı?

O bir bebek-

"Max karnaval gezintilerini sevdiğini söyledi?"

Carter tamamen çıldırmış halimi yarıda kesiyor. Dikiz aynasına tekrar baktığımda, gözlerinin gülümsediğini görebiliyorum. Tuhaf bir soru ya da ifade olsa da, hangisi olduğundan emin değilim, yine de başımı sallıyorum.

"Stormy River'da bir festival var. Sen baleye gitmesen, ben de arkadaşın Toni'yi alıp ikinizi

oraya götürsem nasıl olur?"

Seven

Cassidy

BİR ÇUBUĞUN ÜZERİNDE PERİ İPİMİ YERKEN, TAHTA KALDIRIM BOYUNCA DOLAŞIRKEN TONI'NİN YANINDA
YÜRÜYORUM

gürültülü bir insan denizinin içinden geçiyorum. Sağımda birbiri ardına sıralanmış yerel çerez
tezgâhları; solumda Fırtınalı Nehir. Her iki yanımda. . . iki tane lanet olası bebek arabası var. Yarım
saat önce geldiğimizden beri gördüğüm onuncu bebekler.

Bu da ne demek oluyor?

Senin için geliyorlar, Cassidy.

Anneler gözleriyle sessizce 'bizden biri' diyor ve bebekler sevimlilikleriyle benimle alay ediyor.
Çılgın kedi kadın fenomeninin hamile kadın versiyonu gibiyim. Bebekler yolumda rastgele
belirmeye başlıyor. Önünden geçtiğim banklarda. Kahve dükkanlarının camlarında. Yakındaki bir
çitin üzerinde. . . Tamam, belki bir çitin üzerinde değil. . .

Toni'yi ana güverteden çimlerin üzerine sürüklüyorum, arazinin daha az çocuk arabası anlamına
geleceğini umuyorum. Gösteri alanının parlayan ışıklarına ve koşuşturmacasına doğru ilerliyoruz.
Ana gezintilerin tadını çıkaran insanların çılgınlıkları ve kahkahalarına doğru ilerlerken Carter birkaç
metre arkamızdan geliyor.

En iyi arkadaşım neredeyse her gelen kadın tarafından tepeden tırnağa taranıyor. Toni ise

Benim için inkâr edilemez bir şekilde gey, yabancılar içinse erkeksi olduğu kadar güzel. Etnik kökeni çok açık, ancak çoğu insan soyunu belirlemede zorlanıyor. Hem Asyalı hem de İtalyan olduğu için çok hoş bir karışım. Zamanının çoğunu spor salonunda geçirdiği için sağlam yapılı ve kendine güveniyor ve kısıtlama veya özen göstermeden komik.

Omzunun üzerinden Carter'a bakıyor. "Onu Aynalar Evi'ne çekip sakso çekmek istemem garip mi?"

Toni'nin ağzından çıkan sözlere nasıl hâlâ şaşırabiliyorum? "Aman Tanrım, Toni, bir erkek arkadaşın var."

Koyu renkli, badem şeklindeki güzel gözleri sırtırken daha da inceliyor. "Ve? Bu adamda görmezden gelemeyeceğim tuhaf bir şeyler var."

Carter'ı bu şekilde düşünmek istemediğimden, bu düşünceden hep birlikte kaçınıyorum. "O Carter. Bana kalırsa cinselliği yok."

"Ah, Altın Kız." Toni iç geçirir. "Onda cinsellik var. Her yerinden cinsellik akıyor." Yaltaklanıyorum, şimdi tiksintiyle peri ipime bakıyorum. "Damlıyor deme." Dudaklarını parlatıyor ve mırıldanıyor, "*Damlıyor*."

"*Ugh*." En yakındaki çöp kutusuna doğru yürüyüp şekere sarılı çubuğumu atıyorum. "O çok profesyonel.

Ve nazik. Seni almak onun fikriydi."

Toni gözlerini devirir. "Birinin beni düşündüğünü bilmek güzel."

Onun acıma partisini görmezden gelerek, "Seninle konuşmam gerek. Ciddi bir şekilde."

Durdu. Yüzünü bana dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kalp krizi kadar ciddi mi?"

Ilık bahar havasını ciğerlerime çekerek -yanımdaki patlamış mısır standından gelen tereyağı ve tuzla karışan çiçeksi bir aroma- başımı sallıyorum. "Hamilelik kadar ciddi."

"Yok artık. . ." Sesi kesiliyor ve kolları iki yanına düşüyor. "Sen hamilesin!"

Kalabalığa endişeyle bakarak, "Lütfen tüm Stormy River'a söyle" diye mırıldandım.

"Sen hamilesin!" Toni'nin gözleri benimkilerden ayrılıp umutsuzca etrafa bakıyor. "Aynalı Ev'i gerçekten bulmam gerekiyor, hemen şimdi."

Yüzündeki gergin ifadeyi inceliyorum. "Delirdin mi sen?"

"Lanet olsun." Homurdanıyor, hâlâ garip bir niyetle etrafı inceliyor. "Evet, sanırım öyle. Dikkatsiz herif."

"Hayır." Dikkatini tekrar bana çekmeye çalışarak koluna uzandım. "Öyle bir şey değil. Bu ikimizin de suçu."

Alay ediyor. "Peki ya bale?"

Nefesim biraz sığlaşıyor. "Bilmiyorum. Hâlâ düşünüyorum."

"Ben senin işlem ortağınım. Oh bak" -omzumun üzerinden işaret ediyor- "Korku Evi. Çok

uygun. Hadi gidelim."

Evin dik siyah duvarlarına yerleştirilmiş çatlak cam pencereleri var. Küçük bir kapı giriş görevi görüyor ve her bir ray arabası için açılıyor. Derinliklerinden teatral -göz deviren- inilti ve ulumalar yankılanıyor.

Bilet görevlisine yaklaşmadan biri omzuma dokunuyor. Carter'ı yakından ve kişisel olarak görmek için dönüyorum. Gölgele gözleriyle tanışmak için boynumu eğiyorum.

Sert yüz hatlarını hafif bir gülümseme süslüyor. "Üzgünüm Bayan Slater, o gezintiye çıkmanıza izin veremem. Belki başka bir gezintiye?"

Toni'nin gözleri büyür. "Aynalar Evi senin için uygun mu Carter?" Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Neden bu yolculuk değil?"

Carter benden birkaç adım uzaklaşıyor. "Başka bir yolculuk var mı? Belki daha az karanlık bir tane."

Onunla tartışmayı düşünüyorum ama muhtemelen bu beni bir yere götürmeyecek. "Tamam." Elimi Toni'nin koluna doluyorum. "Hadi gidip çay kaplarını bulalım. Bizimle gelir misin?" Carter'a bakıyorum. Onu siyah takım elbisesi ve siyah güneş gözlükleriyle pembe bir çay fincanının içinde dönerken görmek tam anlamıyla günümü, belki de ayımı güzelleştirirdi.

Başını sallıyor. "Eğer istersen, yaparım."

Toni ve ben Carter'ın yüz ifadesine sırtıyoruz; eğlenen ve belki de neşeli bir parıltıyı örten soğukkanlı bir maske.

Toni gülüyor. "Ha. Neredeyse bunu düz bir yüzle söylüyordu. Merak etme koca adam, biz sana bunu yapmayız."

Toni beni yanına çekerek bizi Korku Evi'nden uzaklaştırıyor ve ana oval alana doğru götürüyor. Çevresini saran çim tepeciğin üzerine tam zamanında oturduk ve bir dizi engelin arasından sürülerini güden çoban köpeklerinin başlangıcını gördük.

Toni uzun, kot kaplı bacaklarını önüne uzatıyor. Yanındaki çimleri koparmaya başlıyor, bu biraz endişeli olduğunun kesin bir işareti. Hamileliğim konusu aramızda ağır bir şekilde oturuyor. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Çünkü *çok* şişmanlayacaksın."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, son cümlesini görmezden gelerek. Sanki bir yabancı hakkında hayatımı değiştirecek bir haber duymuş gibiyim. Benim hakkımda değil. Ben: Hamileyim. Kasap bir bebeğe. Belki de bir Kasap çocuğa-

"Ah benim hoppa teyzem, gülümsüyor musun?"

Parmaklarımı dudaklarıma götürerek, şimdi oluşturdukları kıvrımı okşuyorum. Evet, gülümsüyorum. "Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Genellikle ağzın ve beynin birbirine bağlı değildir." Gülüyorum.

"Meeeow. Up-the-duff-Cassidy kötü bir kız."

Başımı sallıyorum, sebepsiz yere gülümsüyorum. "Özür dilerim." "Max Butcher'ın bebeğini doğurmak istiyor musun?"

Dizlerimi yukarı çekerek onlara sıkıca sarılıyorum. "Nasıl olsa olacak."

"Aldırabilirsin," diyor rahatlıkla. Bu sözler boğazıma düğümleniyor. Hemen Carter'ı aramaya

koyuluyorum ve onu birkaç metre ötede buluyorum. Sertçe yutkunarak Toni'ye dönüyorum.
"Yapamam."

"Ya Max istemezse?"

"I-" Farkına vardım. "İptal edemem. Ne olursa olsun. Bunun için benden gizlice nefret edeceğinden korkuyorum ama yine de yapamam. Hâlâ bana alışmaya çalışıyor ve şimdi de bu mu? *Tanrım*. Hayatını mahvettim mi?"

Toni bana doğru dönüyor ve bir dizini yana doğru kaldırıyor. "Öncelikle, sen kimsenin hayatını mahvedemezsin, sevgilim.

İkinci olarak. . Az önce söylediklerinizden ona henüz söylemediğinizi tahmin ediyorum?" Biraz yüzümü buruşturarak başımı salladım.

Ağzı açık kalır. "Lanet olsun. Neden olmasın?"

Gözlerimi kaçırıp uzaklara bakıyorum. "Daha yeni öğrendim ve dün gece. . . .onun evinde kalmadım."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Ve. . . . neden olmasın? O adam-tanrı tarafından o zamandan beri her gece beceriliyorsun-"

"Saldırıdan beri," diye ağzımdan kaçırdım, "yapmıyoruz. Yani deniyoruz ama sonu hiç iyi bitmiyor." "Bu yüzden mi eve gittin? Sana baskı mı yapıyor?"

"Hayır. Tanrım hayır." Bu gerçeğe gülümsüyorum. "Asla yapmaz."

"Yani. . . ." Başını bilerek eğiyor. "Konuşmaya başladın ve sonra durdun. Dün gece ne oldu?"

"Dün gece Max bana geldi." Bu mahrem bilgiyi paylaştığım için kendimi huzursuz hissediyorum ve rahatsızlıkla biraz kıpırdanıyorum. Max'in sırlarını saklarım. Onun savunmasız tarafı sadece benim için; bunu paylaşmak. . . onun güvenine ihanet ediyormuşum gibi geliyor. Yine de Toni'ye bir şey söylemem gerekiyor. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. "Gerçekten gergindi. Gerçekten. . . Başka bir kelime bulamıyorum. Göz korkutucu gibi. . . Yüzünde morluklar ve kesikler var ve bunları nasıl aldığı konusunda bana gerçeği söylemedi. I. . . gördüm-" Gözlerim tedirginlikle titriyor. Kızgın gözler. Yaralı bir cilt. Karanlık bir surat. "Bana saldıran adamın tüm bu yara izleri vardı. Ve ben onu gördüm. Görmezden gelemedim. Ve ben sadece. . . dün gece Max'le birlikte olamadım."

Uzun bir kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de ona doğru eğiliyorum. "Kendini suçlu hissetme. Nasıl istersen öyle hissetmeye hakkın var."

"Max de aynı şeyi söyledi." Ne kadar sabırlı olduğunu düşünerek iç geçirdim. Ne kadar anlayışlı.

Kahretsin, benim neyim var?

Mantıksız bir şeyi mantıklı hale getirmeye çalışarak, "O çok fazla, biliyor musun? Ve çok sık gider. Bazı geceler ortadan kayboluyor." Küçümseyerek gülüyorum. "Ne yaptığını bilmeme izin yok. Onun dünyasında kendimi hep biraz kaybolmuş hissediyorum. Sanki bir labirentin içindeymişim gibi."

"Bir labirent mi?" diye onaylıyor, genelde sadece alaycı bir tavırla bakan mükemmel manikürlü kaşlarını kaldırarak. "Bir minotor ve bir peri ile mi?"

Bıkkınlıkla inliyorum. "Evet."

Benimle aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor ama tüm bu kavram onun için büyük bir şaka. "Max minotor mu?"

Gözlerimi devirerek kabul ediyorum. "Evet." Sırıttırıyor. "Ben

peri miyim?"

"Evet," diye inliyorum, dizlerimi serbest bırakıyorum ve işaret parmaklarımla şakaklarımı ovuyorum. "Teşekkür ederim. Bu benzetmeyle yola devam edebilmene çok sevindim."

"Özür dilerim. Tamam, bir labirentin içindesin. Anladım. Onun varlığının büyük, yontulmuş çitlerinde kayboldun.

Labirent heyecan verici değil mi? Zaten bu yüzden girmiştiniz."

Buna gülümsedim. "Heyecan verici."

"Güzel." Omzumu sıktı. "Kazanmalarına izin verme. O lanet anıları kontrol et. Onlar senin. Onları bir kenara it. Kazanmalarına izin verme, sevgilim."

Kontrol.

Her zaman kontrolle ilgilidir.

Sığır köpeklerinin sürüyü çok az bir çabayla tarlanın etrafında yönlendirerek onları kontrol edişini izliyorum. "Sizce seks bir kontrol biçimi olarak kullanılabilir mi?"

Ve işte orada.

"Tabii ki. Ama benim sapkınlık spektrumumun çok üstünde bir şey düşünmüyorsanız, bunun anılarınızı kontrol etmenize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Bunun üzerine başımı sallıyorum, şimdiden biraz daha iyi hissediyorum. Sanki en iyi arkadaşım şimdi benim için bu anının ağırlığının bir kısmını paylaşıyormuş gibi hissediyorum. Onun bunu bilmesi bile anıyı daha hafif hissettiriyor. Koyunları iradesine boyun eğdiren siyah beyaz bir border collie'ye bakarak, üzerimdeki baskılarını da hafifleteceği umuduyla daha fazla korkumu açığa vuruyorum. "Max beni kontrol mü ediyor?"

Toni gülmekten kırılıyor ve ben de onu tokatlamak istiyorum. Muhtemelen içimdeki Kasap bebek hormonlarımı azdırıyor. "Oh, Altın Kız. Yok artık. Kadınlık organların *onu* domuz gibi bağladı; sen merak etme."

"Kes şunu, Toni. Ben ciddiym." Ovalden dönüp güzeller güzeli chow-mien-biscotti kankamla yüzleşiyorum. "Kadın olmak beni hemen zayıf mı yapıyor? Çünkü erkekler kelimenin tam anlamıyla kadınların içine girer. Max bana girdi. Bedenime. Kalbime." Çimlerin üzerinde sürünüyorum. "Ve şimdi, onun bir parçası içimde büyüyor. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, biliyorsun, ama bu doğru."

Bana kaşlarını çatı. "Bu, ilişkinize gerçekten sapkın bir bakış açısı. Bu da nereden çıktı?"

İşaret parmağımdaki pembe ojenin bir parçasını kazıyorum. "Sadece okuduğum bir şey," diye yalan söylüyorum. Yalan söylüyorum çünkü psikopat ölü bir adamın sözlerini dinlemenin kesinlikle saçma olduğunu biliyorum. .

Evet Cassidy, gerçekten öyle.

Gözleri birden parlıyor. "Parmağını onun kıkına sok. Skoru eşitle."

"Aman Tanrım, Toni! Ciddi misin?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor utanmış gibi ama söyleyecek daha çok şeyi olduğunu görebiliyorum. Fazla heyecanlı yüzünde bu çok bariz. Kendini tutamayarak, "Eğer yaparsan, lütfen benim için filme al." diye geveliyor.

Alnımı tokatlıyorum. "Yeni bir en iyi arkadaşına ihtiyacım var."

Yumuşak, ciddi bir nefes veriyor. Beni anladığını gösteren türden. Duymak istediklerimi anladığını. "Pekala, Altın Kız. Hayır, Max seni vajinanla kontrol etmiyor. Sen zayıf değilsin. Kadınlar erkekleri kontrol eder, Cassidy. Klas ve topuklularla."

İç çekiyorum. Sunduğumuz kontrol değil. . . Rahatlık.

Frick, Max'im.

Dün ihtiyacı olan şey buydu. Bana ihtiyacım olan şeyi verdi -boşluk- ve bunu yaparken ben onu reddettim.

Neye ihtiyacı olduğunu. Rahatlık. Ben onun kendisi olabileceği bir yerim - dürüst, çiğ, korumasız. Ben onun bu tehlikeli dünyadaki nezaketiyim ve bu beni onun zayıflığı yapmaz - bu beni zayıf yapmaz.

Belki de. . Ben onun gücüyüm.

Toni şöyle devam ediyor: "Bebek konusuna gelince, Jacinda Ardern Yeni Zelanda başbakanı iken bir bebek sahibi oldu. Eğer o bunu yapabiliyorsa, siz de bale yapabilirsiniz. Kraliçem rekabette çok ileride. Onlara yetişmeleri için bir şans vermek adil olur. Zaten biraz fazla muhteşem olmaya başlamıştın."

Yumuşakça gülümserim. "Şeker Eriği dansı yapamam." Bana teklif edilen sponsorluğu hatırlayarak inliyorum. "Jimmy'nin sponsorluğu da söz konusu değil. Avrupa'ya gitmem için bana ödeme yapacaktı ama şimdi. . . Ben gidemem."

Yavaşça başını sallıyor. "Belki bu yıl değil. Ama olacak. Bir gün."

Günler sonra ilk kez rahat nefes alarak mantıksız düşüncelerimi susturmaya başlıyorum. Travmanın beni tüketmesine izin vermeyeceğim. Hayatımdaki iyi şeylerin üzerini karanlığın örtmesine izin vermeyeceğim. Hayatımdaki iyi insanların. Güvendiğim insanlar. Sevgi.

Derin bir nefes alıyorum ve Erik'in nefesini düzenli bir şekilde veriyorum.

Eight

Maksimum

DÜN GECE BENDEN KORKMUŞTU. İLK DEFA, BELKİ DE HIÇ, BİR AN İÇİN

Altın ela gözlerindeki gerçek korku. Bu içimi parçalıyor. Ona yalvarışım, beni reddedişi, onu terk edişim, bana hissettirdikleri. . çaresiz hissettirdi. Sikeyim. Evet, hepsini bastırıyorum.

Chrysler 300'ümün camından dışarı bakıyorum ve sek viskimden bir yudum alıyorum. Tüm dikkatim Stormy River'daki kalabalığın üzerinde olmalıydı. Geceyi geçiremeyecek olan lanet olası pislikler. Evlerine, ailelerine gidemeyecekler.

Cassidy.

Onun kocaman, şaşkın gözlerini görmeden duramıyorum. Neden evde kalmak istediği konusunda bana nasıl yalan söylediğini hatırlamadan duramıyorum. Evde. Orası artık onun evi değil.

Viskimden bir yudum daha alıyorum. Parmaklarım bardağın etrafında sıkışıyor. Yumruğumda paramparça etme dürtüsüyle sıkışıyor. Parçaların tenimi deldiğini hissetmek için. İçimi açmak için. Onun yaptığı gibi. Lanet olası Cassidy Slater ve onun nazık, tatlı doğası. Umutlu. Küçük avucunu yanağıma bastırdı ve bu basit, sıradan hareketle beni çıplak bıraktı. Beni açtı. Bana yaptığı tehlikeli bir şey. Onu çok fazla istememi sağlıyor. Bununla birlikte, ona geri dönme ihtiyacıyla

Aramızdaki sorunu çözebilmem için şoförüne geri dönmesini emrediyorum. Söylemem.

Yapamam.

Bu sıradan toplantıya götürülüyorum, arabam siyah, kurşun geçirmez, üst düzey araçlardan oluşan konvoyu takip ediyor - Cadillac'lar ve Chrysler 300'ler. Birkaç araba ileride Jimmy'nin kırmızı şarap içtiğini ve iyi bir ruh haline büründüğünü biliyorum.

İdamdan önceki tarzı gibi.

Butch metanetli olacak. O adamı hâlâ anlamıyorum.

Clay işine bakacak, onun için bu kişisel bir şey değil.

Bronson muhtemelen beklentiyle zıplıyordur.

Xander kesinlikle gergin olacak.

Salvatore'un nasıl hissettiği umurumda değil.

Çitlerden geçip mezbahaya doğru ilerlerken Marco ve çetesinin siyah bir minibüsün içinden dışarı fırladığını görüyorum. Dokuz adam da omuz omuza sıkışmıştı ve daha kötü bir şey düşünemiyorum. Ancak. . . belki çocuk felci.

Hırıltıyla nefes veriyorum.

Arabam Clay'inkinin arkasına yanaşıyor ama inmeden önce bir süre oturuyoruz. Başlarının önünde beliren dokuz renkli patron arabasının görüntüsü bir uyarı gibi. Stormy River çetesi doğruldu. Şişin.

Bir kez daha, farklılıklarımız kanlı bir şekilde ortada. Ben ailemin takım elbise ve kravatlarla dışarı çıkışını izlerken, Stormy River'ın züppeleri kulüplere gider gibi giyinmiş, gömlekleri açık, altın zincirli, lanet spor ayakkabılarıyla ortalıkta dolaşiyor. Utanç verici.

Arabadan çıkmadan önce ceketimi çıkarıp yanımdaki deri koltuğun üzerine koyuyorum. Ekim ayı için çok sıcak bir gece. Genellikle aklımın bir köşesinde Cassidy'nin yatağında olduğu düşüncesi beni sakinleştirir. Bu dünyadaki küçük saflık parçam. İyiliğin.

Ancak bu gece, Clay, Bronson, Butch ve Jimmy'nin yanında mezbahaya girdiğimde, onun benim yatağında olmadığını hatırladım ve bu düşünce öfkeli ruh halimi körükledi.

'Ortaklarımıza' birkaç metre mesafede durduğumda, Xander yanımda beliriyor, tavrı ölçülü. Salvatore hızla Clay'in yanına doğru ilerliyor - küçük pislik hiyerarşide bir yer edinmeye çalışıyor. Her ne kadar Aile'de tek bir kişi bile o pisliği terfi ettirmeyecek olsa da.

Bu asker içermeyen bir etkileşim.

Ve biz anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik.

Jimmy ve Butch misafirlerimizi kucaklamak ve öpmek için gereken birkaç adımı terbiyeli Sicilyalılar gibi atıyor. Bunu tatsız bulmama rağmen, ben de bunu yapmak için ilerliyorum ve bunu kendime güvenerek yapıyorum. Bu öpücükleri sıkı ve sert bir şekilde kondurmayanlar güvensiz insanlardır. Bu selamlaşmada genellikle saldırganlık vardır. Sessiz bir güç gösterisi; onların çirkin

yüzlerini öpebildiğimiz gibi, gülümsemelerinin uzunluğunu da kesebiliriz.
Bizim için hepsi aynı.

"Marco," diye cilveli bir ses tonuyla konuşan Jimmy'nin sesi sıcak ve davetkârı.

"Jimmy, çok uzun zaman oldu." Önce Butch'u sonra da bizi selamlıyor, genişçe gülümserken dişlerindeki altın parlıyor.

Şirketimizi ölçüp biçiyorum, yeteneklerini not ediyorum, planımızı hesaplıyorum. Marco'nun yanında ikiz kardeşi Paul var. İkisi de kilolu ama güçlüler. Marco'nun diğer yanında, parmaklarında altın yüzükler ve beyaz gömleğinin V'si arasından görünen yoğun, kıvrırcık, siyah göğüs kıllarıyla sağ kolu Gabriele 'The Fist' Russo var. Birçok kez erkekleri tek yumrukta öldürdüğü biliniyor ve Butch'a karşı nasıl duracağını hep merak etmişimdir.

Hepsi hoşbeş edip son anlaşmaları, işleri ve kadınları ya da The Fist'in durumunda erkekleri konuşurken, ben yavaşça mezbahanın etrafında dolanıyorum ve kardeşlerimi Butch'un yanında nişanlıymış gibi bırakıyorum. Eğer Bronson uzaklaşan kişi olsaydı, o pislikler bir şeylerden şüphelenebilirdi. Ama ben ilgisiz Kasap'ım. Çoğu toplantıda sıkılmış gibi görünen biriyim ve bunu biliyorum çünkü yağlı serseriler bunu yüzüme karşı söylediler.

"Sanırım ne olduğunu duydunuz? Se?" Jimmy sonunda asıl konuya geldi.

"-Yolda çalınmış," diye mırıldanıyor Marco, ben de biraz daha yaklaşıyorum, hâlâ kendi düşüncelerimle meşgulumuşum gibi davranıyorum.

"Se, sana iş teklif etmek için buradayım. Yeğenim Salvatore'ye Hindistan'a kadar eşlik edecek beş iyi adama ihtiyacım var." Salvatore öne çıkar, gelincik varlığındaki ilk önemli işi aldığı için kendini beğenmiş yüzünde gurur vardır. "Ürünün indiği yer orası."

Jimmy, Bölge'de önemli şeyler olurken bizi ön saflarda tutmak istiyor. Clay ön plana çıkmaya çalışırken bizim de sokaklarda huzuru sağlamamız gerekiyor. Butch da bunu istiyor. Jimmy ile birlikte inşa ettiği bu şehirde hepimizi bir arada tutmak. Ve benim istediğim de bu. Ona yakın olmak istiyorum.

Omzumun üzerinden bakarken, Yumruk'un dudaklarının sırtarak seğirdiğini görüyorum ve sonra kayboluyor. Bunun üzerine arkalarına geçiyorum, varlığımdan rahatsız olmamaları için epeyce gürültü yapıyorum. Belli oluyor. Tehdit edici değil.

"Oğlun hâlâ iş konuşmaktan sıkıldı mı Luca? Yoksa son zamanlarda birlikte görüldüğü o sevimli, ancak yasal olan amcığı mı düşünüyor?" Macro dudak büküyor ve bunu yaptığına çok memnunum. Arkasından yaklaşıp garrotte telimi kafasına geçiriyorum ve geriye doğru adım atarken onu da kendimle birlikte çekiyorum. Clay ve Salvatore'dan silah sesleri duyuyorum. Bronson'ın Glock'unu çıkardığını ve Fist'in göğsüne ve horozuna kurşun üstüne kurşun sıktığını görüyorum. Xander'ın Paul'ü boğazına bir pala dayayarak tuttuğunu ve firmasını yok ederken onu izlemeye zorladığını fark ediyorum.

Jimmy ve Butch soğukkanlı ve hareketsiz bir şekilde durup mafya kralları gibi kaosu izliyorlar.

Önümde çırpınan şişko herif uluyor, elleri etini parçalayan telleri pençeliyor. Kan, parlayan altın zincirlerinin üzerine damlıyor ve yere sıçramadan önce küçük yılanlar gibi gömleğinden aşağı kayıyor.

Jimmy Azrail gibi öne çıkıyor ve ben Marco'yu öldürmeden önce onu öldürmemeye dikkat ediyorum.

söyleyeceklerini dinleyin. "Daha önce hiç vücudunuzdan kan çekildi mi? Sık sık kan veririm, ben öyle bir adamım. Ama hiç kanım çekilmedi. Oldukça muhteşem bir his olduğunu duydum. Kalp atışlarınız çılgına dönüyormuş. Başın davul gibi vuruyor. Tüm duyularını kaybediyorsun. Gördüğün son şey benim güzel yüzüm olacak." Yaklaşıyor. "Eğer bana nereye indiklerini söylersen, sana bir hayat veririm." Konuşabilmesi için teli gevşetiyorum. "Trichy," safra ve kan arasında boğulmayı başardı.

Jimmy eğilip Marco'nun alınına bir öpücük konduruyor. "Aileden sadece bir kez çalacaksın." Sonra doğruldu ve bana başını salladı. "Kafasını kaldır."

Marco yüksek sesle uluyor, ben şahdamarından etini keserken sırtı göğsümde titriyor, kan ikimizin de üzerini örtüyor. Ses tellerini kestiğimde tamamen sustu. Teli bir o yana bir bu yana sallayıp kasları, tendonları ve damarları kesmeye devam ediyorum. Cassidy hakkında söyledikleri zihnimde tekrarlanırken dişlerimi sıkıyorum. Cassidy'nin küçük göğüslerini ve minyon fiziğini hayal ederken muhtemelen nasıl dayak yediğini düşündükçe -ki evet, bazılarına göre bu yasal bile sayılmayabilir- gençlerden hoşlanıyor.

Gözlerim

kırmızı görüyor.

Kesmeye devam ediyorum.

Telin omurgasına takıldığını hissettiğimde, vücudunu bir patates çuvalı gibi yere bırakıyorum. Ağzımda o lanet kanın tadını alıyorum. Alnımdan ve çenemden aşağı kaydığını hissediyorum. Bu genelde benim tarzım değildir. Ama dün geceyi sadece Cassidy'nin kokusuyla geçirdikten sonra kendimi pek kendim gibi hissetmiyorum. Belki ben de kardeşim gibi bölümlere ayırabilirim.

Olabilir.

Paul kederle feryat ederken kanlı karmaşadan başımı kaldırıyorum. Adamlarının çoğunun etrafına dağılmış cesetlerden ibaret olduğunu görebiliyorum. Silahımı çıkarıp Marco'nun boynunun kanatlarının arasından, açıkta kalan, kıpkırmızı kaplı omurgasına nişan alarak ateş ediyorum.

İşi bitirdim ve damlayan kafayı Paul'ün yanına götürdüm. Ayaklarının dibine koyduğumda, kesilip parçalanmış boyun eti, yapışkan ve ıslak, betona çarparak önünde bir kanadı kana buladı.

Dizlerinin üzerine çöken Paul, ikizinin kopan başını bir bebekmiş gibi kucağına alır. Hepimiz yanında durup yas tutmasına izin veriyoruz.

Birkaç dakika sonra, zamanı doldu.

"Ona bir hayat verdim. Sana. Şimdi de sana aynı işi teklif etmek istiyorum," diyor Jimmy yumuşak bir sesle. "Beş adam. Hindistan. Malımı geri al."

Gözyaşları hızla dökülüyor. Gözlerimi devirmeme neden olmuyorlar; bunun yerine, bir an için bakışlarımı başka yöne çevirmeme neden oluyorlar. Marco kolay kurtuldu. Paul ise adamlarını öldürenlerle ve kardeşinin başını gözlerinin önünde kesen benimle birlikte çalışmak zorunda kalacak. Bu benim asla yaşayamayacağım bir gerçek. Kardeşimin katili benimle aynı havayı

solurken dizlerimin üzerine çökmezdim.

Araba kaldırımından uzaklaşırken, artık başka bir adamın kanıyla boyanmış çizgilerle lekelenmiş olan parmağımdaki el yazısının her bir kıvrımını inceliyorum.

Ardent One.

Latince'de 'yakmak' anlamına geliyor. Ve gerçekten de beni iliklerime kadar yakıyor. Derin nefes alıyorum ve daha da yüksek sesle nefes veriyorum. Çığlıkların tiz feryatları artık yok, sadece sessizliği daha canlı hale getiriyor gibi görünüyor. Daha doğal olmayan.

Araba sokaklarda yavaşça ilerlerken, lastikleri dönüyor, yuvarlanıyor, hareketi ritmik hale geliyor. Motor mırıldanır. Rahatlatıyor. Ve ben ela çilleri düşünüyorum. Koltuğa gömülüyorum, başım arkalığa yaslanıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Ve ben onunkini korku dolu görüyorum.

Nine

Cassidy

BU EVİ İLK GÖRDÜĞÜMDE HAYRAN KALMIŞTIM. İHTİŞAMINA RAĞMEN

azaldı, başka bir his daha ön plana çıktı - ev hissi. Yolcu tarafından dışarı adımımı attığımda Carter çoktan gelmiş, sanki bir tür prensesmişim gibi kapıyı benim için açık tutuyordu.

Casa Butcher'a bakıyorum. Tek kaleci, kaba ve boksör, seks tanrısı, spor salonu bağımlısı, rugby oynayan Max Butcher'ın yetenek kutusunda yaratıcı olmak için de yeterince yer olduğuna inanmak zor. . . yaratıcı. Yani, işte bu. O bir sanatçı. Benim Max'im.

Ugh. Bu adam ne yapamaz ki?

Sanki ilk kez görüyormuş gibi yukarıya bakarken, dış ışıklarla aydınlatılmış dik beyaz duvarları ve modernist şekli ve hissi alıyorum. Çok etkileyici. Tek bir özelliği bile gözden kaçmamış; bu adam mükemmelliği seviyor. Bu adam *mükemmelliktir*.

Kendi kendime sırtarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve ön kapıdan içeri giriyorum. Siyahlar giymiş ve kapıyı açık tutan bir adam, ben yanından geçerken gülümsüyor.

Ona el sallıyorum. "Merhaba."

Kasap muhafızları çok kibar ve muhafazakârdır, sanki çok az

kişilik, ama bunun böyle olduğundan şüpheliyim. Onlar sadece profesyonel.

Şık siyah beyaz mutfığı dolaşırken, koridorun duvarlarında televizyon ışıklarının yansımaları görüyorum. Bunun çocuklardan birinin uyanık olduğu anlamına geldiğini bilerek koridorda dolaşıyorum.

Bir an için Victoria ya da Butch'un televizyonun karşısında oturuyor olabileceklerini düşünseydim, onlara katılmaya cesaret edemezdim ama onlar çoğunlukla şehir dışında, otellerde ya da geniş emlak portföylerindeki diğer evlerden birinde olurlar. Bu alışılmadık bir durum olmasına rağmen, bu konu hakkında çok fazla düşünmemiştim. Ama şu anda düşünüyorum. Yani, onun - Victoria'nın - o boş kadının Butch'u oğullarından bilerek uzak tutması mantıklı. Onların varlığı tarafından yutulmuş olmalı.

Bronson Butcher'ın kanepede uzanmış, *The Bachelor*'ı izlerkenki rahat, iri ve muhteşem halini gördüğümde kendi kendime gülüyorum. "Gördüklerime inanamıyorum."

"Biliyorum, çok romantik." Kımıldamadan öter gibi yapıyor.

Kanepeyi yuvarlayıp tekli koltuğa oturduğumda, birden ona amca olacağını söylemek için yanıp tutuşuyorum. Tabii ki söyleyemem. Max'e baba olacağını söyleyene kadar olmaz. Bronson bir muamma olsa da - hem çekici ve rahat, hem de karanlık ve öngörülemez - aynı zamanda bu bebek için heyecanlanmaktan başka bir şey yapmayacağından emin olduğum tek kişi. İstedğim tepki bu.

İhtiyacım var.

Max'e çok benziyor ve garip bir şekilde çok farklı. Max içine kapanıkken, Bronson misafirperver ve cesur görünüyor. Max'in siyah, beyaz ve kırmızı dövmeleri var. Bronson'un derisinin neredeyse her santimini kaplayan canlı tasarımları var. Mor bir saatin ve baykuşun yüzeye kazındığı dövmeli ön koluna bakıyorum.

Ellerini kalın, güçlü pazularının altına sokmuş ve botlarını minderinin üzerinde çaprazlamış bir halde kıpırdamadan, "Xander adında bir Max olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor.

Bacaklarımı yukarı çekip önümde çaprazlıyorum. "Hayır."

Gözlerini televizyondan ayırmıyor. "Evet. Annem zahmet edemedi. Şahsen ben ona Ned Kelly'den sonra Ned adını vermek istedim. Ama Max Xander olmasını istedi. Adının gevşek bir çevirisi var - 'erkeklerin savunucusu'. Max daha beş yaşındayken bu fikri sevmişti. O çocuğu neredeyse birlikte büyüttük. İmparator penguenler gibi, anlıyor musunuz? Bütün erkekler bir araya gelir ve yavrularına bakarlar."

Bebeklerden mi bahsediyoruz? Akıl okuyabiliyor mu? Avuçlarımla ıslanıyor, ben de bacaklarıma sürüyorum. Bronson Butcher beni neredeyse suskunluk noktasına kadar şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Tek söyleyebildiğim "İmparator penguenler mi?" oluyor.

"Evet." Parlak, opal mavisi gözleri bana kayıyor ve sırtıyor, dudaklarında muzip bir tik var. "Onlar gerçekten iyi babalar."

Aman Tanrım. Nereden biliyor? Düşüncelerime sızmasını engellemek için alüminyum folyo bir şapkaya ihtiyacım var. Yoksa bu sadece uzaylılarda mı işe yarıyor? Belki biraz sarımsak? Ya da

gümüş?

Odaklan, Cassidy.

Ciğerlerim zorlanmaya başladı. "Max biliyor mu?" Zor nefes alıyorum.

Gözleri karnıma düştüğünde, tüm yüzü gülümsüyor. "Neyi biliyorsun? İmparator penguenler hakkında mı?

Hayır ama onlar hakkında her şeyi bilmek benim işim."

İçimden bir kahkaha patlıyor ama nedenini bilmiyorum. Başımı sallayarak, dilimin tutulduğunu hissederek onun güzel, rahatlatıcı varlığını içime çekiyorum. Nasıl bildiğini bilmiyorum. . . *Ahh*. Evet, biliyorum. *Carter*. Bronson'a kaşlarımı çatıyorum. "Carter mı söyledi?"

Sırıtarak, "Bunu bizden birine bildirmek zorundaydı" dedi. Kızmak istiyorum ama kızmıyorum. Çünkü Bronson'ın gülümsemesi kalbimi Max'e söylemek için gereken cesaretle dolduruyor.

"Max odasında mı?"

"Çok yorgun. Üzerine gitmeyin."

Yanak yanağa gülümseyerek gitmek için ayağa kalkıyorum ama aniden duruyorum. Hâlâ kanepenin üzerinde rahatça sallanan Bronson'a bakarak, "Bir gün bana neden bekâr olduğunu söyleyeceksin," diyorum.

Kıkırdıyor. "İmparator güvercinler."

Yine güldüm. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Jarrah ağacından yapıldığını artık bildiğim merdiveni kullanarak üçüncü kata çıkıyorum ve halı kaplı koridordan geçerek Max'in odasına ulaşıyorum.

Gece yarısına yakın bir saatte odasına gizlice girmenin en güzel yanı, birkaç dakikalığına onu uyurken izleyebilmek. Aynı yatakta uyuduğumuz ilk andan beri bu benim hayranlığımı kazanmıştır. O uyanıkken, kimin sorumlu olduğu hiç belli olmuyor.

Ama uyuduğunda, neredeyse açığa çıkıyor.

Pencere açık ama bu gece ay yok, bu yüzden ufka yayılmış ateş böceklerine benzeyen şeylerle noktalı siyah bir kare sadece. Tek ışık banyo kapısından içeri doluyor ama onu görmeme yetiyor.

Büyük yatağına doğru ilerliyorum, benim tarafımda uyuduğunu ve başını yastığıma yasladığını fark ediyorum. Daha sert gülümsüyorum. Max Butcher'ı içime çekiyorum, koyu kahverengi saçlarını, bronz tenini ve parmak uçlarımla izini sürmeyi sevdiğim dövmelerini. *Benim Max'im*.

Ayakkabılarımı sessizce çıkarıyorum, elbisemi başımın üzerine çekiyorum ve iç çamaşırlarımla yatağın üzerine sürünüyorum. Ona yaklaşırken tırnaklarım hafifçe kalçasını sıyrıyor.

Birden ayağa fırladı, boğazımı sıktı ve beni altına aldı. Ağır bedenini bedenime bastırarak göğsümdeki havayı itiyor ve beni soluk soluğa bırakıyor. Korku ve tahrik içimde dönerken, nabzım onun sıcak, sıkı kavrayışına karşı sertçe atıyor.

Benim!

Ama yumruğu havamı sıkarken konuşamıyorum. Buraya gizlice girmekle aptallık ettim. Çünkü uyuyan Max Butcher'a sürpriz yapmak iyi bir fikir olmayabilirdi. Bunu düşünmedim bile. Yatağında tanımadığı birine karşı savunma pozisyonunu düşünmedim.

Beni ölçüp biçiyor. Gözleri sert ifadesinin içine yerleşmiş ince siyah kesikler. Beni yere sabitleyen iri kolum kısıtlamayla titrerken, Max yavaşça kendine geliyor. Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, zihninde bir farkındalık oluşuyor, boynumdaki tutuşunu gevşetiyor ama elini çekmiyor. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, ağzının içinden biraz nefes alıyorum.

Aman Tanrım.

"Rüya mı görüyorum?" Mırıldanıyor - gürültülü ve derin - öpüşmemizin içine.

"Hayır, Max. Ben buradayım," diye fısıldıyorum, gelgitli bir sevgi dalgası hissederek. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken, çok fazla şey hissediyorum. Derinden. Vücudunun sıcaklığı o kadar yoğun ki sanki güneş tarafından boğuluyorum, ağzı benimkinin üzerinde gezinirken hayranlıkla nazikçe hareket ediyor.

Gözlerimi kapatarak mırıldanıyorum ve benimkine masaj yapan yumuşak dudaklarına odaklanıyorum. Max Butcher'ı düşünüyorum.

Sadece o.

Sert çenesini kavrayarak öpüşmemizi derinleştiriyorum.

Parmakları boğazımın etrafında seğirirken, sert, şehvet dolu bir hırıltı çıkarıyor. "Benimle taşak geçme." "Etmiyorum." Dudaklarına karşı nefes alıyorum. "Götür onu, Max. Lütfen. Dokunuşunla her şeyi al g ö t ü r . Kokunla." Çelik gibi ereksiyonu şimdi bacağımda gümbürdüyor ve ben onun içine doğru nefes almaya başlıyorum.

öpmek, onu istemek, ona ihtiyaç duymak. Hiç tereddüt etmeden. "Max, seni istiyorum."

Ben onun üstünde olacak şekilde bizi ters çeviriyor ve beni kalçalarına doğru çekiyor. Boğazımı serbest bırakıyor ve ben hala hafifçe sıkıldığını fark etmeden keskin bir nefes alıyorum.

Tanrım, çok güzel kokuyor. Öpüşmemize ara vermiyoruz.

Sanki inancıma inanmıyormuş gibi, "Üstümde kal Cassidy. Bu gece seninleyken kendime güvenmiyorum. Sen böyle şeyler söylerken olmaz."

Parmaklarım güçlü göğsünden yukarı ve dağınık saçlarına doğru kayarken, ellerinden biri başımın arkasını kavırıyor ve diğeri sırtımı okşamak için omurgamdan aşağı iniyor.

Dilimi yavaşça dudaklarının arasında gezdiriyorum ve göğsünde bastırılmış bir özlem iniltisi uyandırıyorum. "Sana güveniyorum. Bir süreliğine unuttuğum için özür dilerim-"

Sözümü kesti. "Bunu yapmayacağım Cassidy. Bir daha olmaz."

"Lütfen," diye sızlanıyorum. "Al beni. Ben seninim. Eğer senin olursam, başka kimse bana dokunamaz. Beni tekrar senin yap."

Bunun üzerine hırlıyor. "Sen her zaman benim oldun!"

"Göster bana," diyorum, sesim ancak bir fısıltı, ağzına karşı bir çırpıntı, ama şüphesiz ruhunda bir siren. Onun için çaresizim. Zihnimdeki tüm karmaşa onun varlığı tarafından yutulana kadar beni tüketmesi için çaresizim. Sevgi dolu kucaklaması ve sahiplenici dokunuşuyla kalbimde yaktığı ateşte kül oluyorum.

Beni altına alıyor, yumuşak bir hareketle sert vücudu ile şiltenin arasına sıkıştırıyor. Ağzı benimkinin üzerinde çalışıyor. Dudakları nazik. Sevgi dolu. Dili çenemden boğazıma inip hızlı nabzımın ritmini takip ettiğinde, başımı geriye doğru eğiyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirerek dudaklarını tenime daha sıkı bastırıyorum ve derin derin nefes alıyorum.

Çok ağır.

Her şeyi. O an. Beklenti.

Hareketleri yavaş, dili tadını çıkarıyor. Göğsümden aşağı inip göğüslerimden birini yalarken, diğerini avucunun nazik ve sıcak mengenesiyle kavırıyor. Sütyenimi çıkarıyor ve

Dilini meme ucumda gezdiriyor, uzun ve yavaş, o kadar nazik ki neredeyse acı veriyor.

Daha fazlasını istiyorum.

Yumruklarım onun koyu kahverengi saçlarında sıkılaşıyor. Meme ucuma defalarca dokunuyor ve kalçalarımın arasındaki deltaya şok dalgaları gönderiyor. İnliyorum. Cinsel organımın dudakları arasındaki kaslar sessiz bir yalvarışla boşluğu sıkıyor.

Ama acele etmiyor.

Ağzının göğsümdeki rahat keşfi o kadar acı verici ki, ağlamak istiyorum. Vücudumdan aşağı kayıyor, dili karın kaslarımın dalgalanmalarını izliyor. Daha aşağıya iniyor. Bacaklarımın arasındaki ağzının beklentisi o kadar dayanılmaz ki, uzun ve alçak sesle inliyorum ve kalçalarımı yukarı itiyorum. Kendini tutarak hırlıyor. Pazuları nabız gibi atıyor.

Ama sözsüz yalvarışımı reddediyor, dilini kalçamdan aşağı kaydırıyor.

Yumuşak çarşafın içinde eriyorum, vücudum onun tüketmesi ve şekillendirmesi için jöle gibi.

Bacağımı boydan boya okşarken dili ve nefesi tenimi ısıtıyor. Ayağıma geldiğinde kıpırdanıyorum. Dilinin ayak parmaklarıma kadar kaydığını hissederek kıvranıyorum. "Benim," diye mırıldanıyor, "Her santimini, küçüğüm."

Diğer bacağıma geçiyor, ağız ve diliyle sıcak, ıslak bir iz bırakıyor. Karnım ısınıyor.

Sıcak ağızıyla seksime yaklaştığında, kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Onun tarafından böylesine taptıktan sonra, bizi ters çevirdiğinde nefesim kesiliyor. Yüzümü diğer tarafa çeviriyor ve sonra bir elini sırtıma koyarak beni aşağı itiyor.

Aman Tanrım.

Yanağım onun gergin, kaburgalı karın kaslarıyla buluşuyor. Kalçalarımın ipeksi teni sert çenesini kavrayana ve göbeğim dudaklarına değene kadar beni hareket ettirdiğinde, kalbim göğüs kafesimin içinde çırpınıyor. Hâlâ külotum üzerimde, ama bu bir şekilde onun sıcak nefesinin bacaklarımın arasındaki malzemeyi havalandırma hissini daha da yoğun hale getiriyor.

Elleri popomun yanaklarında geziniyor, parmakları pürüzsüz ve dolgun etimi sıkıp yayıyor. Dilinin kalçalarımın arasındaki kumaşı yaladığını hissettiğimde, yumuşak zevk sesleri benden kaçıyor.

Tüm bedenim onun sert duvarındayken, ıslak külotumu yalarken, inlemeleri şımartılmış birinin inlemeleri gibi - alçak, derin ve ilkel. Tüy kadar hafif okşamaları ihtiyaçtan aklımı başımdan alıyor.

Külotumun yırtılma sesi karnımdaki sıcaklığın kaynamasına neden oluyor. Külotumu kenara kaydırıyor ve aman Tanrım, dili. Her iki avucu da popomu yoğunuyor, beni çılgınca yerken ıslak dudaklarımı ağzına doğru zorluyor.

Ve artık yavaş değil.

Başım aniden döndü.

Kısa ve minyon olmayı hiç bu kadar sevmemiştim. Karşılık veremesem de, Max Butcher yatağında uzanırken, o da etlerimin arasını yalayıp yutuyor.

Kalçalar.

Şu anda beni bunaltan tüm hislere ayak uydurmaya çalışıyorum, ama Max genellikle metodik, hassas - sanki beni doruğa kadar yalamak bir sanat biçimiymiş gibi - şu anda vahşi. Tamamen hayvani. Kalçalarımı dilinin sığ itişlerine ve sert yalamalarına doğru yuvarlıyorum. Ağzı orgazm olmam için ısrar etmiyor, aksine bunu talep ediyor. Çene çizgisinin ince dokusu hassas, pürüzsüz tenimde mükemmel bir sürtünme yaratıyor.

Uyarı vermeden geliyor. Arzumun dalgası bir sarsıntıyla kalçalarımın çarpıyor. Bacaklarım yüzüne doğru sıkışıyor. İçimde patlayan zevk beni dolduruyor. Bacaklarımın arasındaki kaslar dilinin etrafında titreşirken özlem dolu bir çığlık atıyorum.

Vücudum ayak parmaklarımdan kafa derime kadar karıncalanıyor. Ben daha da hassaslaşırken Max beni yalamaya devam ediyor. "*Max,*" diye yalvarıyorum, yüzümden sadece birkaç santim uzakta olan sert sırtını emebilmek için yukarı itiyorum.

Beni daha sert sıkıyor, leğen kemiğimi yüzüne doğru tutuyor. "*Daha fazla.*"

Parmağı kıç deliğimi okşuyor, etrafında daireler çiziyor. Yardım edemiyorum ama ona karşı büzülüyorum. Elini kırımın kıvrımından aşağı kaydırarak dilini parmaklarıyla değiştiriyor. Beni okşuyor, arzumun kayganlığını topluyor.

"Her zaman çok ıslaksın." Beni sıkıca kavırıyor ve avucuna karşı nabzım atıyor. "*Sikeyim.* Bu benim. Bir daha asla benden alma. Bütün gece yüzüme oturacaksın. Ve sen bayılana kadar iki deliğini de dilimle ve parmağımınla sikeceğim." Ağzı tekrar klitorisime doğru hareket ederken parmakları tekrar o özel bölgeye doğru hareket ediyor.

Beni yavaşça parmağıyla doldururken yanağımı onun sıcak, sıkı karın kaslarına bastırıyorum. Benden gelen sesler artık daha çok inlemeye benziyor. Utanmam gerekirdi ama utanmıyorum. Bir haftadır ilk kez kendi dünyamızda yine yalnızız.

Güven dolu bir dünya.

Dişleri klitorisime yapıyor, dili sıkışmış tomurcuğu okşuyor. Etrafını saran kaslar atıp sıkarken parmağı içimde hareketsiz kalıyor. Klitorisimi serbest bırakıyor. "*Bir gün bunu sikimle sikeceğim ufaklık.*" Parmağını içimde kıvrıyor. "*O zaman beni gerçekten her yerde hissedeceksin.*" Parmağını içime sokup çıkararak masaj yapmaya başlıyor.

Orgazmım içime doğru ilerliyor. Çığlık atıyorum, yumruklarımı sıkıyorum, zevkin içimi yaktığını hissediyorum. Kulaklarıma çarpıyor ve gözlerimi kamaştırıyor. Bu o kadar güzel, ezici bir duygu ki, onun üzerinde miyavlayarak sallanıyorum.

Max yavaş yavaş beni uçurumun kenarından uzaklaştırıyor. Parmağını yavaşça içimden çekiyor ama uyarılmamın sonucunu yalamaya devam ediyor. O arkamı okşarken ve klitorisimi usulca öperken ben de onun karnına -üstüne- sokuluyorum.

Gece devam ederken beni iki kez daha orgazma ulaştırdı. Tüm bu süre boyunca, zevkten sersemlemiş bir halde onun vücuduna uzandım.

Üçüncüsünden sonra kendimi yorgunluktan komaya girmiş gibi hissediyorum.

Halsiz bedenimi ondan uzaklaştıran Max, yanağım yastığına gömölene kadar beni yatağın üzerinde gezdiriyor. Duyularım uykunun getirdiği tatlı kapanışı kovalayarak uzaklaşırken, "Tek istediğim sensin" diye fısıldadığını duyuyorum.

Ten

Cassidy

UYKUDAN UYANIKLIĞA GEÇERKEN, MAX'IN DÜN GECE BANA FISILDADIĞI SÖZLER AKLIMDAN GEÇİYOR aklıma geldi. Gerçekten "tek istediği benim" mi demek istedi? Yani, başka bir şey istemiyor mu?

Ya da başka *biri*?

O biliyor mu? Yakında yepyeni bir kimliğin benim ve onun zamanını talep edeceğini biliyor mu? Bu sabah ona söylemem gerektiğini bildiğim için göğsümde çarpıntılar oluşmaya başlıyor.

Kalbim çok sert atıyor

Yanımda uyuyan muhteşem, düşünceli adamı uyandırmaktan korkuyorum.

Bunu sorun etmemesini istiyorum. Ona söylediğimde, sorun olmadığını söylemesini istiyorum. Bunu halledeceğimizi. Birlikte.

Bunu duymaya ihtiyacım var çünkü insanlar spekülasyon yapacak. Durumumuza nasıl bakacaklarını biliyorum, hamile kalarak Max Butcher'ı nasıl kaptığıma dair durmadan dedikodu yapacaklar. Ama beni en çok endişelendiren şey. . o da böyle mi düşünecek? Onu bunu istemeye ben ittim, ben. *Frick*. Bu gerçek acıtmaması gerektiği halde acıtıyor. Gerçeklerimi kabul etmeliyim ama yine de çoğu zaman göz ardı ediliyorlar - kasıtlı olarak göz ardı ediliyorlar. Onun peşinden gitmeseydim, bana olan ilgisini kaybedebilirdi. Birkaç gece önce kendisi de aynı şeyi söyledi. Bunu

istemmesini ben sağladım. Ona bir şey yaptırmak istemiyorum. .

Işık, irislerimin üzerindeki ince deri kılıfın içinden parlarken, gözlerim çırpınarak açılıyor. Şafak

Connolly'nin çatılarının üstünden bakıyor. Yan yatmışım, sıcak bedeni etrafımda kıvrılmış. Ona karşı kıpırdanıyorum, bacaklarının hareketlerime uyum sağlamak için kıpırdadığını hissediyorum.

"Kımıldama," diye inliyor uykulu bir şekilde.

Kıpırdamadan ufkı izliyorum, o kadar canlı renklere bürünüyor ki neredeyse doğal değilmiş gibi görünüyor. Yeni geleceğimi düşünüyorum. Karnımdaki bebeği düşünüyorum.

Işık odamıza giriyor, yerde ve belime asılı dövmeli kolun üzerinde süzülüyor. Arkamda ritmik bir şekilde nefes alıyor, bir kez daha uyuyor ve beni güneşin tamamen doğuşunu izlemeye bırakıyor.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak, ona doğru dönecek kadar sıkı tutuşunu sarsıyorum. Yüzümü göğsüne gömüyorum, burnum yumuşak tüylere çarpıyor, yanağım atan kalbiyle aynı anda titriyor. Ve o koku, kahretsin. Her kızın dizlerinin üzerine çökmesi için yeterli. Çenemi yükselen göğsüne bastırarak ona bakıyorum. Gözleri kapalı ama kaşları çatık, sanki ışık onun da uykusunu istila etmiş gibi.

"Günaydın," diye fısıldıyorum.

Sıcak eller omurgam boyunca ilerliyor ve saçlarıma giriyor. Gözleri hâlâ kapalıyken tepemden boynuma doğru beni okşuyor ve bunu yaparken yüzünü izliyorum. İç çekişi bana karşı gürlüyor. Saçlarımı kavrarken boğazında bir düğüm oluşuyor, parmaklarını avucunun içine sıkıştırarak saç tellerimi sıkıca tutuyor.

Yumuşak bir inilti beni terk ettiğinde, ellerini gevşetiyor. "*Cassidy*."

Parmak uçlarımla yanaklarını usulca okşuyorum ve dudaklarım dudaklarıyla buluşana kadar yatakta kıvrılıyorum. Onu öperken yastığının kenarı başımı destekliyor. Onu uykulu halinden yavaşça çeken tembel öpücükler. Dili dudaklarımda geziniyor ve özlem dolu bir inilti çıkarıyor. Üzerimde asılı duran eli aşağı kayarak arka tarafımı kavırıyor, beni ereksiyonuna doğru kaldırıyor ve sonra üzerine çekiyor.

"Bekle," diye nefes alıyorum ağzına. Ama elinin yönünü durdururken, kalçaları hâlâ kontrol edemiyormuş gibi dönüyor.

"Seni becereceğim ufaklık," diye homurdanıyor, gözlerini açıyor ve aman Tanrım, *gözleri*. Şu anda çok maviler. Genellikle grinin tonlarıyla bulutlanırlar, ama şafağın doğrudan güneş ışığında, delip geçiyorlar.

Ereksiyonunun bana dokunduğunu hissettiğimde, gözlerim neredeyse şehvetle başımın arkasına yuvarlanıyor. "İhtiyacım var. . seninle konuşmam gerek."

Burnu benimkiyle buluşuyor. "Konuş."

Frick. Max, hamileyim. Hamileyim. Kalçalarıyla şunu yapmayı kes. Bir bebeğimiz olacak. Bana öyle dokunmayı kes. Bilmen gereken bir şey var; hamileyim. Bir şekilde hamile kaldım. .

"*Hamileyim*" -kelimeler gırtlığımdan zorla geçerken genişliyor- "*hamileyim*."

Oh.

Benim.

Tanrım.

Hala duruyor.

Kalçalarım uzanan parmaklar donuyor. Burundan buruna, nefes alışındaki artış yanağımda ve göğsümde hissediliyor. Ama en azından nefes alıyor; bu fikir onu felç etmiyor.

Boğazım sıkılıyor, genellikle gözyaşlarından önce gelen istemsiz bir tepki. Gözlerimin arkasına sıcaklık vuruyor ama gözyaşlarımın yüzüne düşmesini istemediğim için görmezden geliyorum. Derin nefes almaya devam ediyor.

Sonunda, hayatımın en uzun birkaç dakikası gibi gelen bir sürenin ardından boğazını temizliyor ve dudaklarıma doğru konuşuyor. "Baleye ne dersin?"

Ne?

Beni yavaşça üzerinden kaydırarak yatağın üzerine bırakıyor. Birkaç saniye içinde ayağa kalktı ve kıyafetlerini giyerek odanın içinde ilerlemeye başladı.

Hızlı nefes alıyorum ve tutuyorum.

Odadan çıkarken kapının arkasından kapanışını izliyorum. Gözlerimin kenarlarından sıcak yaşlar süzülüyor. Sadece düşüncelere dalıyor, değil mi? Benim yaptığım gibi. Düşüncelerini düzenlemek için birkaç dakika ayırıyor.

Yanlış mı yaptım?

Aşağı inmeden önce ona söylemem gerektiğini biliyordum çünkü Bronson da bunu beklerdi. Ama şimdi söyledim, yalnızım. Ve onun yokluğu kalbimi sızlatıyor.

Sanki cevaplarım orada yatıyormuş gibi kapalı
kapıya bakıyorum. Sonunda sert bir nefes
alıyorum.

Birkaç dakika sonra uzanıyorum ve dizlerimi göğsüme çekerek kendi üzerime kıvrılıyorum. Kırpiklerimin arasından gözyaşlarımı kırıştırarak onun geri gelmesini bekliyorum. Bu durumu fazla analiz etmemek, sakın kalmanın ve hıçkırıklara boğulmamanın anahtarıdır - bu tehdit, kesik kesik nefeslerimi körüklüyor. Onun ani yokluğunu olduğu gibi kabul etmeliyim - işlem zamanı.

Sakin ol, Cassidy.

Kalbimin yanmasını durduracağım.

Kapı açılıyor ve Max kulağına dayadığı telefonla içeri giriyor. Doğrulduğumda, çarşafklar çıplak gövdeyi ortaya çıkaracak şekilde düşüyor. Soğuk hava meme uçlarımı cimcikliyor. Max'in canlı bir tel gibi sıcak ve güçlü tavrı kalbimin düzensiz bir tempoda atmasına neden oluyor.

Ama telefonun diğer ucundaki hırçın sesle o kadar meşgul ki beni fark etmiyor bile. Yatağın yanında durdu ve bir eliyle kıyafetlerini tekrar çıkarmaya başladı.

"Bu bir soru değildi. Daha fazla adama ihtiyacım olacak." Ses tonu tamamen işle ilgilidir. Telefonun diğer tarafındaki kişi konuşuyor ama Max'in yanağı yüzünden sözleri boğuklaşıyor. "Tamam." Telefonu kapatır ve kıyafetlerini çıkarmayı bitirir.

Son eşyası da yere düşerken tek yapabildiğim şaşkınlıkla başımı eğmek oldu. Az önce gelişen

olaylar dizisi tam olarak hayal ettiğim gibi değildi. En hafif tabirle oldukça tuhaflar.

"Max?" Diyorum çünkü başka ne diyebilirim ki?

Yıkım için yaratılmış bir vücut yatağa tırmanıyor ve ben geriye çekilip onun üzerimde gezinmesine izin verene kadar vücuduma tırmanıyor. Dirseklerinin üzerine yerleşirken yoğun, araştıran gri-mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. Elleri saçlarımda, sıcak parmakları yüzümü okşuyor ve çillerimin izini sürüyor.

"Evet?" diye fısıldıyor, parmaklarının her özelliğimin haritasını çıkarmasını izliyor.

Bu anın saçmalığına kıkırdıyorum. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet."

Sertçe yutkunuyorum. "Üzgünüm, Max."

Kaşları, delici bakışlarının üzerinde gergin bir çizgi oluşturuyor.

"Ne için?" "Çünkü. . um. ." Bocalıyorum. "Bilmiyorum."

Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi beni inceliyor. Max Butcher az konuşan bir adam. Herkes eğlensin diye fikirlerini, itiraflarını ya da ilhamlarını ortalığa saçmaz. Ama genellikle bir duruşu vardır. Şu anda ise düşünceli.

Bana bakıyor. "Gitmeliyim. Seni ve bu bebeği bırakmalıyım, böylece güvende olursun."

Tüm dünyam değişiyor ve inliyorum. "Yine de bunu yapmayacaksın," diyorum, sesim panik içinde, boğazım yanıyor.

"Hayır, yapmayacağım," diyor kesin bir dille. "Çünkü ben bencil bir pisiğim ve seni istiyorum." Rahatlamanın verdiği hisle ağlamamaya çalışıyorum. "Ben de seni istiyorum."

"Yapmamalısın."

"Artık senin dünyandan korkmuyorum, Max. Şu anda beni korkutan tek şey senin yanında olamamak. Seninle birlikte."

Nefes veriyor, yanağımda gezinen parmağını takip ediyor, yastığının etrafında kanatlanmış saçlarıma bakıyor. "O zaman bu senin kararın olacak."

Hava kalınlaşıyor gibi görünüyor, ben de ağzımı açıyorum.

"Artık kimsenin senin adına karar vermesine izin vermeyeceğim." diye devam ediyor. Başımı sallıyorum. "Anlamıyorum."

"Max, hadi bir bebek yapalım."

Ve hava şimdi katran gibi - o kadar yoğun ki içine çekemiyorum. "Ne?"

Başını aşağı eğiyor, dudakları kulağımla buluşuyor. "Söyle ve sonra seni sikeyim." Şimdi gerçekten nefes nefese kaldım. "Ben - ben-" Kekeliyorum.

"Hâlâ anlamıyor muyum?" *Aman Tanrım*, ne diyor bu? Neden bahsediyor?

Bunu sorun etmiyor mu?

Tek koluna yaslanarak kendini yukarı itiyor. Gri gözleri beni yatağa çiviliyor, talepkâr ve son derece ciddi.

Yine de, kelimeleri oluşturmakta zorlanıyorum.

"Sana söyledim Cassidy," diyor, sesini düğümleyen bir tür duygu var - belki öfke, belki

suçluluk. "Yemin etmiştim. Bir daha sana bir şey olmasına asla izin vermeyecektim. Bunu söyledim ve şimdi bir şey oldu. Bunu söylemene ihtiyacım var. Yoksa seni yine hayal kırıklığına uğratırım."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından süzülüyor, şakaklarımdan aşağıya ve onun üzerine tuzlu akıntılar çiziyor.

Yastık. "Hayır, Max," diyorum, elimi onun mükemmel irilikteki yanaklarına bastırarak. "Hâlâ hayatında sabit bir yerim olmasına alışmaya çalıştığını biliyorum. Bu sadece benim kararım olamaz-"

Yüzü gerilir. "Kim söyledi bunu?"

Aniden sertleşen yüz ifadesi karşısında nefesim kesiliyor.

"Ne?" "Sana hâlâ alışmaya çalıştığımı kim söyledi?"

Gözyaşlarımı kırıştırtarak başımı bir kez sallıyorum. "Hiç

kimse, ama-" "Hareketlerim açık değil miydi?"

"Evet," diyorum çünkü öyle. Düşünüyorum. "Tüm bunların senin için çok fazla olduğunu hissediyorum. Birkaç ay öncesine kadar bir kız arkadaş çocuk felcinden daha kötüydü ve şimdi-"

Saçlarımdaki parmaklar bükülerek beni yumruklarına bağlıyor. "O zaman heceleyeceğim Cassidy. Seni burada istiyorum. Her gün. Lanet yatağında. Sana alışmayacağım. İstedğim şey sensin. Bunu zaten açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Eğilir ve düşen bir damla gözyaşını oper. Bu çok fazla. Sanırım bununla bir sorunu olmadığını söylüyor. Bunun olduğunu mu? Kararımı desteklediğini mi? Şu anda olan şey bu mu? "Peki ya bebek?"

"Sadece kelimeleri söyle."

Bunun onun kontrolü ele geçirme ve içinde bulunduğumuz durumu sahiplenme yolu olduğunu bildiğimden, yavaşça "Max, benden bir bebek yap" diyorum.

Çenemi kavırıyor, parmakları yanaklarıma bastırıyor. Dudakları benimkilerle yumuşak bir şekilde buluşuyor, yüzümdeki sıkı tutuşuyla tamamen çelişiyor. Dili dudağıma değdiğinde ağzımı açıyorum ve benimkiyle onunkine masaj yapıyorum. Yoğuruyorum. İhtiyaç, sevgi ve kabullenmenin kolektif ritminde birlikte dans ediyoruz.

Ellerinden biri bacağımı kalçasının arkasına geçirmek için aşağıya indiğinde, vücudunu benimkine doğru okşamaya başlıyor. Çenemi serbest bırakırken dudakları yüzümde geziniyor. Ağırlığını vücuduma çok fazla vermemeye dikkat ederek beni şekillendiriyor ve pozisyonumu almamı sağlıyor. Ereksiyonu, sıcak ve sert bir şekilde seksimin dudakları arasına bastırılıyor. Her an tamamen doldurulma beklentisiyle içim kasılıyor.

Kalçalarını aşağı yukarı yuvarlayarak ıslak dudaklarımin arasında kendini okşuyor. Bu hisle inlerken, ağzı daha da çılgınlaşıyor. Kısıtıyor. Yalıyor.

O ereksiyonunu kavramak için hareket ederken parmaklarımı hafifçe sırtında gezdiriyorum. Bir eliyle beni sabit tutarken, yumruğu hızlanıyor ve sertliği seksimle buluşuyor. Nefesimi tutuyorum, üstümdeki baskısına karşı çaresiz, beni hapsediyor. Ve elini çektiğinde, bizi ayıran hiçbir şey kalmıyor.

Kalçaları sık bir şekilde içime doğru pompalıyor, devasa ereksiyonunu zorluyor ve beni genişçe yayıyor. Uzun, iniltili inilti çıkararak pazılarını kavırıyorum. Kendimi destekliyorum. İçeri itiyor. Daha da itiyor. Çevresinin hissine, kalçalarının genişliğine, vücudunun sıcaklığına alışacağımı sanmıştım ama alışamadım.

İlk seferinde olduğu gibi her şeyi kapsıyor.

Onunla dolana kadar içime batıyor; içimdeki donuk bir sızı beni derinliği konusunda uyarıyor.

"Don't

"Sana olan hislerimi hafife alma küçüğüm." Homurdanıyor, sahiplenici bir şekilde itiyor, sahiplenmek, işaretlemek istiyor. "Bundan daha tehlikeli bir şey olamaz."

Birkaç santim geri çekiliyor ve tekrar içeri itiyor. Haykırıyorum, göbeğim onun etrafında kilitleniyor, sıkıca kenetleniyor.

"*Evet*," diye homurdanıyor, gerçekten hareket etmeye başlıyor. "Çok sıkı, küçüğüm. Benim için her zaman bu kadar ıslak olmasaydın sığmazdım." Kendini derinlere gömüyor, dudaklarım ereksiyonunun köküne sarılıyor. Aniden çekiliyor ama tekrar sokmak için. Ve tekrar.

"*Max*." Bizi sallarken ona tutunarak altında inliyorum. Beni dolduruyor. Beni boşaltıyor. Bacaklarındaki gücü kalçalarımda hissedebiliyorum. Taşakları kığımın büzüşen deliğine çarpıyor - bu his çok ince ama yine de çok tahrik edici. Uzun ve güçlü kolları vücudumun her santimini okşuyor.

"Sen mükemmelsin." Dudakları benimkilerle buluşuyor ve öpüşüyoruz, vücutlarımız artık aynı anda hareket ediyor, birbirine kayıyor.

Senkronize.

Her itiş bizi daha derine bağlıyor gibi görünüyor, orgazmımın saldırısı karnımda sıcak bir top halinde toplanmaya başlayana kadar onu daha da içime itiyor.

Patlar.

Basıncı bacaklarıma doğru ilerliyor ve onları kalçalarını sıkıştırmaya zorluyor. Ayak parmaklarıma kadar indiğinde sıkıca kıvrılıyorlar. Kontrolsüzce titreyerek, onun itişlerinin etrafında titreşiyorum, ağlıyorum ve gerçekten ağlıyorum çünkü bunu çok özledim. Hem de çok fazla. Bizi tekrar ayırmak istemiyorum. Ona güveniyorum.

Konsantre olurken ağzı benimkine karşı duruyor. Hareketleri daha acil hale geldikçe, onun da yakın olduğunu anlıyorum. Kalçalarının ritmi hızlanıyor. Kalınlaşıyor. Ellerinden biri arka tarafımdaki deriyi yumruklarken diğeri boynumu kavlıyor ve içime boşalmaya başlıyor. İniltileriyle odayı dolduruyor, orgazmının nabzı atana kadar yavaşlamıyor.

Yüzüme, dudaklarıma, çene hattıma ve boynuma öpücükler yağdırıyor. Yavaşça, dalgayı birlikte aşılıyor, iffetli okşamalar ve nazik dokunuşlardan oluşan şehvetli bir havuza yerleşiyoruz.

Hâlâ içimde, yavaşça itiyor.

"Seni seviyorum, Max Butcher," diye fısıldıyorum.

"Seni hak etmiyorum" -dudaklarını dudaklarıma bastırıyor- "Cassidy Slater. Yine de seni tutuyorum."

Eleven

Maksimum

PARMAKLARIM ÇARPAN KALBININ ÜZERİNDE KAYIYOR VE KARNINA DOĞRU INIYOR.

derin bir şey gerçekleşiyor. Hazır olmadığı bir şey. Ona yaptığım ve geri alamayacağım bir şey. Sırt üstü mışıl mışıl uyurken, karnındaki pürüzsüz beyaz teni usulca izliyorum. Göğsüm kasılıyor, geriliyor, yanıyor ve bu analiz etmekle ilgilenmediğim bir duygu. Yine benim yatağımda ve dün gece yaptıklarımın sonra, *lanet olsun*.

Olmamalı.

Ve yine de, bu onun kaderi.

Bizim yatağımızda.

Cassidy.

Beynime giriyor ve bana farklı bir hayatı düşündürüyor. Küçük zirvelere doğru eğimli ve yükselip alçalırken nazık bir salınımla hareket eden sevimli küçük göğüslerine odaklanıyorum. Soğuktan bayılmış. Çok yorulmuş olmalı. Birkaç dakika boyunca sadece nefes alışını izliyorum. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde gözlerinin hafifçe titrediğini fark ediyorum. Dudaklarını büzüyor ve, *lanet olsun*.

Çok güzel bir kız.

Yumuşak. Ve içinde, zihninde, o kadar aptal ki, onu pamuklara sarmak istiyorum ve asla

dünya onu lekeliyor. Benim yaptığım gibi değil -

Bu düşünceyle yataktan kayarak çıktım ve bir kot pantolon giydim, fermuarı yukarı çekmeden önce sikimi düzgünce içeri soktuğumdan emin oldum. Bazen büyük bir alete sahip olmak kolay olmuyor. . . Buna soğuk bir şekilde kıkırdıyorum. Ne lanet bir yük.

Odadan çıkıyorum, üstüm çıplak ve kot pantolonum kalçalarımından sarkıyor.

Merdivenin dibinde duran Carter'ı fark ettiğim anda, onun dün gece hiçbir uyarıda bulunmadan benimle yatağa girmesine izin verdiğini hatırlıyorum.

En alt basamakta durup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. Uzun boylu, çirkin bir herif ama ondan hoşlanıyorum. Tüm doğru nedenlerden ve birkaç yanlış nedenden dolayı. "Geleceği konusunda beni uyarmak aklına gelmedi mi? Onu vurabilirdim."

Benden korkmuyor. Bu her zaman rahatlatıcı olmuştur, ama o profesyonel. Ezilmiş bir yengeç gibi yüzü -işyeri yaralanmaları- ve kafam gibi pazularıyla tam bir canavar. Yine de bunun altında ince ayarlanmış bir ahlaki pusula var. Arada sırada oku görmezden geldiğine inanıyorum ama ok yine de orada, ona yol gösteriyor.

"Bronson biliyordu patron. Ona söyledim," diyor kararlılıkla. Ve bu beni kızdırdı. "Peki bunu neden yaptın?" "Üzgünüm patron." Tereddüt etti. "Sen olsan onu vurmazdın."

"Belki de değil." Yüzünde hafif bir sırıtiş fark ettiğimde duraksıyorum. Bu herif biliyor. "Biliyorsun." Bu bir soru değil ama yine de bir cevap gerektiriyor.

Bir kez başını sallar. "Evet. Kulak misafiri oldum-"

"Umurumda değil. Artık işler değişti." Onun seviyesine iniyorum. "Anladın mı? Adamlarını alıp Cassidy'nin evine gitmeni ve eşyalarını toplamanı istiyorum. Buraya taşınıyor. Life360'ın telefonuna yüklenmesini istiyorum. Benim de bir telefona ihtiyacım var. Bunu benim için hallet. Ve daha büyük bir oda, sanırım. Ve kadın doğum uzmanlarının lanet bir listesi ve-" Bocalayarak yüzümü ovuyorum, sonra da baskıyı hafifletmek için avucumla çenemi kırıyorum. Başımı sallıyorum, kendimi hazırlıksız hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Carter beni inceliyor. "Bayan Slater'ın bizimle gelip ne almak istediğini bize bildirmesi gerekmez mi?" Carter'ın da beni takip etmesini bekleyerek mutfağa giriyorum. "Hepsini al."

"Ne yaptığımızı biliyor mu?"

Buzdolabının önünde durup yavaşça adım atarak tekrar onunla yüzleşiyorum. Adanın diğer tarafındaki bankta oturuyor, duruşu ve görünüşü tamamen profesyonel, ama dili benim hoşuma gitmeyecek kadar meraklı. "Çok fazla soru soruyorsun, Carter. Bu da ne demek oluyor?"

Daha da doğruldu. "Hiçbir şey. Sadece. . ."

"Kahretsin, lütfen şimdi kendini tutma, seni çirkin piç. Dökül."

"Ona taşınmayı teklif etmelisin, Max," diyor, sesi çalışanımdan çok babam gibi çıkıyor ve ben

bu aşinalıktan hem hoşlanmıyor hem de hoşlanmıyorum. "Ona söylememelisin."

Carter on beş yılı aşkın süredir bizim için çalışıyor. Butch'tan birkaç yaş daha genç ve sözleşmesinin ötesinde sadık olduğunu kanıtladı. Hayal edebileceğimizin de ötesinde. Ben de

Ona dönüp buzdolabının kapağını açtım ve bir portakal suyu çıkardım. "Sormama gerek yok." Endişeyle ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyuyorum. "Bu durumda, yine de sormalısın."

Geriye döndüğümde, bir gerginlik parıltısıyla karşılaşıyorum. "Yapmalı mıyım, yapmalı mıyım? Aşık mısın, Carter?"

Gülerken dişleri parlıyor. "İyi ki çirkinim."

"Evet." Ona sırtıyorum çünkü. . . kimi etkileyemez ki? "Güzel-"

Birden sesler duyuyorum - Butch'un ve başka birinin. Genelde Butch'un işine karışmak istemem ama bu durumda diğer ses ilgimi çekti. Bardağımı adadaki tezgâha bırakıp Carter'ın yanından geçerek koridorda Butch'un ofisine doğru ilerliyorum.

"Kızımı koruyacağını düşünmüştüm. Senin için yaptığım onca şeyden sonra-"

Bununla birlikte, ofisin kapılarını iterek açtım ve varlığımı belli ettim. Ben Slater ve Butch bana bakıyorlar, ikisi de gelmemden pek hoşlanmamışlar. Ki bu bile fazlasıyla zorlama görünüyor. Butch ağırlığını hafifçe kaydırıyor - başka bir erkekte tedirginlik gibi görünecek bir hareket. Biz çocuklara küçük yaştan itibaren odadaki tarafsız adam olmayı öğretti. Başkalarının niyetimizi tahmin etmesini sağlamayı. Çıkarlarımız konusunda. Bizi etkileyen şeyleri asla kimseye göstermemeyi. Zaman zaman bunda iyiyimdir. Cassidy söz konusu olduğunda, daha az.

Ben yarı giyinikken, iki adam da koyu renk takım elbise giymiş. Bu beni hiç korkutmuyor. Butch'un burada olduğunu bile bilmiyordum. Ve Ben takım elbise içinde güçlü değil. Hiç güçlü değil.

"Cassidy'yi benimle tartışacaksın. Butch'la değil," diyorum ve Cassidy'nin babasının buraya gelmesine rağmen sorunlarını benimle konuşacak kadar bana saygı duymamasına daha da sinirleniyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve tam da bunu yapmasını bekliyorum - Cassidy'yi tartışmasını.

Butch rahatça masasına yaslanır. "Ben, Cassidy'nin iyiliği için duyduğu endişeyi paylaşıyor."

Sertleşiyorum ama kızgınlığıma rağmen sesimin seviyesini korumaya çalışıyorum. "Cassidy'nin iyiliği beni ilgilendirir."

Ben Slater, istesem de taklit edemeyeceğim bir bütünlük havasına sahip zayıf bir adam. Ben Slater'ın akşam yemeğinde, etrafı bölgenin en zengin, en otokrat hıyarlarıyla çevriliyken karısını parmakladığını hiç sanmıyorum. Kesinlikle yatak odasında misyoner tarzı bir adam olurdu. Ben'le ilgili her şey umutlu, nazik ve sıkıcı. Korunmasız cömert ela gözlerinden açık duruşuna ve düzgün görünümüne kadar. Bu odadaki tarafsız adamdan başka bir şey değil.

Bana hüznle gülümsüyor. "Kolunu nasıl incitti?"

Kolunu. O lanet dilim. Ellerim seğiriyor ama yüzümü düz tutmaya çalışıyorum. "Saldırıya uğradı. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Ben icabına baktım."

Bakışlırlarken gözlerimi kısıyorum, bu sözsüz alışveriş oldukça tuhaf. Anlamla dolu. Sırlarla. Bundan hoşlanmadım. Butch'un bu konuşmayı neden yaptığını bile anlayamıyorum. Tüm ilişkilerini

bildiğimden değil. Ya da bilmek istediğimden. Ama yine de-

"O benim kızım, Max. Onu çok seviyorum. Sadece onun güvende olmasını istiyorum," diyerek duygusal bir adam olarak bilinen Max, sevgisini açıkça ifade ediyor. Elbette kızını seviyor.

Onun kızı. Onun

kızı.

Bir kızım olacağı düşüncesi göğsümde yine o donuk ağrıyı hissettiriyor. Bir oğlum olduğunda. İkisinden biri zarar görürse. Endişelenmeye hakkı var. Bu onun işi, lanet olsun. *Lanet olsun.* Küçük kızımı kesen piçin peşine düşerdim. Ayrım gözetmeksizin evleri yerle bir ederdim.

Kollarımı açtım. "Benim için hiçbir şey onu güvende tutmaktan daha önemli değil."

"Yapabilir misin?" Ben bana doğru bir adım attığında dişlerimi sıkıyorum, sonra elimi omzuna koyup onu rahatlatmak istiyorum. Ama yapmadım. "Onu benim için güvende tut."

Bir kez başımı salladım. "Yapabilirim."

Senin için.

Benim için.

Twelve

Cassidy

ÜÇÜNCÜ KATIN KORIDORUNDA YÜRÜRKEN, PARMAK UÇLARIMLA VURMA SESLERINE VE kahkahalar ve müzik - bir çeşit gangster rap'i. Küfür dolu sözlerin arasındaki boşlukları dolduran Bronson'ın rahat kıkırdamasını duyduğumda adımlarımın ortasında duruyorum. Pembe ipek pijamalarımın bakarak geri dönüp üzerime bir bornoz geçirmeyi düşünüyorum.

Bir başka patlama sesi bakışlarımı tekrar önümdeki odaya çekiyor.

Max'in sesi, uzun zamandır duymadığım kadar rahat, kulaklarımı sıcak bir kucaklaşma gibi selamlıyor. Ses tonu kalbimi hoplatıyor. Bu güzel duyguyla, geri dönemeyecek kadar ilgimi çekiyor.

En sondaki kapı açık. Duvarları doğal ışığı yansıtan parlak bir beyaza boyanmış. Girişe ulaştığımda etrafıma bakıyorum, onlar beni fark etmeden önce içeridekilere bir göz atmaya çalışıyorum. Bronson rahat bir kot pantolon ve gözlerinin renginde mavi bir gömlek giymiş. Butch'un beni fark etmesiyle aynı anda ben de onu fark ediyorum.

Frick.

Onun sıcak gülümsemesi karşısında yanaklarım ısınıyor. Koyu renk bir takım elbise giymiş, zemini kaplayan mavi brandanın üzerinde dururken tuhaf bir şekilde yersiz görünüyor. "Günün kızı."

Midemde kelebekler uçuşuyor.

Bronson müziğin sesini kısmak için saatini kullanıyor. Bana sırtıyor, o muzip gamzesi yanağını çukurlaştırıyor. "Günaydın, Cassidy kardeş."

"Merhaba," diyorum, tam bir ucube gibi hafifçe el sallıyorum.

Max köşeden çıkıyor, güçlü dövmeli gövdesi çıplak, elindeki tokmak tipi büyük nesneyi indirirken karın kasları hareket ediyor. "Ufaklık, çok mu gürültü yaptın?"

Ağzım açık kalıyor, çünkü hem heykele layık bir manzara hem de bir duvarda delik açıyor gibi görünüyor. Alçı levhadaki deliklere, açıkta kalan ahşap kirişlere, etrafta dolaşan tozlu kalıntılara bakıyorum.

Başımı iki yana sallayıp Max'e bakıyorum ama üçünün de gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum. "Hayır."

Butch bana doğru ilerliyor ve bir kol boyu ötemde duruyor. "Tebrikler. İkiniz adına ne kadar sevindiğimi anlatamam."

Sersemlemiş bir halde, zihnimde bir yanıt oluşturmayı reddediyorum. Butch'un *memnun* olmasını beklemiyordum. Gerçi o Sicilyalı. Büyük aileleri severler, değil mi? Belki de. Bilmiyorum. Bu bir klişe, belki de yanlış. Ama o Katolik, bu yüzden evlilik dışı korunmasız seks yapmamız onun hoşuna gitmez. Evlilik. . . Evlilik kelimesini artık kim kullanıyor? Hızlı hızlı göz kırpmaya başladım, duramadım.

Bronson kıkırdıyor ve hemen üzerime atılıyor, kollarını ortama doluyor ve beni yerden kaldırıyor. Yeni bir oyuncak alan küçük bir kız gibi ciyaklıyor. "Bir bebeğimiz olacak."

Kasap ailesinin açık onayını görmezden gelemeyerek, yanaklarım mutluluk ve utançla eşit oranda yanıyor. Bronson beni yere bıraktığında Max'e bakıyorum. Ağabeyine duyduğu sahte kızgınlık, sırtışının üzerini örtüyor.

"Onu bir daha böyle kaldırırsan kollarını koparırım," diyerek sırtıyor.

Bronson'ın aptal ve kibirli gülümsemesi daha da artar. "Ah, Maxipad. Seni etkilediğim için çok gururluyum."

Yerimde kıpırdanıyorum, o an hâlâ kafam karışık. Hâlâ her şeyle yüzleşmeye çalışıyorum. Hala. ..insanlara söylemek için biraz erken değil mi? İnsanları birlikte bilgilendirmemiz gerekmez miydi? Önce anneme söylemeliydim. Ya da Flick'e. Kendimi bir tür şaşkınlık içinde çatlamış alçı levhaya bakarken buluyorum. "Neden duvarda delikler açıyorsun?"

Butch koridora doğru ilerliyor ve görüş alanıma girmek için duruyor. Gözleri mavi ve şiddetli bir güvenle dolu, şu anda korkutucu olmasa da yutkunmamı sağlamayı başarıyor. "Seni yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa. . . ." Başını sallayarak Max'e bakıyor. "Hiçbir şey bunun önüne geçemez."

Butch koridorda ilerliyor, yanında kasıla kasıla yürüyen Bronson var. Max başını bana doğru eğiyor, ayak parmağımdan tepeme kadar çıplak vücudumun görüntüsünü yalayıp yutuyormuş gibi yapıyor, gözleri bir şekilde beni okşamayı başarıyor, ta ki bu his elle tutulur hale gelene kadar. Dizlerimin bağı çözülüyor. "Bunu yatak odamızın dışında giyme küçüğüm."

Duvara bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Gözleri benimkilere sabitlendi ve fırtına mavisi derinliklerinin altında o zamandan beri görmediğim bir şey vardı

müzayededen önce. Umut. "Odayı büyütmek."

Cevabı zaten biliyormuşum gibi hissediyorum, çünkü Max Butcher bana nasıl hissettiğini, ne istediğini ve ne beklemem gerektiğini jest ve hareketleriyle anlatmaktan başka bir şey yapmıyor, yine de "Neden?" diye soruyorum.

"Bizim için." Tokmağı sıvaya vurarak diğer taraftaki boşluğu daha fazla ortaya çıkarıyor. "Ve onun için," diyor göbeğime bakarak. Hemen avuç içimi kalçalarımın arasına, onun dikkatini çeken noktaya bastırıyorum. Bunu ilk kez yapıyorum. Göbeğime dokunuyorum, diğer tarafta başka birinin oluştuğunu bilerek. Kadınlar hamileyken bunu neden yapar bilmiyorum ama işte yapıyorum.

Küçük bir merhaba gibi - bir onaylama. Orada olduğunu biliyorum.

Merhaba, küçük bebek.

Gözlerimin arkasına iğneler batıyor ve gözyaşları hızla yüzüme hücum ediyor, ama sanırım ben de gülümsüyorum - hem ağlıyor hem gülümsüyorum. Duygusal durumum göz önüne alındığında bu uygun olurdu.

Max tokmağı düşürüyor. Yere çarpan tokmağın ağırlığı ayaklarımın altında titreşimlere neden oluyor. "Yapma bunu." Beni hızla kollarının arasına alıyor ve Max Butcher'ın erkeksi kokusuyla sarıyor. Tamamen sıcak. Terli. Tüketen.

İri ellerim saçlarımda gezinip beni ona bastırırken beline sarılıyorum.

"Bu çok fazla," diye fısıldıyorum.

Boya, toz ve ahşap kokan bu odada beni birkaç dakika hareketsiz tutuyor. Birkaç dakika sonra beni önüne itiyor, şaşkın - aşırı - gülünç, duygusal yüzüme bakıyor. "Taşınıyorsun-" Bir an durdu, kendi kendine kabaca homurdandı. "Sen de taşınmalısın."

Bakışlarımı pencereden görünen manzaraya çeviriyorum. Tıpkı eski odamızdaki gibi, ama güneydeki kanalları daha iyi görüyor.

Eski odamızda.

Ondan uzaklaşıp duvardaki deliğe bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. Düşüncelerimi topluyorum. Duygularımı yönlendiriyorum. Bu gerçekten oluyor mu? Birkaç ay önce bunun düşüncesi bile beni çıldırtacak kadar heyecanlandırırdı. Ancak şimdi, Erik'ten sonra, tüm sırlardan sonra, günlük hayatımı Max Butcher ile paylaşma ihtimalinin verdiği heyecan aynı zamanda endişeyle sarmalanmış durumda. Onunla lekelenmiş.

"Max'i seviyorum. Yaşam tarzını o seçmedi."

"Evet, ama yine de yapabilirsin."

Endişe kalbimin ve ciğerlerimin etrafını sararak nefes almamı zorlaştırıyor. Onun için huzur istiyorum - yüksüz ve açık. Bir rugby maçından sonra gülümsediğini gördüğüm adam. Bir rugby

maçından sonra kollarımda

mahrem bir an. *Benimle* olan.

Benim Max'im.

Onun bakışlarını arıyorum. "Bizim için normal bir hayat istiyorum. Senin için."

O fırtınalı, derin gözleri yoğunluğuyla beni sabitliyor. "Söyle bana, bu sana neye benziyor?"

İç çekiyorum, bunun ne anlama geldiğini bilmediği için biraz üzülüyorum. Luca'nın oğlu, yozlaşmış bir imparatorluğun varisi Max Butcher'ın beni yatağında yalnız bıraktıktan sonra neye benzediğini gerçekten bilmiyorum. Bilmek istediğimden de emin değilim. Ona olan aşkım ne kadar net ve gerçek olsa da, *Max'im* neye benzediğini biliyorum. "Dokuzdan beşe bir iş. Her akşam yemeğe evde. Bütün gece birbirimize sarılmak. Hafta sonları Rugby. .

. Açıklanabilecek çürükler." Çenesindeki kırmızı-mor renk değişimine dokunuyorum. Sanki onun acısı benim acımmış gibi yüzümü buruşturarak, "Şiddetin senin için bu kadar önemsiz olmasını istemiyorum, Max" diyorum.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek elimi indiriyor. Beni tüketen adamın tünel gibi gri gözleri yüzümü ararken daha da yumuşuyor. "Çürükler boks yüzünden. Sana söylemiştim."

"Peki ya söylediklerimin geri kalanı?" "Bu bir peri masalı."

"Öyle olmak zorunda değil," diyorum inatla ve annemle babamın her akşam taze çiçekler, sofra takımları ve servis altlıklarıyla nasıl birlikte yemek yediklerini düşünüyorum. Çocukları çok meşgul ya da meşgulken bile akşam yemeklerini birlikte yiyorlar. Hala her gece birlikte duş aldıklarını düşünüyorum. Kimsenin bakmadığını düşündüklerinde hala dokunuşlar ve öpücükler alıyorlar.

"Sana verebileceğim her şeyi vereceğim," diye mırıldanıyor, avuçlarını yanaklarımda gezdiriyor.

Onun sert, sahiplenici dokunuşuna bastırıyorum, o ellerin sıcaklığını hissetmek için gözlerimi kapatıyorum. Birden Max ve kardeşlerinin buz banyosunda ıslandıkları, dövüldükleri ve yara bere içinde oldukları görüntüsüyle doluyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bir tür duygusal yoksulluk içinde yaşadığı. Ona bunun mümkün olduğunu göstereceğim. Gerçek ve tatlı, ancak normal bir varoluş. Max Butcher'a peri masalını anlatacağım.

Ona barış ve servis altlığı vereceğim. "Bu mümkün."

Yüzümü sevgiyle tarayan gözlerine bakarken, tehlikede olup olmadığını sormak istiyorum, akşam eve tek parça halinde geleceğine dair güvence istiyorum çünkü Tanrım, onu kaybetmeye dayanamam. İşte şimdi oldu. Max Butcher'la sonsuzluğa doğru büyük bir adım ve aman Tanrım, bu içime işliyor. Bu başka biriyle ilgili hayat değiştiren bir haber değil; bu *bizim* hayatımızı değiştiren bir haber. Hayat değiştiren haberler. Hayatımızı değiştiren haberler. Tüm bu saçmalıklar yerine, basitçe kabul ediyorum, "Taşınacağım."

Dudakları kıvrılıyor, o çekici ama tehditkâr Max Butcher sırtışına dönüşüyor.

Ben de gülümsüyorum, o böyleyken onu reddedemiyorum. Sakin olduğunda. Rahatladığında. "Şu anda çok mutlusun, neden?"

"Wallabies All Blacks'e karşı kazandı," diyor omuz silkerek ve tokmağı alıp duvara fırlatıyor. Odanın içinde beyaz toz bulutları uçuşurken Max'in gözleri bana kayıyor. "Burası temizlenene kadar git ufaklık." Ben buna kıkırdayınca uzun ve tatmin edici bir iç geçiriyor. "Bu sesi özlemişim."

"Neden bu kadar mutlusun?" Tekrar ediyorum.

Dilini yavaşça alt dudağında gezdiriyor. "Hâlâ tadını alabiliyorum."

Gergin bir gülümsemeyi ısırıyorum. "*Max.*"

"Beni mutlu ediyorsun Cassidy. Hatırladın mı?"

Thirteen

Cassidy

SIRTIMA TAKTIĞIM BİR ÇİFT MELEK KANADIYLA ETRAFTA KOŞUŞTURUYOR, MUMLAR BULMAYA ÇALIŞIYORUM. Parti etrafımda devam ederken bir çakmak. Bu ev sahipliği yaptığım ilk parti. *Hem de hiç*. Annem ve Flick genellikle bu şerefe nail olurlar. Geniş arkadaş listeleri, yemek ve şarap konusundaki uzman zevkleriyle parti vermenin kraliçeleridirler.

Şansıma, Bronson'ın doğum günü Cadılar Bayramı'na denk geliyor, bu yüzden ürkütücü esintiler taşıyan eğlenceli yiyecekler ve aptalca renkli içecekler yapmaktan kurtuldum. Bu konuda çok iyiyim.

Konuklara gelince, The Butcher Boys'un sosyal statüsü göz önüne alındığında Bölge'nin çoğunu buraya getirmek pek de zor olmadı - özellikle de Bronson'inkini. O, şey. . . o bir paradoks. Burada ona uzun, kaslı, rengarenk oyulmuş bir ağaç gibi tırmanmayacak tek bir kız bile yok.

Ben, Flick ve Stacey dışında.

Tabii ki ona yirmi beşinci yaş günü partisi vermekte ısrar eden ben ve koca ağızımdı. Bronson ayımı seviyorum, ama aynı zamanda Kasap ailesinin bir parçası olduğumu açıkça söylemeden de göstermek istedim. Yüksek sesle. Gururla. Bölgedeki herkes duysun ve görsün diye.

Başka bir çekmeceye bakmak için döndüğümde öne doğru bir adım atıyorum. Hemen geri çekildim, kanatlarım

siyah krom kiler kulpuna takıldı. Kendime gülerek kanatlarımı kurtardım ve çekmeceleri karıştırmaya başladım.

Toni kahvaltı barının diğer tarafından bana, "Eğer o beyaz kot biraz daha dar olsaydı, kan eksikliğinden dolayı poponun düşmesinden endişe ederdim," diyor.

Birkaç gün önce, bir mağazada en güzel ışıltılı beyaz kot pantolonu buldum. Üzerimde likra gibi duruyor, her kıvrıma yapışıyor. Üstümde beyaz bir bluz, parıltılı ve dantelli kocaman beyaz kanatlar ve altı inçlik beyaz stiletolar var. Açıkta kalan omuzlarımın ve göbeğimin her tarafına sim bulaşmış.

"Max kot pantolon giydiğimde popomu beğeniyor," diyorum kaprisli bir şekilde.

"Yerleşmiş gibi görünüyorsun." Victoria'nın köşeden gelen gösterişli İngiliz sesini duyduğumda sırtım geriliyor.

Toni onunla yüzleşmek için dönüyor ve o görüldüğünde yüzüme geniş bir gülümseme yerleştiriyorum. "Birkaç haftadır tam zamanlı olarak buradayım." Bildiğinden değil; *hiç* ortalıkta görünmez. Takma kirpiklerini kırıştırırken başını eğiyor ve bana samimiyetsizce gülümsüyor. Gözleri hızlı ve kurnazca vücudumu inceliyor, açıkta kalan göbeğimde kısa bir süre durduktan sonra tekrar yukarı sıçrayarak bakışlarımla buluşuyor. Bir ürperti bastırıyorum.

Genelde bana küçümseyerek bakar, ama şimdi bu küçümsemenin etrafına sıkı kırmızı bir fiyonk sarılmış ve muhtemelen konuşmasının zehriyle soktuğu eşek arılarından gelen balla yapıştırılmış. Ve sonra da yedi. *Ugh*. Bu kadından nefret ediyorum. Etkinlik için giyinme zahmetine bile girmemiş. Her zamanki vücuda oturan güçlü elbisesini giymiş. Tırnakları uzun, kırmızı ve sanki hayatında bir gün bile çalışmamış gibi manikürlü. Bu sahte nezaketin nereden geldiğini merak ediyorum.

Butch.

Evet, hepsi onun için bir rol olmalı.

"Belli etmiyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Bu güzel olmalı."

Toni'ye bakıyorum ve gözlerimizle iletişim kuruyoruz - *garip*.

"Aslında göstermek için sabırsızlanıyorum," diye gururla itiraf ediyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta mükemmele yakın geçti. Bu yıl *Fındıkkıran* prodüksiyonu için bana bir koreograf pozisyonu verildi ve Şeker Eriği için antrenman yaparken ikincimi denetlememe izin verildi. Max sadece bir kez gece dışarı çıktı, kısa süre sonra ve harika bir ruh hali içinde geri döndü. Araştırma ödevini bitirdi ve bu sabah teslim etti, bu da omuzlarındaki bir yükü azalttı.

Yine de şu anda Victoria'nın varlığı önümde beliren zehirli bir sis gibi. Xander'ın mutfağa yaklaştığını gördüğümde biraz rahatlıyorum, şakacı makyajı sıcaktan biraz bozulmuş. Yine de hâlâ yakışıklı. Yeşil saçları ve yüzünü ikiye bölen kırmızı boya kesikleriyle bile. Toni ona bakarken, gözleri tamamen, arsız bir şehvetle uykulu bir hal alıyor.

"Anne." Xander sanki bu kelimeyi söylemek rahatsız ediciymiş gibi boğazını temizliyor. "Babam seni arıyor." Max'in ondan anne diye bahsettiğini daha önce hiç duymamıştım. Xander'dan

bunu duymak beni üzüyor, çünkü Max muhtemelen annesini kesip atmayı tercih edecekken, Xander'ın bu terimi kullanacak kadar uygun bulmayı başardığını biliyorum.

kendi ses kutusu.

Victoria omuzlarını silkiyor. "Arayı kapatmak çok güzeldi."

İnce topuklu ayakkabılarının üzerinde kolaylıkla dengede durarak bizden uzaklaşıyor, arka sürgülü kapılardan geçip açık havaya çıkıyor.

Toni kendi kendine, "Hem korkunç hem de muhteşem," diye mırıldanıyor. Xander'a gülümsüyorum. O da bana göz kırpmıyor.

Şu ana kadar hamileliğimin yıldızı o oldu. Son birkaç haftadır ihtiyaçlarımı bir şekilde önceden tahmin etti, Max'in hangi adımları atması gerektiğini, bilmesi ve öğrenmesi gereken şeyleri biliyor. Bize ebeveynlikle ilgili kitaplar verdi ve bu konuda her zaman söyleyecek bir şeyleri var. Ama iki Kasap kardeş arasında bir çatlak var. Bu hiçbir zaman bir tartışma ya da münakaşa şeklinde açıkça ortaya çıkmamış olsa da, Xander'ın takıntılı bir şekilde Max'i memnun etme ihtiyacında ve Max'in onun yaptığı her şeye verdiği sert tepkide açıkça görülüyor.

Toni hiç umursamadan Xander'a, "*Çok* iyisin," der. Xander sadece sırttır. "Ah, şerefe mi? Sanırım."

Xander'ın soğuk tepkisine kıkırdayarak dönüyorum ve dolapları açmaya başlıyorum. "Mum bulmam lazım."

Xander yanıma yaklaşırken kahkahasını duyuyorum. "Çekilir misin? O şeylerden biriyle gözümü oyacaksın."

"Bunu yapmak istemezdim. Çok güzeller," diye cilveleniyor

Toni. "Aman Tanrım, Toni. Onu rahat bırak."

"Etrafında olmak tehlikeli olmaya başladı, biliyor musun Toni?" Xander kıkırdayarak söylüyor. Kasap evine taşındığımdan beri Toni sık sık ziyaretime geliyor. Her ne kadar bunu asla kabul etmeseler de, sanırım Kasap oğlanlar eklenen dinamiği seviyorlar. Bu ev tamamen alfa erkek ve testosteron doluydu. Ama şimdi, ben ve kankam da bu tuhafılıkların arasına serpilmiş durumdayız.

Toni sırtlıyor. "Tehlikeyi seviyorsun, değil mi Xander?"

Xander'ın Toni'nin bariz nesneleştirmesini görmezden gelmesini izlerken yanaklarım kocaman bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bir, senin bir erkek arkadaşın var. İki, o heteroseksüel. O yüzden Xander'ı rahat bırak."

Toni mükemmel bir şekilde cımbızlanmış tek bir kaşını kaldırıyor. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum, Altın Kız. Bu kadar sıkı bir vücudu yaratmak için harcanan çabayı takdir ediyorum-"

"Seni orada kesiyorum!" Avuçlarımla yüzümü kapatarak söylüyorum. "Lütfen, lütfen konuşmayı kes."

Toni gülüyor. Beni başarıyla utandırdıktan sonra, parlak yeşil Martini'sini rahatça yudumluyor. Mutfaktan çıkıp ada tezgahının etrafından dolanıyorum. Toni'ye biraz yaslanarak, en genç ve en tatlı Kasap'ın mum ararken kendi kendine kıkırdamasını izliyorum. "Sanırım gerçekten şikayet edemem. İçime birkaç kadeh içki koyduğumda oldukça pis . . . *Ah*-" Dönüyor ve kahvaltı barının üzerine bir kutu mum koyuyor. "Al bakalım. Bu işleri hizmetçilere yaptırabileceğini biliyorsun, değil

mi? Yıllardır onlardan başka bir kadının bu mutfağa girdiğini sanmıyorum."

"Pis bir ne? Pis bir ne?" Toni siyah ve krom bar taburesinde zıplıyor.

Xander tezgâhın üzerine eğiliyor, mavi gözleri kısılıyor, dudaklarının bir tarafı kıvrılıyor. "Ağız."

Toni elinin tersini alnına götürürken neredeyse taburesinden düşecekti. "Bu adama hemen birkaç içki getirin!"

O kadar çok güldüm ki, hemen gözyaşlarına boğuldum.

Hep birlikte kıkırdarken, Stacey ve kız kardeşim bir çift kostümü giymiş olarak içeri giriyorlar: *Kill Bill*'den O Ren ve Gogo. Stacey koyu kahverengi saçlarını sıkı bir Japon topuzu şeklinde toplamış, saçaklarını yana doğru taramış ve kimonosuna uygun beyaz bir çiçekle tutturmuş. Flick, mavi ceketini ve her şeyiyle eski tiki lise üniformasını giymiş. Üniformanın içine hâlâ sığabildiğini fark edince çok mutlu oldu. Dizlerinin altından düzgünce katlanmış beyaz çorapları, pileli eteği ve beyaz gömleğiyle tam olması gerektiği gibi ve muhteşem görünüyor. Uzun siyah peruğu ve kakülleriyle yüzü her zamankinden daha da solgun görünüyor ve Gogo'nun duygusal boşluğunu vurguluyor.

"İkiniz çok ateşli görünüyorsunuz!" Olan biten her şeyden hâlâ biraz rahatsız olan kız kardeşime sırtıyorum. Benim gerçekten mutlu olduğumu kabullenmesi için biraz daha zamana ihtiyacı var. Max kötü bir insan değil, sadece bazen öfkesini yanlış yönlendiriyor. Ve söz konusu ben olunca, hiçbir filtresi yok.

O da bana gülümsüyor. "Sen, benim küçük aşkım, parlıyorsun. . . Neden acaba?" Kıkırdıyorum. "Parıltı yüzünden."

Toni, "Evet, hepsi bu," diye takılıyor.

"Bronson'ı gören var mı?" Kalabalığın arasından dışarı bakarak soruyorum. Başlarını sallıyorlar. "Peki ya Max?" Tekrar başlarını sallamadan önce birbirlerine yan gözle bakıyorlar. Arkadaşlarıma ve kız kardeşime kaşlarımı çatıyorum. "Onlar parti bozanlar; onları bulmaya gidiyorum."

Misafir okyanusunda ilerlerken, kanatlarım bana geniş bir alan sunuyor, evi araştırıyorum.

Koridorun sonunda, eğlence odasının kapılarını açıyorum ve aman Tanrım, Betty Boop Çılgın Şapkacı tarafından arkadan çivileniyor.

Kadın bilardo masasının üzerine yatırılmış, başı arkaya doğru eğilmiş, göğüsleri yeşil kumaşla okşarken Çılgın Şapkacı kılığındaki Bronson sert, hızlı ve acımasızca içine giriyor. Adamın bir eli kızın kalçasında, diğeri saçlarında, saç telleri yumruğunda sıkıca sarılmış. Ağız sonuna kadar açık, kalçalarının kıvrımlı arka tarafına attığı her tokattan sonra nefes nefese kalmakla bağırmak arasında gidip geliyor. Bronson başını çevirip beni fark ettiğinde ağızım açık kalıyor.

"Rahibe Cassidy!" Sırıttıyor, daha hızlı hareket ediyor. "Bu Laura. Merhaba de Laura."

Hırlıyor. "Siktir, Bronson." Ağız açık dudaklarından hem bıkkın hem de doruğun eşiğinde bir ses dökülüyor.

"Seni beceriyorum, tatlım," diyor ve onu daha sert yumrukluyor. Bana bakıyor. "Sen iyi misin? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Aman *Tanrım*." Yanaklarımı saran kızarmaya engel olamayarak odadan fırlıyorum. O delirmiş. Bunu göstermek için kostüme gerek yok. Deli, şaşırtıcı ve sevimli. Kendi kendime gülüyorum;

neden olduğundan emin değilim. Sanırım onu biriyle gördüğüm için mutluyum.

Koridorda ilerlerken, bu anın gerçeküstülüğünün içime işlediğini hissediyorum. Yapamıyorum.

Burada olduğuma inanıyorum. Bu çocukların benim ailem olduğuna. Max beni seçti. Mutfağa geri dönerken gülümseyerek karnıma dokunuyorum.

İçeri girdiğimde tenimin kaynamaya başladığını hissediyorum. Üzerimdeki bir çift gözün sıcaklığı etimi azarlama noktasına kadar okşuyor. Ateşin. Ve bunu sadece bir çift göz yapabilir. Odayı araştırıyorum, Max'e gelmeden önce küçük insan gruplarına bakıyorum.

Üzerinde siyah bir V yaka ve kot pantolon var; ev ziyaretçisiz olsa giyeceği türden gündelik bir kıyafet. Gömleğinin kolları dirseklerinin üzerinde kıvrılıyor, güçlü pazularını sıkıca sarıyor ve belirgin, mürekkepli ön kollarını sergiliyor.

Hareketlerimi takip ederken daha hızlı nefes alıyorum. Başını yana eğiyor, stiletto ları, dar kotları, kanatları ve tüm ışıltıyı yalayıp yutuyor.

Önünde durduğumda, yavaş tehditkâr sırtışı bacaklarımı altımdan çekip alıyor. Karnım çırpınıyor. Bu adamın ne düşündüğünü biliyorum. Gözlerinde bir vaat var. Bir cesaret. Hevesle kabul edeceğim bir meydan okuma. Bu bakışlar beni öyle bir kızartıyor ki karnımdaki kelebeklerin bile yanakları kıpkırmızı oluyor.

"Üzerinde kostüm yok," diyebildim.

Gözlerini benimkilere dikti. "Evet, biliyorum." Kot pantolonunun üzerindeki beyaz etiketi işaret ediyor. Üzerinde siyah Sharpie kalemiyle 'Tanrı' yazıyor. O *benim* Tanrım, buna hiç şüphe yok. "Bu gece meleklerimden birini sikmeyi planlıyorum."

Bütün dünyam parlıyor. "Çift kostümü giydik!"

Başını sallayarak yumuşak bir kıkırdama çıkarır; bu tüm dünyadaki en iyi sestir. Anlamalı olduğu kadar nadir bulunan, nefes kesici bir ses. "Sadece sen."

Yavaşça, vücudunun sıcaklığını hissedene kadar ona doğru bir adım daha atıyorum. "Sadece ben ne?" Beni içine çekiyor ve gözlerimi ellerine indirdiğimde parmaklarının avuç içlerine masaj yaptığını görüyorum,

beni kavramak istiyor, bunu yapmak için endişeli. Boynumu bükerek çenesini usulca öpüyorum. Ama o başını eğiyor, sert ve aç bir şekilde ağzımı alıyor. Birbirimizi öpüyor, okşuyor ve etrafımızda dolaşan diğer konukları görmezden geliyoruz.

Öpüşmemizi kesiyorum ve Max homurdanıyor. "Beni azarlamayın lordum, tamam mı? Ama pastayı hazırlamam lazım," diyorum, onun gergin yüzüne bakıp gülümseyerek.

O birkaç metre ötede, tanımadığım bir adamın yanında dururken ben etraftan dolanarak pastanın son rötuşlarını tamamlıyorum. Viskisini yudumluyor ama gözleri beni hiç bırakmıyor. Onları hissedebiliyorum.

Bir grup kız yanından geçerken göz göze geliyor, selam veriyor ve onunla ilgilenmeye çalışıyorlar. Kaşlarını hafifçe çatarak, onların bu hevesli yaklaşımına karşılık olarak başını bir kez sallar. Alınmış görünüyorlar. Resmen onları başından savıyor ve bunun beni ne kadar gülümsettiğinden nefret ediyorum. Çünkü onun insanlara kaba davranmasını istemiyorum. Ulaşılmaz, arkadaş canlısı olmayan biri olmasını istemiyorum ama Max böyle biri. Bunun farkına

vardım. İlgisini hak eden insanları seçiyor ve seçiminde acımasız. Ve Kedi Kadın kılığına girmiş, uzun boylu, uzun bacaklı, esmer bir kadının da dahil olduğu bu grup, ön koşullara sahip gibi görünmüyor.

Kedi kız Max'in bakışlarını takip ediyor ve ben pastanın üzerindeki kremaya odaklanmaya çalışırken bana kilitleniyor. Ona değil, kremaya odaklanıyorum. Ya da erkek arkadaşım ile ne kadar ilgilendiğine. Evet, ona hiç bakmıyorum. . . Arkadaşının kulağına bir şeyler söylüyor, sonra da uzaklaşıyor.

Ugh.

Çılgın Şapkacı, tüm uzun, esmer ve dövme ile ihtişamıyla, önceki etkileşimimizden etkilenmemiş gibi görünerek nihayet ortaya çıkıyor. Ben ise yanaklarımın altında uyanan utanç ateşini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bronson pastaya bakar. "Kahrolası kırmızı kadife, bu benim favorim!"

Gözlerim ağabeyinden uzaklaşırken Max kaşlarını çatıyor. Dudaklarım geriliyor, gergin bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Max bana doğru ilerliyor ve kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Açıkla."

Tanrım, çok şeffafım. Ona bakıyorum, yüzündeki soğukkanlı ifade değişmiyor, gülümsememi avucumla kapatıyorum ve ona karşı konuşuyorum. "Bronson'ın üzerine yürüdüm. Hepsi bu."

Bronson eğilip dövme ile parmağını krema üzerinde gezdirerek, "Önemli bir şey değil," diyor. "Ben sikişiyordum. . ." Duraklıyor ve boşluğa bakıyor. "Adı neydi?"

"Laura!" Elini az önce kremanın içinde açtığı kanaldan uzaklaştırarak "Laura!" diyorum.

Ellerini kaldırdı. "*Özür dilerim*. Evet, sevgili Laura. Cassidy yanlış odaya girmiş." Max homurdanıyor ama yüzü biraz eğleniyor. "Lanet olsun, Bronson."

"Şimdi ne yaptı?" Xander bize doğru yürürken soruyor. Kollarını ağabeyine doluyor. "Mutlu yıllar, dostum." Çılgın Şapkacı ve Joker kucaklaşıyor, birbirlerinin sırtını sıvazlıyor ve bu gerçekten komik bir görüntü oluşturuyor. Bu iki karakterin ekranda yapacakları saçmalıkları hayal ederek kendi kendime kıkırdıyorum.

Birbirlerini bıraktıktan sonra Xander başıyla Max'e selam veriyor. Max, Xander'a kaşlarını çatıyor ve sonra bana bakıyor, gözleri bir anlığına karnıma düşüyor. İki kardeşin etrafındaki gerginlik yaklaşan bir fırtına gibi. Eninde sonunda ya zamanla geçecek ya da kaosa dönüşecek. Max küçük kardeşine sırtını dönüp tekrar arkadaşlarının yanına gitmek için odanın diğer ucuna yürüdüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Xander'ın gergin yüzünü incelerken dudaklarımı büzüyorum. "Sen ve Max iyi misiniz?" Kelimeler ağızımdan dökülür. Hamilelikten olmalı çünkü genellikle onların arasındaki hiçbir şeye karışmazdım. Max'i tanıdığım kadarıyla, böyle bir konuşma sırasında yumruklarını boks torbasına vuruyor olurdu. Ama ben bilmek istiyorum. "Bazı şeyler. . ."

Boğazını temizliyor. "Gergin." Bir şişe votkaya uzanarak kapağını çıkarır ve doğrudan boynundan yudumlar.

Bronson kibarlığını koruyor ama opal mavisi gözlerinde bir alev parıltısı var. Onaylamama. Uyarı. "Yavaşla, sık kafalı."

Xander şeyeyi alır ve kalabalığın içinde kaybolur.

Bununla birlikte, hızlıca pastayı düzelttim, mumları yaktım ve ardından Bronson'a "Mutlu Yıllar" şarkısını söyleyerek onu utandırmaya çalıştım.

Bilmem gerekirdi. Bu adamı hiçbir şey utandıramaz.

Max bana katılıyor ve dışarıya, Toni, Flick, Stacey ve diğer bazı insanların sohbet edip içki içtikleri yere doğru ilerliyoruz. Herkes etrafımızda gülüp şakalaşırken ben dikkatimi onlardan çekip yanımdaki adama yaklaşıyorum. Kolunu kaldırıyor ve ben de ona sarılıyorum. Kanatlarım diğer herkesle aramızda küçük bir ayrım yaratıyor. Bu dev gibi adama bakıyorum ve gözlerinde acı görüyorum. Xander'ı sormak istiyorum. Bu yarık hakkında. Onu etkiliyor olmalı; şu anda bunu görebiliyorum, gri gözbebeklerinde zar zor maskelenmiş bir tür kızgınlık.

Votka şişesiyle ortadan kaybolduğundan beri Xander'ı görmediğimi fark ederek geniş araziye bakıyorum: açık havaya, çimlere ve kanalda demirli tekneye. Hiçbir yerde görünmüyor, bu da karnımda garip bir duygunun dolaşmasına neden oluyor. Sigara dumanı, mentol ve nehirden gelen misk gibi ıslak bir kokuyla kaplı havayı içime çekiyorum. Sıcak bir gece ama hiçbir şey Max'in kollarının beni sarması kadar ısıtmıyor.

Soru sormak yerine ona sarıldım ve derin nefes aldım.

Fourteen

Cassidy

FLICK VE BEN BIRAZ HUZUR VE SESSİZLİK BULMAYA ÇALIŞTIĞIMIZDA PARTİ HÂLÂ TÛM HIZIYLA DEVAM EDİYORDU. A

Drakula'nın karısı gibi giyinmiş bir kız dışarı çıkarken beni durdurdu. "Cassidy." Omzuma dokundu. "Tuvalet nerede?"

Sanki az önce bana ne kadar güzel olduğumu ya da Max'le birlikte ne kadar iyi göründüğümüzü söylemiş gibi ona bakıyorum. Bütün tatlılar. . "Merdivenlerin altında" -işaret ediyorum- "bir makyaj odası var."

Sırıttıyor. "Teşekkürler. Bu arada parti harikaydı."

Eeeee!

Flick bana bakıyor ve inanmaz bir şekilde başını sallıyor. "Saçmalıyorsun."

"Adımı biliyordu," diye ciyaktım. "Ve tuvaletin nerede olduğunu bildiğimi."

"Herkes senin adını biliyor. Max Butcher'dan önce iyi biliyorlardı, bunu da eklemeliyim." "Elbette. . hala." Kıkırdıyorum.

Çim tepeden kanalların kenarına doğru ilerlerken Carter da bizi takip ediyor. Biz ilerledikçe misafirlerin uğultusu azalıyor. Biraz sessizlik güzel.

Kanallar Fırtınalı Nehir'e ve denize kadar uzanıyor. Onlara bakarken, anı yaşıyorum. Bu benim en

sevdiğim hava türü. Esinti ılık ve hava hafif bir rüzgarla birlikte kuru.

keskinliği. Hafif rüzgâr kanallara vurdukça toprak kokusunu kıyılara taşıyor ve saçlarımı omuzlarımda savuruyor. Ufka baktığımda karşı yakadaki evlerin siluetlerini seçebiliyorum.

Suyun hemen önündeki çim tepeciğinde durup oturuyoruz. Flick'in konuşmasını sabırla bekliyorum, kendini ifade etmesi gerektiğini biliyorum. Arkama yaslanıp ellerimi çimenlerin üzerine koyuyorum ve parmaklarımla arasında çimlerin yapraklarını sıkıyorum.

İç geçiriyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Gerçekten mutlu görünüyorsun." Buna gülümsüyorum. "Çünkü öyleyim."

"Annemi daha çok görmelisin." Çenesini kaldırıyor. "Küçük kızı taşındı ve bir bebek katili doğuruyor. Seni daha çok görmesi gerekiyor."

Belki de savunmaya geçmeliyim ama bu beni sadece kıkırdatıyor. "Bana üzerinde 'bebek haydut' yazan bir tulum alabilir misin lütfen?"

"Ondan hoşlanıyorum, biliyorsun." Dümdüz önüne bakıyor. "Hoşlanıyorum." "Kulağa inandırıcı geliyor."

Yüzüme baktı. "Hayır. Biliyorum. Bazen tam bir sik kafalı oluyor. Psikoz sınırında. Ama. . . Geçen gün Twitter'da ikinizin bir fotoğrafını gördüm. Başlıkta, 'Kendinize Max Butcher'ın Cassidy Slater'a baktığı gibi bakan bir erkek bulun' yazıyordu. Çok orijinal bir başlık değildi ama resme yakışıyordu. Sana tapıyor. Bunu görmek çok açık." Düşünceleriyle bir an duraksıyor. "Onu değiştirebilirsin."

Sertleştim. "Onu değiştirmek istemiyorum. Sadece onun yanında olmak istiyorum ve-"

Bir bardağın sert bir şeye çarpma sesiyle gözlerim dönüyor. Carter çoktan yanıma gelmiş, gürültüyle ilgilenmiyor, sadece benimle ilgileniyor. Boğuk hırıltılar ve homurtular duyuyorum. Ayağa kalkıyorum.

"Burada kal," diye fısıldıyorum Flick'e. Sonra banktan yukarı çıkıp evin ön tarafına doğru yürüyorum. Carter göğsündeki mikrofona konuşarak destek istiyor. Gölgede kaldı. Ben yürürken ayakları benimkilere çarpıyor, o kadar yakın. Bu da beni temkinli olmam konusunda uyarmalı ama neler olduğunu bilmek istiyorum.

Binanın yanından geçerken, Xander'ı başka bir adamı yere yatırmış, kafasını toplam araba yoluna vururken buluyorum. Adam geri savruldu. Xander'ı uzaklaştırmak için ileri fırladığımda, ortama dolanan güçlü kollar tarafından geriye doğru savruluyorum.

"Bu çok aptalca bir fikir olurdu, Bayan Slater," diyor Carter beni birkaç adım geriye götürürken. "Bununla ben ilgileneceğim."

İki koruma yanımda beliriyor, bir diğeri de garaj yolunun diğeri tarafında. Bir kadının hırladığını duyuyorum ve Stacey'i kavgaya girmekten alıkoyan bir adam görmek için dönüyorum. En iyi arkadaşını korumak için kavgaya dalmaya hazır.

Carter, Xander yerde yuvarlanırken ona doğru yürür. Şimdi sırtüstü yatıyor ve diğeri adam da onun üstünde. Bir koruma ön kapıyı kapatırken, bir diğeri de yan girişin yanında durmaktadır,

birkaç meraklı misafiri uzaklaştırıyor.

Carter çocuklar kavga ederken yanlarında durur. "Bu kadar yeter, Xander." Üstteki siyah saçlı adamı tutuyor, kolayca kaldırıyor ve uzağa fırlatıyor.

Adam kendini toplar. Kanlı çenesini siler. "Sen delirmişsin." Bir adım daha yaklaşıyorum, ellerim nedense titriyor. "Ne oldu?"

"Sen!" Beni işaret ediyor ve içgüdüsel olarak geri adım atıyorum. "Lanet olası sorun sensin. Hepsini çıldırdı. Sadece sevimli olduğunu söyledim ve o da bana saldırmaya başladı."

Nefesim kesildi. "Ne?"

Xander tökezleyerek ayağa kalkar. Kostüm makyajı yüzüne bulaşmış, yüz ifadesi çıldırmış gibi görünmektedir. Tekrar adama doğru atılıyor, ama Carter gömleğinin arkasını yakalayınca dönüp ona doğru savurmaya başlıyor. Ağzım bir karışık açık bakakalıyorum. Sırtım ve boynum aniden bükülmüş bir ip gibi sertleşiyor ve rahatsız oluyor.

Carter Xander'ın hamlelerini savuşturur, yumruklarını avuçlarıyla engeller. En genç Kasap çocuk aniden durdu. Yerinde sallanıyor.

Kollarını açarak, "İstedikleri bu değil mi, Carter?" diye bağıyor. Tekrar ona doğru ilerlerken, yumruğu Carter'ın çenesine çarpıyor. Carter geri adım atarak saldırıya izin veriyor ama kendisine doğru atılanların çoğunu engelliyor. İstese Xander'ı yere düşürebileceğinden eminim. Ama yapmıyor.

Xander tekrar tökezliyor, yorulmuş gibi görünüyor.

Birden, fırtınalı mavi gözleri benim geniş ve endişeli gözlerime kilitlendi.

"Özür dilerim Cassidy," diye ağlıyor, sesindeki titreme göğsümün içine ulaşıyor ve çılgınca atan kalbimi sıkıştırıyor. "Çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettim." Bana doğru tökezliyor, hareketleri özensiz. Bana doğru uzanırken, Max ona doğru hücum ediyor ve küçük kardeşini yere düşürüyor.

Xander'ın göğsündeki hava parçalandığında sıcıyorum. Kabarıyor. İnliyor. Ve sonra ateşleniyor. Kardeşinin göğsünü yumrukluyor. Tekrar ve tekrar. Max vuruşları sanki yağmurun kaldırımıma çarpması gibi karşılıyor. Kardeşine bakıyor, araştırıyor. Şaşkın. *Acı çekiyor.* Şu anda iki çift gözde de çok fazla acı var. Onlara durmaları için bağırarak istiyorum.

Durun!

"İstediğin bu değil miydi, Max?" Xander hıçkırıklar arasında homurdanıyor. "Senin istediğin kardeş! Bir adamın kafasını koparabilecek ve geceleri mışıl mışıl uyuyabilecek bir kardeş!"

Birden nefes almak zorlaşıyor. Havayı emerek içime çekmeye çalışıyorum ama yoğun ve kaynar sıcak gibi geliyor. Xander'ın sözlerini bastırıyorum. *Aşağı.* Hayatımda ya da zihnimde yerleri yok ve onları analiz etmeyeceğim.

Xander kırılıyor, gözyaşlarına boğuluyor ama yine de ona vuruyor - Max'i neredeyse hiç etkilemeyen zayıf, tembel vuruşlar. Birikmiş gözlerim Max'in yüzünü inceliyor. Çene kasları küçük kardeşinin vuruşlarıyla aynı anda titriyor. Çok az acı çektiğinden emin olduğum için değil, Xander'ın yumruklarını ileri doğru iten duygulardan dolayı.

Misilleme yapmıyor. Xander'ın ivme kaybetmesini, enerji kaybetmesini bekliyor.

Xander'ın yumrukları yavaşça durur. Yüzünü kanlı ellerine gömüyor ve kendini tutamayıp hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Bir Kasap çocuğu ağlarken göreceğimi hiç düşünmezdim. Bu beni üzüntüden zayıf düşürdü. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor, üst dudağımın üzerinden geçip araba yoluna düşüyor.

Bu benim hatam mı? Ben ne yaptım ki?

Max öne doğru eğilerek kardeşinin titreyen bedenini kollarının arasına alır, onu göğsüne yaslar ve ileri geri sallar. "Geçti, dostum. Her şey yolunda."

"Max! Özür dilerim." Max'in gömleğine doğru ağlıyor, yüzü bozulmuş, parçalanıyor. "Hayır," diyor Max sertçe. "Üzgünüm. Şimdi kes şunu."

Carter ve Bronson adında iki iri beden yanımda duruyor. Ama gözlerimi araba yolunda parçalanan Xander'dan alamıyorum. Sonra kafama dank etti. Bu açık artırmayla ilgili. Bana olanlar hakkında. Bir adım öne çıkıp Max ve Xander'ın yanında diz çöküyorum ve kimse beni durdurmayınca şaşırıyorum.

Xander Max'i tuttuğu yeri bırakıyor ve bana doğru uzanıyor. Gövdesini bükerek beni çaresiz ve titreyen kucağına çekiyor. Max topuklarının üzerinde geriye yaslanarak etkileşimimize izin veriyor.

"Onu öldürmeliydim," diye mırıldanıyor omzuma, nefesinden yayılan votka kokusu etrafımızı sararken. "Tam o anda. Tam orada. Max de böyle yapardı. Bronson. Onları hayal kırıklığına uğrattım. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Boğazım söylemek istediğim kelimelere kilitleniyor, gözyaşlarımın sıcaklığı buhar gibi içimde genişliyor. Tuzlu damlalar yüzümden aşağı süzülüyor ve onun üzerine düşüyor. O da bana. Boynunun gergin kıvrımında başımı yavaşça sallıyorum.

"Seni suçlamıyorum," diyebildim. "Hiç suçlamadım." Yanaklarını kavrayarak yüzünü benimkiyle buluşması için kaldırıyorum. "Bırak artık." Yüz ifademle yalvararak Max'e bakıyorum. "Sen de. Bırak gitsin. . . Bıraktım."

Fifteen

Maksimum

JIMMY, CASSIDY'NIN BENİMLE YENİ DÜNYASINA ALIŞMASI İÇİN BANA İKİ HAFTA VERDİ. İKİ.

Para için küçük pislikleri kovalamadan haftalar. Clay ve Xander ile ihale üstüne ihale almadan. Clay'in kampanyasında çalışmadan. Toplantılar olmadan. Şimdi ise onunla evcilik oynama sürem doldu ve her zamanki gibi işime geri döndüm. Ancak artık tezimi bitirdiğim için Jimmy beni hem gün boyu hem de geceleri çalıştırıyor.

Saatler gece yarısını geçerken Rover'daki parlayan ekran benimle dalga geçiyor. Eve daha erken dönmek gibi bir niyetim vardı ama işler son dakikada tersine döndü ve Bölge Patronu ile yaptığı pazarlığı unutan Hırvat bir puştı ibret olsun diye cezalandırmak zorunda kaldım. Biz onların Güney Avustralya'daki orkinos balıkçılığını kısmen finanse ediyoruz, onlar da bizim pazarlarımızı tedarik ediyor. Oldukça basit bir anlaşma gerçekten. Aslında bugüne kadar yaptığımız en kolay anlaşmaydı, ta ki ortaklarımızdan biri ithal ton balığı kasalarının rıhtımımıza doğru geldiğini görene kadar. Ben de tabii ki en sevdikleri striptiz kulübünde bir toplantı düzenleyerek bu lanet Avustralyalı avının nereye gittiğini ve bizim neden bu konuda hiçbir şey bilmediğimizi öğrenmek istedim. Söylemeye gerek yok, birkaç burun kırdım.

Arabayı garaja çekip içeri giriyorum ama eğlence odasına doğru bakarken birden bir viski daha

içmek için can atıyorum. Koridorda ilerlerken, parfüm kokusundan homurdanıyorum ve

Kıyafetlerimde ter var. Bu gece üzerimde sürünen sürtükler yüzünden. Kadınların sevgisine hiç düşkün olmadım. Onların hayatındaki yeri basitlikten ibaretti. Bir zevk alışverişi. Daha fazlası değil.

Benim küçük balerinime kadar.

Ona zarar vermeyeceğim. Aldatmayacağım. Ama yine de onunla yatağa uzanmadan önce duş almalıyım. Odaya giriyorum, bir Jameson's dolduruyorum, geri atıyorum ve sonra bir tane daha dolduruyorum.

Onunla yukarı çıkmak için döndüğümde, pembe-sarı saçları ve pürüzsüz beyaz teniyle karşılaşıyorum. Çok fazla ten. Odamızın dışına çıktığım için iyi bir tokat atılması gereken bir ten, sadece yanlardan kavisli ipeksi sıcak pembe pijama-şort ve mükemmel, düzgün bir karın ve ... *şımarık göğüsleri* sergileyen ipek bir kaşkorse giyiyor.

Yumruğumu ısırdım.

Yanaklarına bir kızarıklık vuruyor ve bu tam da evde ne giymenin uygun olduğu konusunda beni dinlemediği için kışını boyamam gereken renk. Kardeşlerimin yanında. Gardiyanların. *Hay sikeyim.*

"Kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum ufaklık," diyorum o pürüzsüz, çillerle bezeli tene bakarak. Gülümserken uykulu gözleri uzuyor. "Çok sıcak." Esniyor. "Neden bu kadar geç kaldın?"

Kulüpte içtiğim sayısız viski ve az önce geri attığım viski birden zihnimde bir kargaşa yaratıyor. Gözlerimi ona diktiğimde, gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Tehdit mi?"

Viskiyi barın kenarına bıraktım.

Ona doğru yavaşça adım attığımda nefesini tutuyor. Ayakkabılarım çıplak ayak parmaklarını sıyrana kadar durmuyorum ve onu bakışlarımı korumak için boynunu eğmeye zorluyorum.

Onu yemek istiyorum.

Sertçe yutkunuyor. Gözlerim ağzının açılıp havayı içine çekişini izliyor. Göğsü tepki olarak daha sert atıyor. Küçük meme uçlarının gerildiğini görünce dudaklarımı yalıyorum. Ellerim ihtiyaçtan titriyor. O meme uçlarına dokunmam gerekiyor. Amcığının derinliklerine doğru akan hissi hissedene kadar onları bükmek.

Elimi kaldırıp göğsünün üzerine koyuyorum. Çılgınca atan küçük kalbi elime çarpıyor. Elim boğazının sütununa doğru kaydırıyorum ve avucumun içinde yutkunuşunu hissediyorum. Benim olduğunu anlaması için sıkıyorum. *Hay sikeyim.* Sanırım o lanet viski yüzünden kendimi tutamıyorum.

Altın ve kehribar rengi benekli ela gözler bana bakıyor. "Max." Adımı bana dua eder gibi söylüyor. Sesi boğuk ve çaresiz, lezzetli bir şekilde.

Önümdeki manzara ve teninden sızan koku karşısında sikim kabarıyor. Küçük elini benimkinin üzerine koyup nazikçe boğazından uzaklaştırdığında sırtıyorum.

Ona izin verdim.

Yavaşça kapıya dönüyor ve titreyen küçük parmaklarını kaldırarak kapıyı sıkıca kilitliyor. Kapıya ve kaçışına bakarak derin bir nefes alıyor. Bu küçük şeyi hâlâ korkutuyorum. Benim mükemmel küçük saflık parçam. Yalınayak. Neredeyse çıplak.

Arkasından yürüdüm. Vücudumu sırtına bastırıyorum, düzensiz nefeslerini hissetmek

onu kapıya doğru kafesliyorum. Elleri yukarı kayıyor, parmakları başının yanındaki tahtanın etrafında esniyor. Burnumu indirip onu içime çekiyorum. O tatlı, tahrik edici koku sikimde yankılanıyor ve onu tam burada, kapının önünde becermek istiyorum.

Parmaklarımın uçlarını yanlarına doğru sürüklediğimde titriyor ve kıvranıyor. Sikim zonkluyordu. Minik şortunun dikişine ulaştığımda, etini kavriyorum ve ondan küçük iniltiler çıkarıyorum. Ellerimi yanlarına doğru yoğuruyorum, kalçalarının dış hatlarını ve narin kaburgalarının belirginliğini okşuyorum. Elleri ulaştığımda parmaklarımı birbirine doluyor ve sikimi kışına sürüyorum, dikiş yerinden yukarı ve aşağı doğru. Kumaşın içinden de olsa bu uyarılma beni aklımı başımdan alıyor.

Başı göğsüme doğru düşüyor.

İçinden küçük iniltilerle karışık pantolonlar dökülüyor.

Ellerimden biri onunkinden ayrılıyor, karnından aşağı kayıyor ve şortunun içine giriyor. İşaret parmağımı mükemmel dudaklarında gezdirmeden önce pürüzsüz tüysüz amını okşuyorum. Onları aralayarak içeri itiyorum ve sonuna kadar kaydırıyorum. Arzudan kayganlaşmıştı. Dudaklarımı yalıyorum, o ipeksi suyu dilimde, ağzımda, her yerde istiyorum.

Parmağım içeri ve dışarı kayıyor, onları saran kaslara sürtünüyor ve bükülüyor. Kırık pantolonunun sesi daha da yükseliyor. Kalçalarını içe doğru itişlerime doğru sallayarak benimle bir ritim buluyor.

"*Max*," diye inliyor, çenesi tavana dönük, dudakları ardına kadar açık.

"İçine dokunmam hoşuna gidiyor mu ufaklık?" Kulağına fısıldıyorum.

İnliyor, tatlı ve boğuk bir ses ve sadece, *sik beni*. "*Evet*."

Hızımı artırıyorum ve o da nefesini o kadar sert vermeye başlıyor ki, nefesi onu sıkıştırdığım kapının üzerinde küçük buhar izleri bırakıyor. "Çok güzelsin. Geç kaldığım için özür dilerim." Kalçaları elimin etrafında sıkılaştığında, birkaç dakika uzakta olduğunu biliyorum. Ama bu gece orgazmının sikimin etrafında geçmesini istiyorum, bu yüzden parmağımı içinden çekiyorum. Az önce aniden elinden aldığım hissi kovalıyormuş gibi kıvrılıyor. O göremese de sırtıyorum. Benim küçük saflık parçam, benim tarafımdan parmaklanmaya can atıyor. Kadifemsi kaygan parmağımı ağzıma götürüp dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra onu emiyorum. *Sikeyim*. Parmağımı ve sonra dudaklarımı yalarken, şişmiş sikimi pijama şortunun ipeğine sürüyorum, aramızda kumaş olmamasını diliyorum.

Uyarılma hissi alnıma bir sopa gibi çarptığında, onu yüzüme doğru döndürüyorum, kucağıma alıyorum, bacaklarını sırtıma doluyorum ve bildo masasına doğru yürüyorum. Esnek ve ağırlıksız. Balerininin dört katı ağırlık kaldırabilirim. Onu yeşil keçenin üzerine yatırıp bacaklarını açarak kalçalarımı karşılıyorum.

Ellerini göğsümden gezdiriyor, parmaklarını iki yana açarak dokunabildiği kadar çok yerime dokunuyor. Her bir kası okşuyor, ben onun nazik ve taparcasına vuruşları altında kasılırken beni hissetmekten hoşlanıyor.

Ama sonra aniden durdu, gözleri göğsüme dikilmişti.

Gömleğimdeki kırmızı lekelere kaşlarımı çatarak

bakıyorum.

Hırvat burunları kaltak gibi dökülür.

Dişlerim birbirine kenetleniyor, tüm kelimeleri, bahaneleri ve yalanları içlerine hapsediyor.

İstemiyorum

Saçmalama. Bir şey söylemesini beklerken Jimmy'ye, Butch'a ve onunla geçirdiğim bu anları lekeleyen herkese sessizce lanet okuyorum. Aynı şekilde kendime de lanet ediyorum.

Alnımı onunkine bastırarak kabaca nefes alıyorum, onun için bu hayatı dileyerek. Yine de gitmesine asla izin vermeyeceğim. Akşamı yutuyorum, pislikler ve sürtüklerle geçen boktan bir akşamı.

Başımı onunkine yaslayarak gerginliğimin geçmesi için inliyorum. Ellerini yukarı kaldırıyor ve titrek parmaklarıyla gömleğimi açmaya başlıyor. Düğme düğme. Başımı kaldırdığımda, gömleğimi omuzlarımdan sıyrırken yüzünün duygularla dolu olduğunu görüyorum. Kollarımdan çekip çıkardı. Yavaşça döşeme tahtalarına bıraktı.

"Şimdi hepsi gitti, Max," diye fısıldıyor ve bağırsaklarım sanki biri onlara tirbuşon sürmüş gibi bükülüyor. Çok fazla. Beni çok fazla etkiliyor.

Ağzını alıyorum, nefes verirken havasını çalıyorum. Dudaklarım açlıkla yüzünün, çene çizgisinin etrafında geziniyor, tatlı, yumuşak tenini ısıırıyor ve tadına bakıyor. Mükemmellik. Onu yalıyorum. Daha önce bir kızı hiç böyle yalamamıştım. Sanki onu *tüketmek* istiyorum.

Benim ellerim pantolonumu çıkarmaya çalışırken, onunkiler de artık çıplak olan karın kaslarımı okşuyor. Tırnakları gergin tenimi hafifçe sıyrıyor. Pantolonumu ve boxer'ımı bırakıp tekmeliyorum. Sırada onun şortu var.

Dokunuşumla parlayan ve güzel pembe merkezini sergileyecek kadar ayrılmış olan amına bakıyorum. İçini tatmak için açlıkla dudaklarımı yalıyorum. Ve şimdi sikimdeki zonklamayı durduramıyorum. Dayanılmaz bir şey. Sabırsızlanıyorum.

Ellerimi kışının altından geçirerek leğen kemiğini yukarı kaldırıyorum ve onu kendime doğru kaydırıyorum. Dişlerimi sıkarak kendimi onun derinliklerine gömüyorum. Onun tatlı gerginliği neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Beni içine almanın onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Taşaklarıma kadar girdiğimde nefes nefese kalıyor. Onu tekrar aşağı indirerek masanın üzerinde sikmeye başlıyorum. Bir kolumla onun tüm küçük bedenini koruyorum, pazularım ona yakın olma ihtiyacıyla seğiriyor - yutuluyor. Ulaşılamaz. *Benim kolum*. Diğer kolumla da arka tarafının dikişlerini besliyor, kışını sıkıştırarak onu itişlerime uymaya zorluyorum.

Onu sertçe sikmeye başladım.

Elimden geldiğince sert. Hızlı itişler. Kendimi derinlere gömüyorum. Ve o çok sıkı, beni saten bir mengene gibi, lanet bir kadife yumruk gibi tutuyor.

"Çok iyi hissediyorsun. Çok iyi," diye övüyorum çünkü bilmesi gerekiyor. Beni ne kadar iyi aldığını bilmeli. Böyle olduğumda - *acımasız*.

Etrafımda titremeye başladı, bacakları arkamda tutuldu. Ben bırakmıyorum.

Bir saniye bile.

Benim ve onun serbest bırakılmasına ihtiyacım var. Bunu arzuluyorum.

"*Max. Max. Max.*" İsmim kesik kesik, zevk dolu nefeslerle söyleniyor. Elleri saçlarıma gidiyor.

Saç tellerimi ölümüne kavırıyor, kasılıyor, beni geri sikiyor, sonra bir çığlıkla boşalıyor.
Ve o *ses*.

Hay sikeyim.

Bu çok *güzel*. Karşılık olarak yüksek sesle inliyorum - uzun ve dayanılmaz - salıverilmemi kovalarken. İşte orada, sikimin alt tarafında bir iz bırakıyor. Arkama yaslanıyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum, dudaklarını benimkiyle morartıyorum ve sonra, *kahretsin*, içine sertçe ateş ediyorum. Kalçalarım hızla hareket ederek onun küçük amcığının içindeki hissi dışarı atıyor. Serbest kalmak çok iyi, çok gerekli. Onun içine doğru yuvarlanmaya devam ediyorum, son darbeleri azalana kadar sıkıyorum. Yavaşça hareket etmeyi bırakıyorum ama derinlerde kalıyorum.

Birlikte aşağı iniyoruz. Dudakları usulca benimkilerin üzerinde geziniyor, bana sevgisini göstermek istiyor.

Tarifsiz.

İşte bu. Bu bizim şeyimiz. Tarif edilemez bir şey.

Sixteen

Cassidy

SONOGRAFI UZMANI JÖLE BENZERİ MADDEYİ SIKARKEN "BU SOĞUK OLACAK TATLIM" DIYOR.

karnımın alt kısmına. Sırt üstü yatıyorum, beyaz tişörtüm göğüslerimin altına kadar kıvrılmış ve kot pantolonumun üst düğmeleri açık.

Elindeki ultrasonu cildime bastırarak jeli etrafa yaymaya başlıyor. Kamerayı yapışkan sıvının içinde kolaylıkla kaydırıyor.

Max üzerimizde yükseliyor, bakışları tamamen kameraya sabitlendiği için okunamıyor. Monitöre değil. Kameraya. Kadının eli karnıma bastırıyor, bir yaşam belirtisi arıyor. Bekliyoruz ve her saniye, önümdeki saatin her tik takında nabzım artıyor. Max çenesini sıkıyor. Sessizlik rahatsız edici ve testin yanlış olduğu, onu çoktan kaybettiğim korkusuyla dolu.

"İşte orada," diyor, sol kalçamın hemen üzerinde durarak. Derin bir nefes alıyorum. Max'in gözleri monitöre kayıyor. Kilitlenmiş bakışlarını takip ediyorum ve sonra duyuyoruz. Suyun altında bir saatin tik takları - küçük bir kalbin atışı. Milyonlarca dans gösterisi yapabilir, yüzlerce şehri ziyaret edebilir, sayısız güzel yemeği mideye indirebilirdim ama hiçbiri bu anla kıyaslanamazdı. Buna hazırlıklı değildim - hiç tanımadığım birini sevmenin mümkün olduğunu fark ettiğim an. Tamamen. Tüm parçalarımla.

Ekranı incelerken küçük bir daire görüyorum, içinde bir leke var ve bu lekenin içinde titreşen bir hücre var - bir kalp. Boğazımı midemin çukuruna kadar sıkıştırarak kadar büyük bir yumru yutuyorum. Başka tarafa bakamıyorum. Gözyaşlarım daha serbest kalmadan içimden bir hıçkırık kopuyor. Ve sonra gözyaşlarım bir fiskiye gibi gözlerimden fışkırıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "*Merhaba.*"

Max'in eli yüzüme gidiyor ve gözyaşlarımı siliyor. Normalde onları öperdi ama o da gözlerini ekrandan kaçırmaya çalışıyor. Eli yanağımda donup kalıyor. Bakışlarımı o küçük kalpten ayırıyorum ve sevdiğim adamın, duygusal olarak korunaklı Max Butcher'ın, gözleri buğulanarak, yaptığımız lekeye bakmasını izliyorum.

"Max, iyi misin?" Uzanıp parmaklarımızı birbirine dolayarak soruyorum.

"Hm." Ondan alabildiğim tek şey bu, bu da beni sadece gülümsetiyor ve biraz daha fazla ağlatıyor.

Sonografi uzmanı farklı bölümler hakkında konuşmaya başlar: çuval, kalp. Ekran boyunca çizgiler çiziyor, farklı siyah, beyaz ve gri şekilleri ölçüyor. Çünkü onlar bu. . . *şekiller*. Daire. Gölgeleştirme. Damla. Atan nokta.

Her şey on beş dakika içinde tamamlandı. Bayan bana bir resim veriyor: siyah beyaz ve bakılacak pek bir şey yok. En üstteki isim: Cassidy Slater.

Ben.

Bu benim blobum. Resmin kendisi iyi, sevimli bir simge. Ama o şırıltılı ritim. . . Max'le paylaştığımız aşkı temsil eden kalp benim yeni favori sesim.

Ayrılırken duygu seline kapıldım. Onu görüp dinlediğim odadan ayrılmak bende biraz hüznü uyandırıyor. Şimdi, alışveriş merkezine doğru ilerlerken, onun henüz bir parçası olmadığı bir dünyaya giriyoruz, gerçekten değil.

Max, bayıldığım sahiplenici bir sıkılıkla beni yanına çekiyor. Belirli bir yere gitmeden dükkanların önünden geçerken Max sessiz kalıyor. Genelde düşünceli biridir ama bu sefer düşünceli olmaktan çok soğuk. Etrafına garip bir duygusal yorgunluk çökmüş. Sanki bugünlük işi bitmiş gibi.

Verecek bir şeyi kalmamıştır. Belki de bu onun için bir dağa tırmanmak gibiydi. İnmeden önce zirvede bir süre dinlenmesi gerekiyor yoksa kendine zarar verebilir - bir şeyleri kırabilir. Daha çok, birini kırabilir. Her zamanki gibi yerinde görünmüyor. Gündelik kıyafetleri - kot pantolon ve siyah gömlek - içinde bile hala hayattan daha büyük görünüyor. İndirimli kıyafet raflarına göz atarken

sıradan insanların arasına karışmak için fazla büyük. yeni kıyafet veya meyve standlarından en iyi portakalları seçin.

Sürgülü kapılardan geçip piazza bölgesine çıkıyoruz. Ilık rüzgar bana çarpıyor ve Connolly'deki en güzel restoranlardan bazılarının kokusunu da beraberinde getiriyor. Önce sarımsak çarpıyor yüzüme ve hemen İtalyan yemeklerini arzuluyorum.

Öğle yemeği vakti ve her yerde insanlar var ama benim görüş alanımı su ve ışık gösterisiyle oynayan çocuklar kapıyor. Mavi ve krem rengi bir zemin mozaïği, çocuklar içinden geçerken ışıklı suyu havaya fırlatıyor.

Gülümsüyorum.

Bunu gerçekten yapmak istiyorum.

Etrafımızdaki insan sayısı arttıkça etrafımdaki kol beni daha sıkı kendine çekiyor.

Elimi göğsüne koyup ona bakıyorum. Bakışlarımı yakalayarak aşağı bakıyor. Gözleri, onlara ilk kez gerçekten baktığım zamanki gibi, katmanlarımın altında tünel açıyor. Arıyor. Bana sahip oluyor. Kaotik duygular boğuluyor ve gri-mavi derinliklerinin derinliklerine gömülüyor. Güzeller. Çok güzeller.

Gözleri kısılıyor ve yürümeyi bırakıyor. "Ne oldu?"

"Çok güzelsin."

Bakışlarını kaldırarak yürümeye devam ediyor. "Aç mısın?" Kıkırdıyorum. "İnce bir geçiş."

"Başka bir şey bekliyor muydun?"

Başımı ona doğru sallayarak, gülümseyerek konuşuyorum. "Hayır, İnce Geçişlerin Efendisi. Ve evet, açım."

Beni küçük bir İtalyan restoranına yönlendiriyor, uyumsuz sandalyeleri ve masaları olan, güzel bir ahşap barın üzerinde İtalyan bayrağı ve kasanın yanında seramik bir Meryem Ana olan türden. Müşterilerle dolu.

İçeri girdiğimizde tüm gözler bize doğru kayıyor, sanki bizi görünce gözbebekleri yanmış gibi hemen uzaklaşıyorlar. Barın arkasındaki adam genişçe gülümsüyor ama dudakları da büzülmüş. Selamlama hem dostça hem de bir şekilde değil.

Max beni kırmızı minderli bir kabine yönlendirirken, "Dur tahmin edeyim," diye fısıldıyorum. "Buranın sahibi Jimmy."

Yanımda kayıyor ve bir menü açıyor. Her zaman yanıma oturur, karşıma değil. "Dilini ısır. Jimmy Sicilyalı ve onlara İtalyan denmesinden nefret ederler."

Ona doğru dönerek bacak bacak üstüne atıyorum ve ayağımı baldırına doluyorum. Esmer genç bir kız aniden yanımda beliriyor, önlüğünden bir ped çıkarıyor ve siparişimizi almak için hazırlanıyor. Benden daha genç görünüyor. Belki on altı. Kalem elinde titriyor, ucu kâğıdın üzerinde zıplıyor. Max'e gülümsüyor ve gergin enerjisinin korkudan ya da gözdağı vermekten kaynaklanmadığını anlamamı sağlıyor - telaşlanmış.

Onu gördüğümde yanakları hala benimkiler gibi parlıyor. Birkaç gece önce gece yarısından sonra eve geldiğinde ve nefesindeki viski kokusunu alabildiğimde olduğu gibi. Gözlerindeki açlığı görebiliyordum. O gece de kalıcı bir parfüm kokusu vardı, bu da ona neden tek eşli olduğunu gösterme isteğimi artırdı. Sadece birbirimize uyduğumuz bir şekilde bizi birbirimize bağlamak istememe neden oldu. Seksten daha fazlası. O savunmasızken ben onun gücüyüm. Karanlığın onun üzerindeki etkisini hafifletiyorum.

Max bana baktı. "Nasıl hissediyorsun ufaklık?"

Barmen masamızın yanında belirip kızı uzaklaştırdığında başımı kaldırıp bakıyorum. Gülümsemesi somurtmaya dönüştüğünde, kıkırdamamı engelleyemiyorum.

Adam derin bir nefes alır. "*Ciao*, Max. Senin için ne yapabilirim? Ne istersen. Müesseseden." Max sırtıyor, gözleri menüyü tarıyor. "Yağcılığı bırak, Giuseppe. Sadece öğle yemeği için buradayım." Karıştırıyor. "*Ti devo delle scuse*. Ben de-"

"Dur," dedi Max. "Yanıma bak." Giuseppe zorlukla yutkunarak bana bakıyor. Alt dudağımı ısırıyorum ve ona beceriksizce gülümsüyorum. "Ona özel bir şey yap. Eğer *çok severse*, bu ay ona kredi vereceğim." Max sonunda eğlenen bakışlarını Giuseppe'ye kaldırıyor, dudaklarında kışkırtıcı bir kıvrım var. "Cömertçe, değil mi?"

Tam bir baş belası.

Giuseppe parlıyor. "*E per il tuo piatto principale?*"

Max menüsünü kapatır ve masanın diğer tarafına kaydırır. "Gnocchi ve bir Jameson's sek.

Cassidy için pastörize edilmemiş peynir yok. Her şeyi iyice pişirin. Alkol yok!"

Bilerek başını sallıyor. "İçecek bir şey ister misiniz, bayan?"

"Şampanya," diyorum alaycı bir tavırla ve şimdi bana kaşlarını çatmış olan Max'e sırtıyıyorum.

"Şaka yapıyorum.

Portakal suyu lütfen."

Giuseppe aceleyle uzaklaşıyor, tavrı yaklaştığından daha rahat. Max dönüp bana bakıyor, kolunu koltuk başlığının üzerinden sarkıtıyor. Gri-mavi gözleri yüzümde geziniyor. . . Bir vakum, bir kasırga ya da bir tsunami gibiler, hem güzellik hem de yıkım açısından birbirlerine benziyorlar. Ne zaman bana odaklansalar, duygularım, mantığım ve donum uçup gidiyor. . . Boğazımı temizliyorum. Düşüncelerimi temizliyorum.

Dudakları yana doğru çekiliyor. "Bu seni rahatsız etti mi?"

Umursamazca omuz silkiyorum. "Ne? Bebek taraması mı yoksa az önce tanık olduğum garip etkileşim mi?"

Eli boynumun kıvrımını sarıyor, parmakları tenimi şefkatle okşuyor. "Az önce ona binlerce dolar kazandırdın, ufaklık."

Kibar olmaya çalışarak, "Ya yemeği beğenmezsem?" diyorum.

Daha geniş sırtıyıyor, sol yanağında dayanamadığım bir çukur belirliyor.

Parmağımı kaldırıp küçük çukuru dürtüyorum. "Boop."

Başını sallıyor, ciddi ruh haline rağmen bir kıkırdamayı gizliyor.

"Yapacaksın." Tıraşsız çene çizgisinin dış hatlarını izliyorum. "Bebek hakkında konuşabilir miyiz?" Başını sallıyor, omzumun üzerinden boynumdaki eline bakıyor. "Elbette."

Tüy kadar hafif okşamasıyla tenim tutuştuğunda, elini yanağıma bastırmak için omzumu kaldırıyorum. İç çekiyorum ve diyorum ki, "Senin için nasıldı? Tarama?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Söyleyecek sözüm yok."

Cevap vermekten kaçındığını düşünerek ona sarı bir kaş kaldırıyorum. "Max Butcher'ın nutku mu tutuldu?" Lafi geveliyor. "Ben de öyle dedim."

Aman Tanrım, o ciddi.

Nutku tutuldu. . . Kalbim pır pır ediyor. "Sana birkaç kelime söylememi ister misin?" diye soruyorum.

O cevap veremedi ya da ben söyleyemeden, orta yaşlı bir garson elinde bir tepsiyle masamıza

geliyor. Masaya bir buz kovası, boş bir bardak, bir şişe Jameson's ve bir highball içinde portakal suyu koydu. Sonra başını salladı ve hızla gitti.

Max kendi içkisini hazırlar, buz ekler ve ardından viskiyi doldurur. Bardağı avucunun içine alıyor ama hiç içmiyor. "Devam et."

Portakal suyuma dalgın dalgın bakıyorum ve sonra gülümseyerek mırıldanıyorum: "Büyülü. Ayrıcalıklı. Minnettar. Gerçek. Sevgi."

Parmağı viski bardağına vuruyor. "Aşk mı?"

"Tabii ki. Ona aşığım. Bir yabancıyı sevmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. ." Max'in yüzü gerildiğinde sözümü yarıda kesiyorum.

Bardağı ağzına götürüyor ve tamamen boşaltmadan önce bardağın kenarından bana bakıyor. Bardağı yere bırakıyor, gözleri hâlâ bana dikili. Daralıyor, gösteremeyeceği kadar güçlü bir şeyi bastırıyor. Bu, gururla örtülü ve uyarı ile korunan yoğun bir bakış. "Seni benden uzaklaştıracak mı?"

Nefesim kesiliyor ve bocalıyorum. "Hayır. Hayır, Max. Asla." O anda onu gerçekten seven tek kadın olabileceğim aklıma geliyor. İyi ve kötü tüm parçaları için. Aşkımı en az onun kadar önemli bir başkasıyla paylaşmak onu gerçekten üzebilir.

Bu farklı bir aşk türü.

Tabii ki biliyorum. Ama o nasıl bilebilir ki? Bir annenin sevgisini hiç hissetmemişken bunu nasıl bilebilir? Kalbim onun için kırılıyor. Bu tür bir duygusal ihmali düşündüğümde her zaman olduğu gibi.

"Bu farklı bir aşk, Max." Ellerimi yanaklarına bastırarak dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum. Dudakları ilk başta meydan okumaktan katılaştı, ben de onları kendi dudaklarımla kandırdım. Onlardan endişeyi çekiyorum. Ondandır. Elleri sırtımın en alt kısmına iniyor ve öpücüğümü kabul ederken beni daha da yaklaşıtıyor. Ağzım sevgiyle onunkinin üzerinde geziniyor. Dilim ona masaj yapmak için dışarı çıkıyor. Kaşlarını alnımda hissedebiliyorum. Sert nefes verişini göğsümde hissediyorum. Öpüşmemiz uzadıkça vücudu gevşiyor, nefes alışları düzene giriyor. Sevgimize boyun eğiyor - onlara teslim oluyor.

Benim gibi.

Yemeğimiz geliyor ve Max bu kesinti karşısında sessizce homurdanıyor. Bağlantımızı koparıyoruz ve ben taze rendelenmiş parmesan peyniri, limon ve trüf mantarı ile kremalı tavuk ve mantarlı risottoya bakıyorum. Hemen ağzım sulanıyor. Max'e gülümsüyorum. "Sanırım hakkını alıyor."

Risottomun tamamını ve bir parça sarımsaklı ekmeği bitirdikten sonra restorandan çıkıyoruz. Max'in kolu omzumda ama hiçbir şekilde rahatlamış değil.

Meydanın karşısından Carter'ı fark ediyorum ve gülümsüyorum, ama sonra yüz ifadesiyle yüzüm düşüyor. Delici bakışlarını takip ediyorum. Yaşlı bir İtalyan kadın aniden yolumuzu kesiyor, ellerini dua eder gibi birbirine kavuşturmuş, hafifçe eğiliyor.

Kadın Max'in koluna uzandığında, Max beni arkasına itiyor ve uzun, güçlü bedeniyle beni engelliyor. Parmakları çaresizlikle ona yapışıyor, sanki onu dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi. Serbest kalan kolunu arkasına doğru çevirerek, kotunun altında olduğunu bildiğim silaha dokunuyor. Neredeyse onu durdurmak için hamle yapacaktım ama silahı çekmiyor. Sadece

parmağıyla dokunuyor.

Bu küçük hanım seksenli yaşlarında olmalı. İtalyanca ve İngilizce konuşuyor, kelimeleri hıçkırıklar ve iniltiiler arasında dökölüyor.

Feryat ediyor. "Lütfen! Lütfen. *Tis to implorando*. Marco'm nerede?" Max'in gözlerinin içine bakmıyor, onun yerine ayakkabılarına bakıyor. Sanki Marco Tanrı'ymış ve onu gerçekten cezalandırabilirmiş gibi. "*Lui e un bravo ragazzo!*"

Geriye doğru sürünüyorum. Max onu nazikçe silkelemeye çalışıyor ama sonra Carter üzerine atılıp onu sürüklüyor. Parmakları Max'in kolundan kaydı. Bağ koptu. Çaresizlikle ona doğru uzanıyor, bakışları Max'le buluşmak için yükseliyor. Yüzü çöküyor ve titreyen parmaklarıyla, ellerini tekrar birleştirmeden önce göğsünün üzerinde haç işareti yapıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Max'in yanından geçip kan çanağına dönmüş gözlerini bana diktiğinde nefesim boğazımda aniden kesiliyor. "*Lütfen,*" diye haykırıyor. "*Tis to implorando.*"

Gözyaşlarım yüzüme hücum ederken kalın sıcak havayı emiyorum. Ona koşmak, onu tutmak, ona yardım etmek isterken, hareket etmelerini engellemek için topuklarımı kaldırıma gömüyorum. Max dönüp bana bakıyor, dirseğimden tutuyor ve beni ters yöne doğru yönlendiriyor.

Gözlerim onunkilerden
ayrıldı. Ama onu hala
duyabiliyorum.

Arkamda mutlak bir kalp kırıklığıyla feryat ettiğini duydum. "*Mafigoso. Mafigoso.*"
Mafigoso.

Seventeen

Cassidy

MAX BENİ YAKINDAKİ BİR ARABAYA SÜRÜKLEDİ. SÜRÜCÜ KOLTUĞUNDA DAHA ÖNCE HIÇ GÖRMEDİĞİM BİR ADAM OTURUYORDU.

"Bin," diye emrediyor Max, kapıyı açıyor ve beni gıcırtılı siyah koltuklara yönlendiriyor. Bana doğru eğilip emniyet kemerimi bağlıyor ve bunu yaptığına çok memnunum çünkü titreyen ellerimin bunu başarabileceğinden emin değilim. Şoförün gözleri etrafımda dönüyor ama benimkilerle karşılaşınca tekrar önümdeki yola dönüyor. "Gözlerini ondan uzak tut. Onu doğruca eve götür. Onu içeri götür. Bronson orada olacak."

Titrek, sığ nefesler alırken omuzlarım yükselip alçalıyor.

Max gitmeye hazırlanıyor, ben de ona doğru hamle yapıyorum ve parmaklarımı koluna doluyorum. "Benimle gel," diye yalvarıyorum.

"Yakında evde olacağım." Arabaya geri yaslanıyor ve elini yanımdaki deri koltuğa koyuyor. Onun viski, erkek ve Max kokusu beni rahatlatıyor. Nasıl hissetmem gerektiğini biliyorum. Benim endişem o kadınla olmalı ve öyle de, ama yine de Max'in kalbini - onun karanlığını - anlamaya kararlıyım. Aydınlatmaya.

Dudaklarını kabul etmek için çenemi kaldırdığımda donup kalıyor ve başımın üzerinden kaşlarını çatıyor. Tüm suratı çelik gibi oldu. Dişlerini birbirine geçiriyor ve burnundan öfkeyle

nefes veriyor. Koltuğu sıkıyor.

deri onun beyaz boğumlu kavramasında protesto ediyordu.

Nabzım boğazımda sertçe atıyor. Kulaklarımda atıyor. Kafamda. Etrafımda dönüyorum, yolcu tarafındaki camdan dışarı, park halindeki siyah bir SUV'ye doğru ölüm bakışlarını takip ediyorum. İçinde iki adam oturuyor, iki çift göz de aracımızda delikler açıyor. Bunlar polis mi? Jimmy'nin adamları mı?

"Siktir," diye ısıırıyor ve şoförüne ters ters bakıyor. "Sana hiç bu kadar önemli bir iş verilmemişti. Onu eve götür." Max'e tekrar uzandığımda kapıyı kapattı.

Onun yokluğu kalbimi parçalıyor. Tehlikede mi? Araba uzaklaşırken doğruluyorum ve Max'in restorana doğru yürüyüşünü izliyorum. Şimdi yumruk haline gelmiş, kucağımda titreyen parmaklarıma bakıyorum.

Ağaçlar ve arabalar biz yanlarından geçerken bulanıklaşmaya başlıyor, şekilsiz renk akıntılarına dönüşüyorlar. Arabayı süren adam kendisine söyleneni yapıyor, bir kez bile bana dönüp bakmıyor. Ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum. Ağırlığımı değiştiriyorum. Ojelerimi karıştırıyorum.

Düzenli bir şekilde nefes alarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Ama sonra o yaşlı kadının yüzünün görüntüsüyle doluyorum. Gözlerimi tekrar açıyorum ve bacağım sallanmaya başlıyor. Az önce tam olarak ne oldu? O kadın birini arıyordu. Adı dilimde ama bir türlü çıkaramıyorum. Ondan kendi çocuğu olarak bahsettiğini hatırlıyorum - benim ...birisi. Belki de kayıp bir çocuk. Kendisi yaşlıydı, eğer bu kişi oğluysa, Max'ten daha yaşlı ve kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmalı. Bu düşünce beni rahatlatıyor.

Neden bilmiyorum ama başımı sallıyorum. Sanki zihnimde bir dava derliyormuşum gibi. Neden endişelenmemem gerektiğine dair bir dava. Ama. . . . Max'in onun varlığına verdiği tepki. . . Çok soğuk. Çok savunmacı. Onu koluna tırmanan bir böcek gibi silkeledi. Ve Carter, benim nazik devim, tereddüt etmeden onu uzaklaştırdı. Nerede şimdi o? Max nerede şimdi? Ona zarar vermez, değil mi? Kesinlikle vermezdi. Ve bununla birlikte, onun sözlerine tutunuyorum. Mutlak bir çaresizlikle onlara tutunuyorum: O benim gibi insanları incitmez, sadece onun gibileri incitir.

Bu sözlerin doğru olduğuna inandıkça o kadın için duyduğum korku azalıyor.

Eighteen

Maksimum

"*E TU SÌ SICURU CA ERUNU VÀDDIA?*" "JIMMY'NIN SESİ HOPARLÖRDEN YÜKSELİR, AKSANI

O kadar kalın ki tek kelimesini bile çözemiyorum. Çok kızmış olmalı.

Zorla sağ şeride geçip ayağımı pedala dayıyorum ve hızlanıyorum. "Jimmy, İngilizce konuş. Seni anlayamıyorum," diyorum sertçe.

"Oğlum. Sicilya diline çalış. O senin ana dilin." Jimmy çıtladı. "Subay olduklarından emin misin?"

Yoldaki diğer arabaların acelesiz ve umursamaz bir şekilde seyretmelerine kaşlarımı çatarak onaylıyorum: "Evet, onlardan birini tanıdım."

"Ve bu. . . *nonna*?" Jimmy bana Cassidy'yi korkutan kaltağı hatırlatarak soruyor.

Herkesin içinde bana yaklaşacak cesareti vardı, Cassidy'ye doğrudan hitap edip ondan yardım dilemesinden bahsetmiyorum bile. Direksiyonu yumrukladım. Yolcu koltuğumun üzerinde duran beyaz güllere bakıp yüzümü buruşturuyorum. Evcil adam, Max Butcher. Kız arkadaşına gördüklerini ve duyduklarını unutturmak için eve çiçek getiren adam. Kollarım onları arabadan atma isteğiyle seğiriyor. Çiçekleri hak etmediğinden değil. . . *Hay sikeyim*. "Olay çıkardı."

"Onun *pazzu* olduğunu düşünecekler, değil mi? Deli." Yüksek sesle güler ve şöyle der: "Her iki durumda da

adamlarımın onu ziyaret etmesini istiyorum. Onun Paul ve Marco'nun annesi olduğuna inanıyor musunuz?"

Ya bir şişe viskiyi yarılarmış ya da kırbaçlamak üzere olduğu açık bir amcığa bakıyor olamayacak kadar neşeli. Bunun yaşlı kadın ve ailesi için ne anlama geldiğini bildiğim için evet derken tereddüt ediyorum. "Sanırım öyle."

"Bana bırak," diyor. İleride olacakların bir parçası olmak istemediğim için telefonu kapatmaya gidiyorum. "Ah, oğlum, gitmeden önce, sanırım tebrikler sırayla, değil mi?" Geriliyorum, parmağım aramayı iptal simgesini okşuyor. "*Yataktaki* kız arkadaşının yanına taşındığını söylediğinde bunun böyle olabileceğini düşünmüştüm. Yuva kurmanı bekliyordum. Sanırım artık gazetelerde seninle ilgili, nasıl desem kibarca, bir dizi ... *fetih* haberini okumak zorunda kalmayacağım?"

İçimde büyüyen tedirginliği bastırmaya çalışarak, "Dalga geçmeyeceğim," diye gürlüyorum. Sadece eve gitmek, kızımı kontrol etmek ve ona güven vermek istiyorum. Onu aldatmaktan bahsetmek değil çünkü böyle bir şeyin asla olmayacağı kesin. Eğer bunu yaparsam. Onu incitirsem. Ona saygısızlık edersem. Bu şekilde. . . Xander ve Bronson'ın beni keseceğini bilmekten memnunum.

"Ah, genç aşkım. Buna çok sevindim," diye cilveleniyor Jimmy ve bu sesi duymak benim için asla hoş bir şey değil. Aslında, bundan nefret ediyorum. Onun onayına ihtiyacım ya da isteğim yok. "Dikkat çekmiyorsun, oğlum. Tek istediğim bu. Senin için istediğim şey bu. Ve o çok nüfuzlu bir aileden gelen iyi, namuslu bir vatandaş. Onurlu bir aile. Bölge Ben Slater'ı seviyor. Bunu biliyorum. Ve şimdi Cassidy var. O, şey. . . tatlı doğasıyla ünlüdür. İnsanlar sabahları onu küçük kuşların giydirdiğini düşünüyor, değil mi? İyi iş çıkardınız. Bu itibarımız için iyi oldu. Clay için."

Kırmızı.

Kırmızı görüyorum.

Neşeli sözleri kulaklarımdan gözlerime doğru sıcak bir iz bırakıyor ve 'Cassidy artık elimizde'den başka bir şey duymuyorum. Direksiyonu ezmeye çalışırken ellerimdeki kemikler kayıyor ve ağrıyor. Cassidy elimde! O bir varlık ya da ortak bir mülk değil; o artık benim.

Aramayı iptal et butonuna bastım.

Koridorda yavaşça yeni odamıza doğru yürürken, kapının altındaki ışığın parıltısını fark ediyorum - Uyanık olduğunun olası bir göstergesi. İçeri girmeden hemen önce duruyorum ve sıkı yumruğumdaki çiçeklere bakıyorum. Bileğimdeki 12:20 ışığına dikkat ediyorum. Yan yatmış, derin bir uykuya dalmış, bu dünyadaki iyi şeyleri hayal ediyor olmalıydı. Yumuşak şeyleri. Ona bir köpek yavrusu almalıyım, çiçek değil. Böylece ben gitmek zorunda kaldığımda geceleri ona sarılabilir. Yüksek sesle nefes alıyorum, yüzeye yakın fokurdayan tüm öfkeyi fiziksel olarak dindirmeye çalışıyorum.

Kapıyı itip içeri girdiğimde, yatağın kenarına oturmuş küçük bedeni beni hareketsiz bırakıyor. Dizleri çenesinin altına kadar çekilmiş ve kolları dizlerinin etrafında bir bant oluşturmuş. Başını kaldırıyor, parlak ela gözleri loş ışıktaki benimkileri buluyor. Ayağı fırlayarak bana doğru koşuyor. Düşürüyorum

Kollarıma atladığında çiçeklere bakıyordu. Onu yakalayıp sıkıca sarıyorum.

Ve o iyi. Onu gördüğümde ne beklediğimden emin değilim.

Bunu değil.

Öfkem yok oluyor.

Elleri enseme pençelemeden önce saçlarıma doğru uzanıyor. Tırnaklarının çaresiz ve muhtaç bir şekilde tenime sürtünmesi sikimi uyandırıyor. Sıkı kalçalarıyla belimi sıkarak kendini bana sabitliyor. Ağzını benimkine yapııştırıyor. Kendini öpücüğün içinde kaybederken inliyorum. Ellerimi omurgasından aşağı doğru kaydırarak yumuşak, mükemmel yuvarlak kıcını avuçluyorum.

"Seni seviyorum Max," diye fısıldıyor öpüşürken.

Bu sözler kafamı kurcalarken içimi bir ürperti kaplıyor. Tatlı tatlı konuşan dudaklarını yalayıp yutuyorum, ağzını yiyorum, emiyorum ve dilimi sokuyorum, bu kelimelerin geldiği yerin her santimini tatmak istiyorum. Her santimini sahipleniyorum. Bu sadece lanet bir kelime, ama mırıltı gibi duyulduğunda - boğuk ve yumuşak ve duygusallıkla kırılıyor - beni aptal yerine koyuyor.

Çünkü buna inanmaya başlıyorum. Hayatımın ve dünyamın bir parçası haline geldikçe, dönüp kaçmasını daha çok bekliyorum ama asla kaçmıyor. Yanımda kalıyor. İyilik sütunum. Eğer bu kelimenin anlamı bu değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Bu soyadını, bu mirası ben seçmedim. Ailemin kurmasına ve korumasına yardım edeceğim bir imparatorluk. Bir gün kardeşimin yönetmesine yardım etmek için. Ama Cassidy'yi seçtim. Tüm bu cesaret ve pisliğin arasında kendime saklayacağım tek şeyi.

Ona peri masalını yaşatamayabilirim. Ama o

bana bu kabustan kurtulma şansı veriyor.

Ve ben bencil bir piçim, bu yüzden alacağım.

O bana sarılmışken yatağa tırmandım. Bütün

gece onu yavaşça becerdim.

Nineteen

Cassidy

STÜDYOMUN YENİ EVIMDEN ARABAYLA OTUZ DAKIKA UZAKLIKTA OLDUĞUNU GÖRÜNCE

ayna kaplı duvarlarında çok zaman geçirdim. Ama baleyi erken bitirdiğimde, kendi alanımda ve kendi hızımda dans etmek için birkaç saat çalışıyorum.

Sadece aşk için.

Mafya.

Bu kelimenin bir yerde çok uzun süre kalmasını fiziksel olarak engellemek istercesine başımı sallıyorum. Bütün gün bu düşünceyi yorgunlukla boğmayı başardıktan sonra, şimdi durmaya niyetim yok.

Sırt çantamı yere atarak tişörtümü ve şortumu çıkarmaya başlıyorum, ta ki tek parça mayomla kalana kadar. Carter küçük mutfağımın yanındaki taburede oturuyor, başka bir erkek kendini garip hissedebilecekken garip bir şekilde rahat görünüyor. Oturduğu yeri kendi yeri haline getiriyor. Bu gerçek bir özgüven. Harika bir nitelik.

Mafya. Kayıp çocuk kendinden emin miydi? Harika bir şekilde mi?

Carter'a, nabzımdaki hafif yükselişi görmezden gelerek, "Bugün içeri girdiğinize sevindim," diyorum. "Burada olduğum için minnettarım Bayan Slater," diyor.

Belki onun için özel bir dans yaparım. Belki gizemli ve karanlık bir şey.

epik bir savaş sahnesi. Bale derlemelerimi karıştırıyorum ve ısınmak için barre'ye geçiyorum. Hoparlörlerden Aram Khachaturian'ın sesi geliyor ve kalbimi dans ederken hissettiğim özgürlükle dolduruyor. Beni içine çekiyor. Her nota beni bir arada tutan ipleri koparıyor, beni çözüyor ve ruhumu ortaya çıkarıyor. Tıpkı Max Butcher'a olan aşkım gibi. O beni çıplak bırakıyor ve sanırım - umarım - ben de onu çıplak bırakıyorum.

Müzik aniden beni tüketiyor. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken gülümseyerek elimi yavaşça barre'nin üzerine koyuyorum ve egzersizlerime başlıyorum. Çoktan ısınmış ve oldukça yorulmuş olsam da, bu bozamadığım bir rutin.

Otuz dakikalık bir barre seansından sonra odanın ortasına geçiyorum. "Sizin için bir şeyler dans etmemi ister misiniz?"

"Evet, isterim. Ne önerirsiniz?"

Bunun üzerine düşünürken, ilham almak için stüdyomun etrafına bakıyorum. Gözlerim Siyah Kuğu'nun bir görüntüsüne takılıyor. Bu koreografi zor yaşanmış bir hayata uygun olurdu.

Unutulmaz.

Tıpkı o yaşlı İtalyan kadının sesi gibi.

Mafya.

Boğazım rahatsızlıkla kalınlaşıyor ve yutkunmaya zorlanıyorum.

Zihnimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum. Baleye.

Bir duvar boyunca on üç yıllık dans hayatımdan fotoğraflar asılı. Oyuncu fotoğrafları. Ödüller. Gazete makaleleri. Siyah çerçevelerden birinde, akademi tarihindeki en genç Clara olan Clara rolüne ilk kez seçilmemi kutlayan gazete kupürü var. Yanında da yeni bir ahşap çerçeve. Merak edip yanına gittim ve önünde durdum. Babam her zaman yaptığı gibi çerçeveletip asmış olmalı. Gözlerimden daha fazla yaş süzülüyor. Nedense midem bulanıyor.

İşte buradayım, ayağımı bara dayamış, genişçe gülümsüyorum. Makalenin başlığı: *Altın Kız Cassidy Slater Şeker Eriği Perimiz*. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. .

"Bayan Slater, iyi misiniz? Yeterince yediniz mi?"

Nemli gözlerimi ve burnumu bileğimle siliyorum. "Evet." Kendimi çerçeveden uzaklaştırıyorum. Tekrar odanın ortasına doğru yürürken, küçük kalbimle dans etmeye kararlıyım. Duygularımı dışarı atmaya. *Mafyayı* dışarı çıkarıyorum. "Sadece hormonal bir durumdayım. Üzgün değilim. Çok şanslıydım."

"Bu şans değil. Sıkı bir çalışma. Siz çok özel bir genç bayansınız" diyor gülümseyerek.

Başımı onlara karşı meydan okurcasına sallamama rağmen içimdeki tüm gözyaşları aniden patlıyor. Hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Ve onlar için zamanım yok. Yüzümü avuçlarımla kapatarak, hiçbir neden yokken avuçlarımmın içine hıçkırıyorum. Carter şimdi önümde, kollarını başıma ve omuzlarıma doluyor. Babam tarafından teselli edildiğimi hissederek ellerimi indiriyorum ve hiç tereddüt etmeden ona yaslanıyorum.

"Neden ağladığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu çok utanç verici."

"Hamilesin ve sabah 8:00'den beri dans ediyorsun. Kendine iyi davran."

Güçle nefes alarak kucaklaşmamızı bozuyorum. "Özür dilerim. Ben aptal bir kıyım."
Parnağıyla çenemi eğiyor. "Beni dinle. Ağlamanın aptalca bir yanı yok." Kendimi
toparlayarak derin bir nefes alıyorum. "Hayatımı seviyorum. Max'i seviyorum.
Blobumuzu seviyorum." Başını salladı. "Sevdiğini biliyorum."

"Mutsuz değilim."

"Bunu zaten söylemişsiniz."

Gözlerim stüdyomda geziniyor. "Her şey çok hızlı oldu." "Hayat
bazen böyle yapar. Elinde olsa bir şeyi değiştirir miydin?" *Yatakta
yalnız geçen geceler.*

Kanlı gömlekler.

Açıklanamayan çürükler. Mafya.

Ama sonra koyu kahverengi saçları, çelişkili gri-mavi gözleri ve büyük sıcak elleri
düşünüyorum. O yakınımdayken kalbimin nasıl çarptığını düşünüyorum. Bir odada beni izlediğini
hissettiğimde. Kollarımda teselli bulmaya çalıştığında ne kadar savunmasız olabileceğini
düşünüyorum. İç çekerek itiraf ediyorum, "Eğer bir şeyi değiştirmek Max'i kaybetmek anlamına
geliyorsa, o zaman hayır."

Gülümsemesi genişler. "Bunu duyduğuma sevindim."

Boynumu bükerek Carter'a bakıyorum, neredeyse bir yabancı olmasına rağmen kendimi çok
rahat hissediyorum. Ve yara izlerinin ötesini görebiliyorum. Artık beni şok etmiyorlar. Onlara
bakıyorum, dalga dalga kraterler ve vadiler. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlat. Neredeyse her
saniyemizi birlikte geçiriyoruz ve ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Benim hikâyem mutlu bir hikâyeye değil," diyor ellerini önünde
kavuşturarak. "Yara izlerin nasıl oldu?" Fısıldıyorum, soru ağzımdan
çıkıyor. Bana gülümsüyor ama gözleriyle buluşmuyor. "Bir
yangında."

Bu mantıklı; yüzü erimiş gibi görünüyor. "Ne oldu?"

Dudakları ince bir çizgi oluşturduğunda, keşke hiç sormasaydım diyorum. Başımı sallayarak,
"Sormadığımı unut" demeye başlıyorum ama sonra konuşmaya başlıyor. .

"Ben senin yaşındayken duman paraşütçüsüydim. Yıllar önce, sen daha doğmadan önce,
Bölge'de büyük bir yangın çıktı. Şehrin yarısını kesmişti. Atlayışı yaptığımda yanlış hesapladım ve
cehennemin içine düştüm."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım. . ." Anlık bir gururla dolup taşarak ona huşu içinde
gülümsüyorum. "Sen gerçek bir kahramansın. .

. Hep düşünmüşümdür-" Boğazımı temizliyorum. "Pardon, Max için çalışmakla ilgili bir şey
olduğunu düşünmüştüm."

Mutfağa doğru ilerliyor ve tekrar tabureye oturuyor. "Mahalledeki insanların çoğu o aylarda bir
şeylerini ya da birilerini kaybetti. Toplum olarak yanıyorduk. Ve bunu başlatan da kundaklamaydı."

Bunu bilmediğime inanamıyorum. "Onu yakaladılar mı?"

"Onlar yaptı." Bir kez başını salladı. "On yıl ceza aldı ama dört yıl sonra şartlı tahliye edildi." Kulaklarım yanıyor. "Dört!"

"Evet," diye onaylıyor sakince, ama gözleri biraz canlılığını yitiriyor. Garip bir kopukluk kaplıyor içini. Bunca zamandır bana sabitlenmişken, şimdi Carter birdenbire kendi bakışlarının içinde kayboluyor.

Sertçe yutkunuyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. "Kaç kişi öldü?" "Yüz otuz"

Yüksek sesle nefes veriyorum. "*Tanrım.* ." Kelimeler boğazımı tıkıyor, hem nefes almayı hem de konuşmayı zorlaştırıyor. Soruyu zorla sormak zorunda kalıyorum, sormamam gerektiği gerçeğiyle boğuluyorum ama yine de soruyorum. "Tanıdığınız biri mi?"

Bir an için gözlerini benden kaçırdı. "Karım ve oğlum." Kalbim acıyor.

Hayır.

Bana hüznle gülümseyen Carter, gözlerinin içine geri dönmüş gibi görünüyor. Yanık derisinin altında. O güçlü, dirençli kaslar. "Benim için ağlamayın, Bayan Slater. Bu uzun zaman önceydi."

Ne kadar zaman önce olduğu önemli değil; onun için ağlıyorum. Yüzümü kapatarak, parmaklarımın arasındaki boşluklardan daha fazla gözyaşı dökülmesine izin verdim. Arkadaşım ve başkalarını korurken kaybettiği ailesi için gözyaşları.

Haftalardır her günümü onunla geçirdikten sonra, keşke istifa etse diyorum. Keşke insanları korumayı bıraksa ve yeniden aşkı bulsa. Keşke hayatına devam edebilse. Sanki oyalanıyor; içinden çıkamadığı bir vitese takılmış gibi. Geçmiş bırakamıyor. Koruma ve hizmet etme ihtiyacına o kadar kilitlenmiş ki. . . *Aman Tanrım.* . . Küçük Xander'ın büyümesine yardım etti. Farkına vardıkça kalbim yeniden parçalanıyor. Taşıyıcı bir oğul, hayal ediyorum. Göz kulak olabileceği, büyümesini izleyebileceği küçük bir adam. . .

Daha fazla gözyaşına karşı koyuyorum.

"Carter." Ellerimi indiriyorum ve irileşen gözlerimin ve ıslak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Gülümsemesi genişler. "Bundan daha büyük bir onur olamaz."

Carter'ın hikâyesini iliklerimde, kalbimde hissederek ona alternatif bir hikâye sunmaya karar veriyorum. Onun için istediğim son bu. Max ve benim için. Çocuklar için.

Peri masalı.

Gizemli değil. Ya da karanlık. Carter'ın acısını ya da öfkesini benim yorumlamama ihtiyacı yok - o bunları yaşadı. Bunun yerine dansım onun geleceği için - hepimiz için - sevgi, memnuniyet, huzur ve yer sofraları için umut dolu.

Mutlu bir sonla doruğa ulaşan neşeli çalkantılı hareketlerle doludur.

Hepimizin hak ettiği dans.

Twenty

Cassidy

CARTER'İ BİRKAÇ TELEFON GÖRÜŞMESİ YAPMASI İÇİN BIRAKARAK ÜST KATA BABAMIN OFISINE ÇIKIYORUM - KI Bence Max'i kontrol etmesi gerekiyor. Umarım babamın işi başından aşkın değildir ve konuşkan bir ruh hali vardır.

İkinci kattaki koridorda ilerlerken, ailemin evini biraz özlediğimi kendime itiraf etmek zorundayım. Tıpkı Max'inki gibi kocaman bir ev ama 19. Yüzyılda inşa edilmiş ve birkaç kez yenilenmiş olsa da hala eski dünya cazibesini koruyor.

Konnor'un odasının önünden geçerken gözüme bir şey çarpıyor. Geriye doğru bir adım atarak açık kapı aralığına giriyorum ve yatakta yatan güzel ağabeyimi görünce yüzüm aydınlanıyor. Derin zümrüt gözleri kısılmış ve elindeki bir şeye odaklanmış, beni fark etmemiştı. Onu incelerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. O gözleri, sık sık bana doğru fırlattığı çift gamzesi ve bir atletin güçlü, zayıf fiziğiyle o kadar güzel bir adam ki.

Yine de zaman zaman sorunlu. Alkolizmden kurtulma yolunda olmasına rağmen, Konnor hala bir tür travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip gibi görünüyor, ancak hiçbir zaman klinik olarak teşhis edilmedi.

"Senden hiç tebrik almadım," diyorum bilmiş bir gülümsemeye çünkü bu bir sır değil

Kardeşimin The Butcher Boys'u sevmediğini ve Max Butcher'ın küçük kız kardeşini süpürüp götürmesini kesinlikle onaylamadığını.

Kafası yukarı fırladı. "Pipsqueak. Seni görmeyi beklemiyordum." Elini kaldırdı. "Yine de seni gördüğüme sevindim."

Sırıyorum. "Saatlerce uzakta yaşayan sensin, ben değil. Şehirde olduğunu bana söylemeliydin; seni görmeye gelirdim." Bakışlarını elindeki küçük fotoğrafa indirdiğinde gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Blesk nerede?" diye soruyorum.

"Elise ile alışveriş yapıyor." Bakışları benimkilere yöneliyor. "Blesk'in en iyi arkadaşı Elise'i hatırlıyor musun?" Kıkırdayarak, "Elise'i kim unutabilir ki? O benim ruh hayvanım gibidir."

"Evet," diye mırıldanıyor ve dikkatini tekrar fotoğrafa veriyor, bu başka biri için kaba bir hareket olabilir ama Konnor şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha fazla düşüncelerinde kayboluyor.

"Ne oldu?" Ona doğru ilerliyorum ve yatağının kenarına oturuyorum. Yakınına eğilerek, benim yaşlarımda birilerinin eski bir fotoğrafına bakıyorum. "Kim bunlar?" Tam gözlerim babamızın yakışıklı yüzüne takılmışken soruyorum. "Aman Tanrım! Şuna bir bakın. *Çok* tatlı."

"Sözüne güveniyorum."

"Bununla ne yapıyorsun?"

Açık kahverengi saçlı güzel bir kızı işaret ediyor. Bana dikkatini verdiğinde, katmanları altında sorun ve acıyı ima eden mükemmel yeşil gözlere bakıyorum. "O benim biyolojik annem."

"Ah." Kardeşimi dört yaşına kadar büyüten kadına odaklanmadan önce sertçe yutkunuyorum. Ta ki ondan alınana kadar. Sadece birkaç yıl sonra ölmesi için. . .

Belki de kırık bir kalpten ölmüştür.

Alt karnımı avucumla siper ediyorum, sıcaklık gözlerimin arkasına vuruyor. Ona çok benziyor. Resmi incelerken, babamın bize onunla lisede arkadaş olduğunu söylediği geceyi hatırlıyorum. Bize onu sevdiğini söylemişti. Bize Bölge'nin bazı sırlarını anlattı. Mafya hakkında. Jimmy hakkında. Max hakkında. Konuşma hala mideme ağır bir şekilde oturuyor.

"Güzel bir kız," diyorum.

Carter beni eve götürmeden önce babamı ziyaret etmem gerekmesine rağmen, kardeşimin rahatsızlığı beni yatağının kenarına sabitliyor. Elimi onun bronzlaşmış elinin üzerine koyuyorum. "Neler oluyor Konnor?"

Yüzünü bana dönüyor ve bakışlarını elimin karnımda gezindiği yere indiriyor. "Anne olacaksın."

Ona göz kırpyorum ve ellerimi kucağımda birleştirmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Evet."

Çenesini kilitleyerek, başını yavaşça sallayarak konuşuyor. "Seni hamile bıraktığını öğrendiğimde çok sinirlenmiştim Cass. Yalan söylemeyeceğim. Buraya kadar gelip onu ellerimle boğmanın eşiğine gelmiştim.

"Blesk beni durdurdu tabii ki. Seni aramama da izin vermedi. Telefon elimdeydi ve aramaya hazırdım ama Beni sakinleştirdi. Ondan birkaç gün sonra da, *kendi hayatım* hakkında

düşünmeye başladım.

Anne. Ve onu asla tanıyamayacağımı. Ve. . . ." İç çekiyor, gözleri derin duygularla dolu. "Bilmiyorum. Şimdi biraz kıskandım. Keşke hayatımda benimle aynı kanı paylaşan biri olsaydı. Benzerlikler bulabileceğim biri. *Üzgünüm.*" Gerçek ama hüzünlü bir gülümseme ağzına değerken başını sallıyor. "*Harika* bir anne olacaksın."

Gözlerimin arkası karıncalanmaya başladı. "Kanımı paylaşmana gerek yok. Bunu biliyorsun. Sen benim kardeşimsin ve onun amcasısın."

Sarı-kahverengi kaşları kalkıyor. "Onun mu?"

"Max'in babasına göre, üç nesildir kadın doğumlu bir Kasap olmamış, o yüzden ben ona erkek diyorum. Muhtemelen de öyle olacak."

Konnor "*Kasap*" kelimesini tükürürken inliyor. Burnunu yukarı kıvrıyor. Ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra tekrar yüzüne indiriyor. "O bir Slater olamaz mı?"

Özür dileyen bir gülümsemeyle onu düzeltmeden önce şüpheyle etrafıma bakıyorum. "Hayır, Konnor. O yapamaz." O cevap veremedi telefonum titriyor. Konnor almam için başıyla işaret ediyor, ben de cebimden çıkarıyorum. Carter: *Seni hemen eve götürmeliyim.*

Ekrana kaşlarımı çatarak cevap yazıyorum.

Cassidy: *Neden?*

Max.

Bir kelime bir şekilde bütün bir açıklamayı sunuyor.

Cassidy: *On dakika.*

"Kahretsin, o kontrolcü bir pislik. Ona ailenle birlikte olduğunu söyle," diye tersliyor Konnor, telefonuma bakarak.

Dudağımı ısııyorum ve ekranı karartıyorum. "Endişeleniyor, hepsi bu. Üzgünüm ağabey, gitmem gerek. Seni seviyorum." Onu çabucak kucaklıyorum ve sonra odasından çıkıyorum.

Koridorun sonunda parmak uçlarımla babamın ofis kapısına hafifçe vuruyorum. Daha kendimi duyuramadan, beyefendi sesinin "İçeri gel" dediğini duyuyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve kollarımı açarak içeri giriyorum. "Bilin bakalım kim?"

Ayağa fırlıyor ve masasının etrafında dönerek beni sımsıkı kucaklamak için hızla hareket ediyor. "Seni çok özledim." Beni iyice süzerken önünden itiyor. "Nasıl hissediyorsun? Merak edip ziyaret etmek istedim ama yetişkin bir kadın olduğunu ve artık küçük kızıma ihtiyacım olmadığını anlamış gibi davranmaya çalışıyordum."

"Artık babasına ihtiyacı olmayan yetişkin bir kadın olduğumu mu söylemek istiyorsun?" "Hayır. Söylediğimde ciddi dim."

Bunun üzerine biraz kıkırdadım. "Babama her zaman ihtiyacım olacak."

"Güzel," diyor ve bir koltuğu işaret ediyor. "Oturun. En sevdiğim insanı ağırlamaktan duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

O sandalyesine geri dönerken masasının karşısındaki noktaya doğru yürüyorum ve bu

konuşmayı nasıl nazikçe yapacağımı düşünüyorum. Ellerimi kucağıma koyarak ona gülümsüyorum ve içime bir nefes çekiyorum.

Cesaret.

Mafya.

Bu kelime benimle tekrar alay ettiğinde, her şeyi anlatmaya karar verdim. Tüm sorularımı. Tüm kartlarımı göstermeye.

"Max'in ailesi hakkında ne bildiğinizi sormak istiyorum. Mafya hakkında. Jimmy Storm hakkında. Bildiklerini nasıl görmezden geleceğini bilmek istiyorum. . . onlar hakkında. Çünkü bazı şeyler gördüm. Ve endişelerimi bastırmak için mücadele ediyorum. Max'in gitmesine asla izin vermeyeceğim. Ne söylersen söyle ya da ne görürsem göreyim." Bir an duraksıyorum, bu sözlerin doğru olduğunu hep biliyordum ama daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Boğazımı temizleyerek devam ediyorum, "Ben sadece. . . bununla nasıl başa çıktığını bilmek istiyorum."

Yavaşça ayağa kalkar ve doğruca dolabına yönelip bir şişe viski çıkarır. Koltuğuna geri dönmeden önce kendine bir içki doldurur. İçmek yerine parmaklarını önünde birleştiriyor. "Ne gördün Cassidy?"

Kendi ellerimde ölen bir adam.

Bir kadın erkek arkadaşına gerçek bir korkuyla bakıyor.

Kan, yara bere ve sırlar o kadar korkunç ki, duyabileceklerimden ve duyabileceklerime bağlı ilgisizlikten korktuğum için benimle paylaşılmalarını bile istemiyorum.

Bakışlarımı parmaklarıma indiriyorum ve ojelerimi karıştırıyorum.

"O kötü bir adam değil," diyor babam. Sanki kendini de ikna etmiş gibi başını sallıyor. "Ben de ona iyi bir adam demezdim, ama böyle bir yaratık olduğundan emin değilim. . . Kadınlar iyidir. Erkekler. . . ayakkabı giymiş maymunlar. Hepimiz kendimizi korumak için yapmamız gerekeni yaparız." Bardağa uzanıyor, sert likörü birkaç kez yudumladıktan sonra tekrar yerine koyuyor. "Bunu görmezden gelmiyorum, Cassidy. . . Ama yargıda bulunacak kadar bilgim yok. Uzun zamandır onun doğru kararlar verebileceğine güveniyorum. O zeki biri. Ve Jimmy Storm'un yanında duruyor."

Başından beri Jimmy'den bahsettiğini düşündüğüm için şaşkınlıkla burnumu kırıstırıyorum. "Bekle, kim?"

"Luca Butcher. . ." Düşünceleriyle duraksıyor, ellerini yanaklarına sürüyor ve parmaklarını çenesinde dolaştırıyor. "Bunu sana nasıl açıklayabilirim? Jimmy Storm Sicilya'dan gelmeden önce Bölge'nin nasıl bir yer olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Uyuşturucu." Sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Yoksulluk. Yüksek işsizlik. Başkentten çok uzaktayız ve Doğu Eyaletleri altyapıya yardım etmeyi ya da bize çok fazla aidat ödemeyi yeterince önemsemedi. Madenlerin yüzde doksanında başka ülkelerden ya da Avustralya'nın diğer yakasından gelen işçiler çalışıyordu. Kamu görevlileri - polis, hemşireler - için çok küçük bir bütçemiz vardı. Kimse burada çalışmak istemiyordu, bu yüzden esnafımız ve doktorlarımız zayıftı. Sokaklarda çok fazla şiddet vardı. Saldırıları. Haneye tecavüz."

Vücudum tuhaf hissediyor, sanki kalbim rahatsız edici bir şekilde hızlı mı atsın yoksa yavaşlasın mı karar veremiyor. Bir süredir Bölge'nin yolsuzluk üzerine kurulu olduğunu biliyordum.

müreffeh ailelerin cepleri bu gerçektir. Babamın ağzından çıkınca kulağa çok somut geliyor. "Ama hâlâ şiddet var," diyorum. "Hem de çok fazla."

Sıkıca gülümsüyor. "Sokaklarımızda değil. Evlerimizde değil. Jimmy'nin gözetimi altında insanların evlere girmeye başladığını düşünebiliyor musunuz?"

O yaşlı kadının perişan yüzü gözlerimin önünden geçiyor. Acı dolu çığlıkları kulaklarımda cınlıyor. Ve bir isim - onun ismi - nihayet bilinçaltımın derinliklerinden çıkıp geliyor. *Marco*.

"İnsanlar onun gözetiminde ölüyor," diye geveliyorum ve gerçekler etrafımda soğuk bir esinti gibi dönerken yüzümün solduğunu hissediyorum.

Marco öldü.

Bu adam öldü ve benim gibi onu seven, onu özleyen insanlar var. Max'in soğuk bakışları zihnimi delip geçiyor, başından beri bildiği halde sabırsızca başından savması. . . belki de eylemi kendisi yapmıştı. *"İstediğin kardeş!"* Xander'ın sözleri kulaklarımı kabartıyor, dikkatimi istiyor. *"Bir adamın kafasını koparabilecek ve geceleri rahat uyuyabilecek biri!"*

Ciğerlerim hava almak için zorlanıyor, ama bunu gizlemeye çalışıyorum, uzun, titreşimli nefesler alıyorum.

Max böyle bir şey yapabilir mi?

"Bizim insanlarımız değil," diyor babam. "Bunu unutmayın. Dürüst, çalışkan insanlar değil. İstihdam oranlarımız ülkenin en iyisi. Jimmy halkımıza madenlerde istihdam için büyük bir ihale sağladı. Sokakları temizledi. Bize zenginlik verdi. Güvenlik. Bir süre önce bu adamın içindeki şeytanı görene kadar içindeki iyiliği kabul edeceğime karar verdim."

Yani Marco dürüst ve çalışkan biri değil miydi? İnanmam ve can simidi gibi tutunmam gereken şey bu mu? Bunun içime işlemesine, vücudumda hareket etmesine ve göğsümü genişletip temiz havayla doldurmasına izin verdim.

Babama göz kırparak, "Peki ben ne yapacağım?" diye sordum.

"Sana da aynısını yapmanı öneririm. Bu hayatı senin için istemedim. Seni bunun dışında tutmak için çok mücadele ettim. Ama sen aşık oldun ve gerisi tarih oldu. Aşkını bilirim. Ve bunu senin için asla inkar etmem ya da seni ondan uzaklaştırmam."

Babamın ne kadar hassas olduğunu hatırlayarak bir gülümseme yansıtıyorum.

"Çok yumuşaksın." Omuz silkiyor. "Evet."

Babamın ofisinden zihnim ve bedenim mutlak bir yorgunluk içinde çıkıyorum. Kimin tarafında olduğumu seçme ihtiyacı içime boya gibi sızıyor, yayılıyor ve özümü değiştiriyor. Kalbimi. *Ahlakımı*. Silahı kabul ettim. İş gereği insanlara zarar verdiğini kabul ettim. Ama gerçek bir vahşet yapabileceğini kabul edebilir miyim?

Verandaya çıktığımda, arabasının yanında sabırla bekleyen Carter'a bakıyorum. O iyi bir adam. Ve Max için çalışıyor. Max benim gibi insanlara zarar vermez. . Ve çok iyi bir karakter yargıcıdır. . Birkaç kez göz kırptıktan sonra bunun zor bir karar olmadığını anladım.

Max'e güveniyorum. Her zaman. Körü

körüne ya da değil, güveniyorum.
Carter'a başımı sallayarak arabaya
bindim.

Twenty-one

Maksimum

YATAK ODASININ KAPISINI İTEREK AÇTIM VE CASSIDY YATAĞIMIZDA DOĞRULUP KIRPIKLERİNİ KIRPIŞTIRARAK Katı kurşundan yapılmış olsalar da. Carter yanılmadı. Çok yorulmuş. Bale için kendini zorluyor. Eve döndüğümde uyanık olabilmek için uyuma isteğiyle savaşıyor. Buna izin veremem.

"Saat kaç?" diye mırıldanıyor, yarı baygın gözlerini silerken.

Cevap vermiyorum.

Bunun yerine ona doğru yürüyorum ve yatağın hemen yanında duruyorum. Çıplak küçük göğüslerini ve pürüzsüz karnını bakışlarımla izlerken, sikim pantolonumun sınırları içinde kıpırdanıyor.

Ellerimi ceplerime sokarak kaşlarımı çatıyorum. "Uyuyor olman gerekirdi." "Senin için endişeleniyorum."

Lanet olsun. İfademi yumuşatmaya çalışıyorum. Ukala ya da kendini beğenmiş değil, sadece nazik ve güven verici. "Buna gerek yok ufaklık."

Omzunu kaldırarak yataktaki yerime bakıyor. "Seni özledim." Bir an ona bakıyorum, yatağında beni isteyen bu tatlı küçük kıza bakıyorum. Bana ihtiyacı var.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine tırmanarak bana doğru sürünüyor. Pembe-sarı saçları sırtından

aşağı sarkıyor ve omuzlarına dökölüyor. Minyon ama kıvrımlı, çıplak vücudu kışkırtıcı bir şekilde

yatağın kenarına. Daralan gözlerimle buluşmak için boynunu eğmeden önce derin bir nefes alıyor. Dudakları nazlı bir kavis çiziyor ve yorgunluktan parlayan ela gözleri kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Benim küçük balerinim ne istiyor?

Sikimi yalamak mı?

Sikim, kalbimden şiddetle pompalanan kanla hızla doluyor ve kalçam boyunca yayılmasına neden oluyor. Aşağı uzanıp saçlarını okşuyorum ve başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. Bakışlarımı kürek kemiklerinin arasından aşağıya, küçük sırtına ve kıcının kıvrımına doğru gezdiriyorum. Topuklarının üzerinde yükseliyor ve şimdi göğsündeki o mükemmel, küçük tepeciklere ve amının dudaklarına bakıyorum. Kemerime uzanıyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan yavaşça çözüyorum.

Onu odamın köşesine fırlatıp, "Sikimi yalamak ister misin?" diye sordum.

Başını sallıyor, yanaklarına bir parıltı vuruyor. Dudaklarını yalıyor ve titreyen elleriyle pantolonumun düğmelerini açıp fermuarımı indiriyor. Beni dışarı çektiğinde hızla nefes alıyor. Yutkunurken boğazının yuvarlanışını takip ediyorum.

Gözleri yine uykulu bir şekilde ağırlaştı.

Beni ememeyecek kadar yorgun. Bu yüzden, yay şeklindeki o güzel dudaklarını sikimin etrafında zorlama isteği çok fazla büyümeden önce, parmaklarımı tepesindeki yumuşak, satenimsi tellerin arasından geçiriyorum. "Ufaklık, yorgunsun." Geriye doğru bir adım atıyorum. "Yüzüstü uzan."

Tekrar yatağın ortasına geçip uzanmasını beklerken ereksiyonum gömleğime çarpıyor.

Başını yana çevirip uykulu gözlerle bana bakıyor. "Ama ben seni istiyorum."

Yavaşça tüm kıyafetlerimi çıkarıyorum - ayakkabı, pantolon, gömlek, kravat, boxer - gözlerimle onun fiziğini okşarken. Sanki bakışlarımı gerçekten hissediyormuş gibi nefes nefese kalmaya başlıyor. Küçük bedenine doğru sürünüyorum, bacaklarının üzerinden kayıyorum ve yüzümü kık yanaklarının arasına gömüyorum.

"*Tanrım*," diye mırıldanıyor ben göt deliğini yalarken. Dilime karşı nabız attığında, içine dalıyorum ve sonra ağzının etrafındaki sıkı kasları ağzıma alıyorum. Kıpırdıyor, ben de onu vücudumla sabitliyorum. "*Max*."

Bana karşı çok iyi. Onu saptırmama izin veriyor. Onun her parçasını istiyorum. Her santimini yemek istiyorum. Dilim kıcını sikerken, dudaklarım ve dişlerim her yerini işaretliyor. Yanaklarını avuçluyorum ve o da altımda kıvranıyor. Kalçalarımınla yatağı beceriyorum, ona yapmama izin verdiği şeyi düşünerek inliyorum. Duygu aniden taşaklarımı yukarı çekiyor. Bütün gün onun kıcını yiyebilirim. Ama boşalmak istiyorum. Onu doldurmak.

Ayrılıyorum, onun üzerinde gezinmek için hareket ediyorum. Başını çeviriyor. Gözlerimi pembeleşmiş yanaklarında, çil benekli burnundaki ter izlerinde ve nefes nefese açık ağzında gezdirdiğimde sırtıyorum. Kalçalarını bacaklarımla birleştirerek bir dirseğimin üzerine

yaslanıyorum ve parmaklarımla am dudaklarını okşamak için aşağı uzanıyorum. *Hay sikeyim.* Damlıyor. Sikimin tepesini kıcının dikişinin altına yerleştirip hassas dış kıvrımlarını ovuyorum. İnliyorum, serbest bırakılmam gerekiyor. Ama o kadar tahrik oldum ki, çok sert ve hızlı girersem çok çabuk boşalacağım.

Vücudumla onu yatağa bastırarak içine doğru kaymaya başladım. Yavaş, sığ itişler ikimizi de kızdırıyor. İnliyor, içime doğru kalkıyor, açgözlü küçük amcığı daha fazlasını istiyor. Homurdanıyorum. Sessiz talebini reddedemiyorum, ona istediğini veriyorum, sonunu hissedinceye kadar içine batıyorum ve sonra daha da sert itiyorum.

Ben itmeye başlayınca çığlık atıyor.

Ellerimin üzerinde doğrulduğumda, bir avucumu kürek kemiklerinin arasına bastırarak göğsünü yatağa bastırıyorum. Kıcı anında yukarı kalkıyor. Onu hızlı ve derin bir şekilde beceriyorum, rahim ağzına ulaşana kadar gevşek kıcına doğru yuvarlanıyorum, sonra derinlerde kalmam için bana yalvaran o iç kasların her birinin hissine çekiliyorum. Tüm o duyarlı et beni kavlıyor.

Yatak sallanmaya başladı. Onun her bir parçasının içinde olmak istiyorum. Kendimi onun vücuduna gömmek. Teselli bulmak. Serbest kalmak. Huzurumu. Çarşafı yumrukluyor ve miyavlıyor, çılgınca hareketleri karnıma ısı yayıyor. Karnımı sertçe sıkıp hissi savuşturuyorum; çok erken.

Kalçalarını benimkilerin arasına kilitleyerek daha fazla hareket etmesini engelliyorum. "Rahatla, küçüğüm. O küçük tatlı bedenini almama izin ver."

Titremeye başlıyor, bacakları ve kalçaları kasılıyor, seğiriyor ve benimkilerin arasına sıkışıyor, şu anda hayatım buna bağılıymış gibi becerdiğim pürüzsüz deltayı daraltıyor.

"*Cassidy*," diye tısladım.

Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanarak daha hızlı hareket ediyorum, kaslarım adrenaline kavruluyor. Orgazmı boyunca onu becerirken yastığa doğru çığlık atıyor.

Onun tatlı, düzensiz ağlama sesiyle kendimi tamamen kaybediyorum. Damarlarım aniden tutuşuyor ve vücuduma bir ateş dalgası yayılıyor. Her santime. Kaslarım titriyor. Ve patlıyorum. Kırık bir inilti çıkararak, bir elimle kalçasını kavriyorum ve ona vurmaya devam ediyorum, spermimin şaftımın kenarlarından aşağı ve bacaklarının arasından döküldüğünü hissediyorum.

Yavaşladığımda hâlâ hafifçe inliyordu. Kalçasını bıraktığımda leğen kemiği yatağa doğru düzleşiyor. Dirseklerimin üzerinde dinlenirken, vücut ağırlığımı ona çok fazla vermemeye dikkat ediyorum. Alnımı saçlarına bastırarak o olağanüstü orgazmı soluk soluğa yaşıyorum.

Başımı kaldırarak, ağır ve zor nefeslerimle saçlarını havalandırıyorum. "Artık beni bekleme."

Başını yana eğmiş, uykulu tatlı bir gülümsemenin dudaklarını büktüğünü görebiliyorum. "Ve bunu kaçırayım mı?"

Kaşlarımı çattım. "Sana söyleneni yap ufaklık."

"Evet, *Max*," diye nefes verirken yüz ifadesi daha da memnun bir hal alıyor. Bunun gerçekten "Ne istersem yaparım" anlamına geldiğini biliyorum.

Bayıldığı andan beri - ki gerçekten de bayıldı - zihnim telaşla çalkalanıyor. Onun yorgunluk seviyesinden tamamen rahatsız olmuş bir şekilde dönüp duruyorum. Onun bakım eksikliği

kendisinden. Karanlık tavana kaşlarını çatarak, bu gergin durumda uyumaya çalışmanın faydası olmayacağına karar veriyorum. Dikkatlice yataktan kayıyorum ve spor salonumuzdaki boks torbasını döverken düşünmek için aşağıya iniyorum.

Jab.

Bugün stüdyosunda ağladığını biliyorum.

Jab jab.

Neredeyse on saattir yoldaydı ve neredeyse hiçbir şey yemedi. Çantanın içine uzandım.

Odamıza döndüğümde yatağın karşısındaki kanepeye oturuyorum. Yeni doğan güneş yanımdaki gökyüzüne renk katıyor. Dirseklerim dizlerimde ve yumruklarım çenemin altında, Cassidy'nin derin uykusunu izliyorum. Yüzüstü yatmış, yanağını yastığa dayamış, kolları başının üstünde - çıplak. Tam da onu bıraktığım pozisyonda, dünyaya karşı tamamen ölü.

Çenemdeki kirli sakalı ovuyorum.

Ben dikkatsizim. Bencilce. Onu karnından becermemeliydim. Kendimi kontrol edemediğim için bu bebeği kaybederse, başına gelmesine izin verdiğim başka bir şey olacak. Eve bu kadar geç gelmemeliydim. Onunla yemek yemek için evde olmalıydım - yemek yediğinden emin olmalıydım. *Kahretsin*, eskiden yemek yemeyi severdi. Sanırım bebek iştahını kaçırıyor. Onu yiyip bitirmeli ve hassas bir durumdayken erkenden yatağa yatırmalıyım. Burada olmalı. . . Yeni telefonumu çıkarıp Carter'a hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Max: *Yarın öğle yemeği vakti için bir ultrason ayarla.*

Kalbinin hala güçlü attığını bilmem gerekiyor ki bu endişeyi bir kenara bırakabileyim. Onu *seviyor*. Şimdiden. Çenem aniden ağrıyor ama dişlerimi sıktığımı fark etmemiştim bile. Onun sevgisini kazanmak ya da herhangi bir şeyi kanıtlamak zorunda değildi; o sadece onu seviyordu. Bu hâlâ hazmetmekte zorlandığım bir kavram, ama buna rağmen, eğer onu seviyorsa, o zaman onu hayatım pahasına koruyacağım. O çocuk bir kasap.

Gözlerimi kapatıp kabaca nefes veriyorum. Kanım. .

O artık bu hayatın bir parçası.

Gözlerim onu tekrar buluyor. *O da öyle.*

Jimmy de onu kamuoyundaki imajımızı etkilemek için kullanmayı planladığını söyledi. Ben'in gözüne girmek için onu kullanacak. Şehrin daha muhafazakar üyeleriyle. Sanki o lanet bir kişisel ilişkiler stratejisi.

Ve ben hiçbir şey yapmadım.

Hiçbir şey söylemedim.

Başımı kesip biçmekten ve değerli bir varlığa giden yolu becermekten başka hiçbir ihtiyacı

olmayan lanet olası bir piyonum. *Sikerim böyle işi.* İki kolum da şiddetle titreyene kadar yumruklarım sıkılaşıyor.

On üç yıl! Tam on üç yıldır Jimmy'nin pisliğine batmış durumdayım. Ben hiç

hiçbir şey istemedim ve o hala benim olanı talep edebileceğini düşünüyor. İstedğim tek şeyi. Sanki yapabilir de! Hırıltımı bastırıyorum.

Onun ya da bir başkasının gündemine uysun diye onu paylaşmayacağım. Bir dahaki sefere, o dışarıda dediğimde, o. Çıktı. Dışarıda.

Ve Cassidy'yi her düşündüğünde bu kelimelerin kulaklarında çınlamasını bekliyorum.

Onu kullanmayı düşündüğünde.

O benim.

Twenty-two

Maksimum

HALA TEDİRGİNDİM, DUŞ ALDIM, GIYINDIM VE GÜNE BAŞLAMAK İÇİN AŞAĞI INDIM AMA ÖNCE Cassidy'nin telefonunu kapatıyorum. Vücudu ona ne kadar uyuması gerektiğini söylerse o kadar uyuyacak. Balenin canı cehenneme. Onunla konuşmak isteyen herkesin canı cehenneme.

Merdivenlerden birinci kata inerken, açık korkulukların üzerindeki pencerelerden bakıyorum. Connolly. Burası benim şehrim. Jimmy'nin de. Ama Cassidy'nin değil. Tuhaf şehir Brussman'ı seviyor ve yine de tüm hayatını oraya bırakmaktan bir kez bile şikayet etmedi. Ailesini. Benimle olmak için. Her gece odamda yalnız olmak için.

Sikeyim.

Butch'un lacivert iki parçalı takım elbisesi içinde, mutfak adasında espressosunu yudumlarken ve gazetesini okurkenki görüntüsü önceki düşüncelerimi susturuyor.

Ona bakarken alnımın gerildiğini hissediyorum. "Bugünlerde buraya çok sık geliyorsun."

Bana doğru baktığında, gözlerinde hayal kırıklığına dair bir ipucu yakalıyorum. "Günaydın evlat. Senin kız nasıl?"

Sabahını Cassidy ile geçirmek için burada olduğunu bildiğimden sırtıtıyorum. Cassidy baleye, o da Jimmy'lere gitmeden önce onunla kahvaltı ettiğini bildiğimden haberi yok. Butch'a tamamen

vurulmuş durumda,

tatlı küçük parmağına sınımsıkı sarılmış. Ne duygusal bir orospu çocuğı. "Baba mı, dede mi, yoksa *Nannu* mu denmesini istersin?"

Dudaklarında ukala bir sırıtış beliriyor. "Beni yakaladın."

Buzdolabına doğru ilerleyerek, "Bir süre yatmayacak. Uyuması gerekiyor. . ." Öfkeyle iç çektim. "Zaten muhtemelen şu anda onunla benden daha çok konuşuyorsundur."

Kendime bir protein shake hazırlarken beni sessizce izliyor, şüpheli gözleri mutfakta beni takip ediyor.

Donup kaldım, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne?"

Bana cevap vermek için atlamıyor, düşünceli görünüyor. Sonra şöyle diyor: "Her erkeğın hayatta iki seçeneğı vardır: ya onun istediğı gibi bir erkek olacaksın ya da çizginin dışına çıkacaksın."

Bardağıımı adadaki bankın üzerine bırakarak dudak büküyorum. "Lanet hattı yakacağım."

Gülümsüyor, ağır kollarının üzerinde öne doğru eğiliyor. "Yapacağına inanıyorum. Aşk çıldırtıcıdır. Bunca yıldır kardeşini izlemek sana bunu öğretmedi mi?"

Alay ederek, "Bronson, Shoshanna'dan önce de deliydi." diyorum.

Kaşları içeri çekilir ve kahvesini yudumlar. Butch duygusal bir ruh halinde. Bu nadir görülen bir durum ve bunun Cassidy ile ilgili olduğundan hiç şüphem yok. Boş espresso fincanını yere bırakarak, "Kardeşin her zaman tiyatroyu sever," diyor. "Benden çok büyükbabana benziyor. Sen ise bana çok benziyorsun."

Sözleri açlık ya da hastalık gibi mideme yerleşiyor ve ağırlığıımı değiştirmeme neden oluyor. Bu bir iltifat mıydı yoksa iğneleme mi? Hangisi olduğunu bilmek için Butch'un kendisi hakkında tam olarak ne düşündüğünü bilmem gerekir. Bunu da bilmiyorum. Midemdeki rahatsızlık çok geçmeden benim de onun gibi olduğumu fark etmemle daha da arttı, sinir bozucu bir şekilde. Eve geç geldim. Soğuk. Sabırsız.

"Ben de senin gibi gece yarısından sonra eve geliyorum ve aileme ayıracak vaktim yok."

Arkasına yaslanıp silahlarını göğsünde birleştiriyor. Sözlerim su gibi akıp gidiyor. "Bir keresinde neredeyse hayattan vazgeçiyordum."

Bu beni şaşırttı. "Victoria'nın umursadığını sanmıyordum."

"Asla yapmadı," diyor kararlılıkla ve sonra sert gözlerinde bir şey yakalıyorum, neredeyse bir sırrı açığa çıkardıkları bir an. Derinlere gömülmüş bir gerçeğı. Acı verici bir şey. "Onun için neredeyse pes etmedim."

Belki başka ailelerde bu tür bir ifade bir takip sorusu gerektirirdi, ancak biz diğer aileler gibi değiliz. Onun işi onun işidir ve ben her zaman bana ne teklif ettiyse onu aldım, daha fazlasını asla. Bizim dünyamızda buna saygı denir. Bir erkeğın sessizliğine saygı. "Senden ne yapmanı isterdi?"

Butch kaşlarını çatı.

"Kim?" "Jimmy."

Butch'un kolları açılır ve parmak eklemlerini kırarak yumruk yapar. "Beni Jimmy'nin malı

olarak mı görüyorsun? Hiçbir zaman öyle olmadı. Sessizliğimi itaatle karıştırma."

Küçümseyerek başımı salladım ve "Yani kardeşlerimi terk etmemi mi istiyorsun?" dedim.

Alay ediyor ve bu beni çok kızdırıyor. "Max, burada açık konuşalım. Xander tahsilat ve takviye yapmayacak. Jimmy için bundan daha önemli."

Ve en genç olmasına rağmen, endişelendiğim Xander değil. Yakında perde arkasında çalışacağını biliyorum. Benim pervasız, duygusal ağabeyim. "Peki ya Bronson?"

Butch uzun bir iç çeker. "Başka türlüünü istemezdi." Çenemi sıkıyorum. "Kendini öldürtecek."

"Onu küçümsüyorsun; o bu hayat için yaratılmış - ön saflarda çalışmak için." "Öyle değil," diyorum sertçe. "O sadece başka bir şeyden vazgeçti!"

"Ve sen asla yapmadın," diye karşılık veriyor. "Öyleyse neden mirasın içinde kendi çıkarlarına olduğu kadar Ailenin çıkarlarına da uygun bir yer bulmak yerine ona hâlâ lanet olası bir yük gibi davranıyorsun?"

Cevap gerektiren lanet bir soru değildi.

Sikeyim.

Adam haklı. Herkesin beni ilgisiz Kasap olarak gördüğünü düşünerek kendi kendime hırlıyorum. Sıkılmış olan. Tüm kardeşlerim arasında, tüm organizasyonu zaman ayırmaya değmez bulan benim. Bu ailem için ne büyük bir hakaret. Sicilya'daki aileme.

Bronson gözdağı vermekten zevk alıyor gibi görünüyor. Xander duygusal olarak bunu başaramaz ama sorun değil. Artık hukuk okumak ve o koca Einstein beynini bizi kendi yöntemiyle güvende tutmak için kullanmak istiyor. Clay bunu benimsedi ve kendi avantajına kullanıyor. Yavaş yavaş tüm Cosa Nostra kalıbını kendi çabalarına uyacak şekilde manipüle ediyor, ama ben. . . . Bu hayatı kendime ait kılmak için ne yaptım ben?

Butch ayağa kalkıp gitmek için döndüğünde, lanet çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilsem de kendimi onun işiyle ilgilenirken buluyorum. *Saygı, hatırladın mı?* "Kimdi o?" diye sordum.

Sırtı hala bana dönükken, mırıldanıyor, "Önemli değil. O gitti."

O giderken ben de shake'imi içiyorum. Ön kapı tıkırdayarak kapanıyor ve açık hava pencerelerinden kanallara bakıyorum.

Siktiğimin sıkılmış kasabı. .

Gergin çenemi avuçlayarak sertçe bastırıyorum ve gerginliğimi biraz olsun azaltıyorum. Bronson'la yerdeki rolü kabul etmek ya da reddetmek gibi bir durum hiç olmadı.

Kabul ettim.

Ama ben hiç istemedim.

On iki yaşındayken yaptığımız ilk işi hatırladım. Bronson o lanet puroyu dolu bir MK37'ymiş gibi aldı, külü ve közü mermi gibiydi, gücü ve cazibesi de bir o kadar tehlikeliydi. Puroyu ya da onun işaret ettiği şeyi hiç istemedim - kontrol kaybı. Özgür iradenin kaybı. Aile için çalışmak bana hep böyle hissettirdi. Ve asla kendimi onların gücüyle silahlandırmak istemedim. Kendi zor

kazandığım becerilerimi ve gücümü kullanarak sahada bir adamı yenmeyi tercih ederdim.

Bu hiçbir zaman bir seçenek
olmadı. Ben de varım.

Çok şey gördüm. Çok şey yaptım.

Ve kardeşlerimi asla terk etmem.

Ama Cassidy için, öne çıkıp kendi yolumu çizeceğim. Bu kendimi Aile'ye bağlamak anlamına gelse bile. Kendimi derin yozlaşmaya dahil edeceğim. Onu yönetmek.

Clay ve Jimmy'ye mesaj atıp öğleden sonra buluşmak istediğimi söyledim.

Telefonumu bankın üzerine koyarak yüksek sesle nefes veriyorum. Çeneme geri dönen gerginliği ovuyorum. Bundan geri dönüş olmayacak. Ama benim lanet şartlarımla olacak. Benim gücümle. Benim kaynaklarımla. Benim özel yeteneklerimle. Jimmy kendini zannettiği kadar eğitilmiş değil. Yakınından bile geçmiyor.

Artık sadece Butch'un oğlu olmayacağım. Para kazanan biri olacağım.

Bir ortak.

Aile için o kadar çok kâr üretmenin yollarını kontrol edeceğim ki Jimmy benim lanet puromu kabul edecek. Bu ihtimal karşısında kendimi sırtırken buluyorum.

Jimmy'nin toplantı odasına girdiğimde Clay elinde içkisiyle bara yaslanmıştı. Yanında duran Jimmy gülüyor - sadece damadının yanındayken yaptığı gırtlaktan bir kahkaha. Bu neşeli tonlama çenemi titretiyor. Clay'in Aurora'yla evlenmesinin ötesine geçen bir bağdan bahsediyor.

Jimmy onun ailesi değil.

Her zamanki gibi profesyonel olan iki adam da koyu renk takım elbise giymiş ve kravat takmışlardı. Jimmy'yi sadece birkaç kez başka bir şey giyerken görmüştüm. Beni onaylamak için döndüler, kolayca gülümsediler.

"Max." Jimmy kollarını açmış bana doğru yürüyor. "Clay, kardeşine bir içki getir. Onun gelecekteki gelişini kutlamalıyız."

Gülümsemeye zorluyorum ve ona sarılıyorum. "Viski," diyorum, Jimmy'nin omzunun üzerinden Clay'e başımı sallayarak onay veriyorum.

Bana bir shot dolduran Clay, "Buna içerim." diyor. Bana doğru yaklaşıyor ve ben de kollarımı ona doluyorum. "Birbirimizi yeterince görmüyoruz," diyor kulağıma.

Onu serbest bırakıyorum ve bana sunduğu içkiyi kabul ediyorum. "Katılıyorum."

Ağabeyim bugünlerde tamamen iş adamı. Onunla en son ne zaman sıradan bir içki içtiğimi hatırlamıyorum. Belki düğününde. Jimmy'nin onu ne sıklıkla gördüğünü merak ediyorum, ama görür görmez bu düşüncüyü gömüyorum. İçimdeki kızgınlıkla birlikte.

Barın yanında bir süre içiyoruz, işleri daha hafif tutuyoruz. Ama on beş dakika kadar havadan sudan konuştuktan sonra, çenemdeki tik bana saçmalık paylaşma ve alma kotamı doldurduğumu

söylüyor. Toplantı odasındaki masaya doğru ilerleyip oturuyoruz.

Ben Clay'in karşısında dinlenirken, Jimmy de sağında, baş köşeye yerleşiyor. Adamıma mesaj atıyorum ve sonra kapının vurulduğunu duyuyorum.

Jimmy'den önce ben "Girin," diyorum ve içimden sırtıtmak geliyor. Adamım içeri giriyor ve belgeleri bana uzatıyor, sonra da hemen çıkıyor. Her birine birer tane uzatıyorum.

Clay önce kitabı çevirir, sonra tekrar geri alır ve son birkaç sayfaya, özet sayfalarına geçer. Jimmy ilk sayfayı açıp metni gözden geçirirken o da okumaya başlar.

"Nedir bu?" Jimmy okumak için sabırsızlanıyor gibi görünerek sorar.

Dirseklerimi masaya dayayarak ellerimi çenemin altında birleştiriyorum. "Bu yeni bir ticari inşaat, tasarım ve planlama uygunluk politikası için giriş niteliğinde bir çerçeve. Tamamlandığında, yüksek değerli ticari projeler veya yoğun alanlardaki ya da belirli bir mühendislik marjının üzerindeki projeler için daha fazla şehir zorunlu onayları uygulayan yeni bir şemayı detaylandırarak. Temel olarak, bu plan kapsamında gelecekteki tüm inşaat projeleri bir dizi tasarım onayı, sözleşme, kod kontrolünden geçecek. . . Yön bulması ve yorumlaması çok zor."

Jimmy kara kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Ve?"

Hâlâ özeti gözden geçirmekte olan Clay'e bakıyorum, dudaklarında ince bir gülümseme belirliyor. "Gelecek yıl, Clay meclis üyesi olarak aday gösterildiğinde, bu yeni planı tanıtacak ve yirmi dört aylık bir deneme için kabul ettirecek. Belgenin yorumlanmasına ve değişikliklerin uygulanmasına yardımcı olmam için beni yüklenici olarak getirecek. Bu politika ile Şehir Mimarı, Bölge'deki her yeni ticari inşaatla son sözü söyleyecek."

Clay boğazını temizler, belgeyi kapatır ve kollarını masaya dayar. "Şehir mimarımız elli dokuz yaşında. Bundan hoşlanmayacaktır."

Sırıttıyorum. "Bundan nefret edecek ve emeklilik zamanı gelmiş gibi görünecek."

"Peki ya sonra?" Clay başını eğerek soruyor. Mavi gözlerindeki memnuniyet parıltısı ve dudaklarının yana doğru kıvrılması bana tam olarak ne olacağını bildiğini gösteriyor.

"İnsanları içeriden kazanmak için zamanım olduktan sonra da adımları Şehir Mimarlığı pozisyonu için öne sürüyorsunuz."

Clay Jimmy'ye bakar ve aralarında anlamlı bir konuşma geçer. Kardeşim parmağıyla belgeye dokunuyor ve "Bu yeni politikayı şehre nasıl satarım?" diyor.

"Bu çok şık bir plan," diyorum kararlılıkla. Hepsi doğru olsa da, başkalarını ikna etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Bir ofiste çalışmaktansa bir tarlada koşmayı tercih ederdim ama durum bu. İş. Cassidy'ye peri masalını anlatmak için bir araç. "Yüzeyde, alan ve çevreye odaklanıyor. Kullanıcı deneyimi ve enerji verimliliği. Bölgeyi modernleştirecek. Yenilik getirecek. Çok beğenecekler. Satmana gerek kalmayacak kardeşim."

Clay viskisini alıyor ve son görüşmemizin aksine gerçekten içiyor. "Şu anki itibarınla şehir için çalışamazsın. Gazeteler beni canlı canlı yer."

Jimmy kıkırdar. "Sokaktaki insanlara gerçekten gülümsemen gerekecek, evlat."

Kollarımı kocaman açıyorum. "Gülümseyeceğim. Cassidy gülümseyecek." Sırıttıyorum ve

koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Oğlumuz

kıkırdayacak."

Jimmy o gırtlaktan gelen kahkahasını atıyor ve bu sefer bana doğru yöneliyor. "Bana Clay toda'yı hatırlatıyorsun-" "Senden bir şey istiyorum," diye araya giriyorum çünkü onun sıcaklığı midemi soyan bir bıçak gibi geliyor. Kahverengi gözlerini üzerime dikerek kestirip atıyor. "Se?"

Çenemi düzeltiyorum ama sesimi sabit ve vurdumduymaz tutmaya çalışıyorum. "Seninle bu konuda son konuştuğumda sana ve Ailemize saygısızlık ettim. Bu yüzden söylediklerimi nasıl kaçırdığını anlıyorum. Bu yüzden bu kez ve son kez kendimi açıkça ifade edeceğim." Ona doğru eğildim. "Cassidy *bizim* değil. Cassidy *benim* elimde. O bu işin dışında. Onun ellerinin kirli hiçbir şeye değmesini istemiyorum. Ve Ben Slater'la ilgili her ne planın varsa benimle konuşacaksın - son sözü ben söylerim. İşimizde o aileyi ben temsil ediyorum. Ve tahsilat yapmayacağım, bu yüzden tam Aile işlerinin yanı sıra, geceleri rahatsız edilmek istemiyorum. " Duraklıyorum ve az önce söylediklerimi özümsemesine izin veriyorum. Dilimin yüzeyinde kaynayan saldırganlık izinin azalmasına izin veriyorum. Nefes veriyorum, gözlerim hala onun üzerinde. "Sonunda, doğru an geldiğinde, Dustin'i istiyorum. Onunla başa çıkmak istiyorum. Benim yöntemimle. Eğer bunu kabul edersen, bu plan çerçevesinde Bölge'deki endüstri üzerinde o kadar büyük bir kontrolümüz olacak ki, küçük bir kafe tadilatı bile bizim damgamız ve onayımız olmadan onaylanamayacak."

Jimmy'nin dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor, bu da ya beni vuracağı ya da öpeceği anlamına geliyor - bazen ikisini de yapıyor. Sandalyesinde rahatlarlarken sandalyesini yana doğru çeviriyor ve ayak bileğini diğer dizinin üzerine koyuyor. Belgeyi kucagina çekiyor ve ilk birkaç sayfayı okumaya başlıyor. Ne okuduğuna dair bir fikri olduğundan şüpheliyim ama önemli değil. Tüm o lanet olası tüyler ve çiçekler giriş bölümünde yer alıyor. Kendi kendine kıkırdıyor ve birkaç kelime söylerken başını sallıyor. Sonra da belgeyi yönetim kurulu masasına vuruyor. "Bu politikayı ne zaman bitirebilirsiniz?"

"Altı ay."

Yavaşça başını sallıyor ve sonra gözlerini benden ayırmadan elini cebine atıp puro kutusunu çıkarıyor. Kâğıt tabakayı katlayıp bir tane çıkardı. Puroyu dişlerinin arasına sıkıştırarak dumanı içine çekiyor, üfledikçe kor daha da canlanıyor.

Tenekeyi bana doğru kaydırduğında, elimle durduruyorum.

Beyaz bir bulut üflüyor. "Benimle bir puro iç, Max."

Kutuyu kapattım. "Anlaştık o zaman?"

Bana bakarken sert bir iç çekiş onu terk ediyor. Onursuz adamlar için yalan söylemek kolaydır. Ama Jimmy sözünün eri bir adam, bu yüzden yüzündeki anlaşmayı görebilsem de dili anlaşmayı mühürlemekte zorlanıyor. Bu teklifin onun için gururundan, Dustin'den ve Ben Slater için planladığı her şeyden daha değerli olduğundan emin olmam gerekiyor çünkü onu kullanma zamanı geldiğinde kesinlikle hayır diyeceğim.

"Max olmadan böyle bir planı yürütemezdim. Ve bu konuda başka kimseye de güvenemeyiz,"

diyor Clay açıkça.

Sırtışıımı bastırıyorum, ukala lanet doğamı bir anlığına derinlere gömüyorum.

Jimmy puroyu dudaklarından çıkarıp baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırıyor. "Sen, benim

çocuk" -puro sallayarak işaret ediyor- "*Facisti
n'affare.*" *Anlaştık.*

Twenty-three

Cassidy

KASAP EVİNİN HEMEN DIŞINDAKİ KANALDA SIRTÜSTÜ YÜZERKEN, ELİMDE SU MELEKLERİ YAPIYORUM.

kollarımla suyu ileri ve geri hareket ettirerek kendimi sabit tutmaya çalışıyorum. Burada akıntı yok ama büyük teknelerin geçmesine izin verecek kadar derin. Toni ve ben birkaç kez dibe dalmayı denedik, ancak kuma dokunamadım ve su yeşil, koyu ve hafif bulanık. Yine de temiz, ya da bana öyle söylendi.

Kir aramak için mayoma bakıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Max'le ilk kez konuştuğumuzda giydiğim pembe tek parçayı giyiyorum, üstelik alkolün verdiği hezeyan olmadan. Pembe. Kalçaları yüksek. Kalçaları kavisli. Onları seviyorum. Hem mütevazı hem de bir şekilde . .

Güneşin sıcaklığı yanaklarıma hoş ve yumuşak bir şekilde vururken, kulaklarıma çarpan suyun şırıltısını dinliyorum. Kalbimin yavaş ve rahat atışıyla birleşince bana blobumu hatırlatıyor. Onun kalp atışını sadece birkaç saat önce duyduğum için, dürüstçe söyleyebilirim ki bu ses çok benzer.

Max'in beni neden bu kadar erken bir ultrasona daha çağırdığı hakkında hiçbir fikrim yok. On iki haftalık gebeliğe kadar gerekli değildi. Belki de mağara adamının lanet telefonumu kapatma ve beni sabah 10'a kadar uyutma kararıyla bir ilgisi vardır. Evet, belki de bunun

Bu.

Lanet olası kontrolcü göt kafa.

İdealden daha geç başlamam, öğlen spontane bir ultrason randevusuyla birleşince bugün benim için iptal oldu. Parmaklarımın birbirine dolandığını hissettiğimde, şu anda yanımda yüzen Toni'ye bakıp sırtıyıyorum. Bacaklarımı altına indiriyorum ve onunla konuşabilmek için suya basmaya başlıyorum.

Bronz teninde ve koyu renk kirpiklerinde su tanecikleri var. "Ekran kilidimi nereden biliyor ki?" diye soruyorum.

Kahverengi gözlerini deviriyor. "Öncelikle, bir telefonu kapatmak için birinin kilit desenini bilmene gerek yok. Ciddi misin büyükanne? İkincisi, hâlâ bu konuda mıyız?"

"Evet!" Ona biraz su sıçratarak ifade ediyorum. "Benim adıma böyle bir karar verdiği için ona kızgıyım. Eğer bir ultrason daha yaptırmamı isteseydi, sadece sorabilirdi. Ben de evet derdim. Onun için her şeyi yapardım. Hayatımızın her yönünü onun yönetmesine izin veriyorum ama günlük programımı değil. O işte ya da spor salonunda. Ben kendi işimi yaparım. Ben.. . *ugh*. O tam bir göt kafalı."

Toni kaşlarını oynatır. "Popo ve kafadan bahsetmişken. Ayrıntıları saklamayı bırakmalısın. Eğer göt deliğini yalamasını seviyorsan, söyle gitsin."

Ağzım açık kaldı; bir kez daha şaşkına döndüm. "Her konuşmayı kendi gündemine göre yönlendirmenin bir yolunu nasıl buluyorsun?"

Omuzlarını keyifle eğerek kıkırdıyor. "Bu benim yeteneğim."

Yüzünde küstah bir sırıtış beliriyor ve dün gecenin anıları bir anda gözümün önüne geliyor. Max'in dili, dişleri ve Bacaklarımın arasındaki titreşimi görmezden gelerek kalçalarımı birbirine bastırıyorum. "Evet." Kelimeyi içime çekiyorum. "Hoşuma gitti. Bundan sonra devam edebilir miyiz?"

Bütün yüzü birdenbire muziplikle parladı. "Evet, bunu geride bırakabilirsin ama bu onun senin kışını sikmesine izin vermek olur."

Ugh! "Kastettiğim bu değildi, belli ki."

Ses tonumdan etkilenmeden, "Hoşuna gidecek" diye şarkı söylüyor.

Başımı salladığımda şaşıırıyorum, çünkü birdenbire sohbet konusu bu oluyor. "Acıtacak."

"Aslında, doğru koşullar altında, olmamalı," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu konuda otorite sayılırım. Alınma *ama*" -cümlemin gittiği yönü hızla değiştiriyor- "gerekli ve Braidy beni hala kelepçeliyor ve bir mahkummuşum gibi götürüyor."

Sertçe gülümsüyorum. "Yine yaptın."

"Evet. Üzgünüm," diyor kollarını suyun içinde sallayarak. "Her neyse, şimdiye kadar yapmadığına şaşırdım."

Bacaklarım tekmelemekten yorulduğu için biraz eğildim. "O büyük, Toni. *Büyük* ve ... bilirsin, kalın."

Bana bakıyor. "Yani bu gerçekten bir marş mili değil miydi?"

"Olamaz," diyorum, gözlerimi kocaman açarak, içime ilk birkaç kez girdiğinde hissettiğim acıyı hatırlayarak. Ve hala,

Bugün bile bazen çok fazla geliyor. "Bu kesinlikle bir çırak uzantısı değil." İfadesi ölüp gidiyor. "Çaylak çubuğu değil mi? Stajyer tüpü değil mi?"

Kıkırdamamı gizliyorum, yanaklarım yanıyor. "Daha çok uzman seviyesinde bir ereksiyon gibi." Toni düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını şapırdatıyor. "Bir uzmanın üstünde ne var?"

Max'le ilk kez konuştuğumuz anı hatırlayarak yüzümü acıtacak kadar sert ışınlanıyorum. Ben onun

insan olamayacak *kadar* ateşli ve bu yüzden erkek bir cadı olmalı. . .

Bir büyücü.

"Bir büyücü!" Kıkırdayarak ifade ediyorum.

Gülümsüyor, gözlerinde ince gülümseyen çizgiler var. "Kesinlikle bir büyücü asası o zaman?"

Toni bir asa sallıyormuş gibi yaparak "*Impregnace uterius*" diye bağılıyor.

İki dakika boyunca kahkahalar içinde kendimi kaybediyorum. Vücudumu ele geçiriyor, kahkahalarım döngü halinde. Max'in büyücü asasını bana doğru sallarken *impregnace uterius* ilahisini söylediği görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum. "*Aman Tanrım.*"

Toni görünmez bir değnek sallayarak, sonra onu okşayarak ve sonra tekrar sallayarak kahkahalarımı kışkırtmaya devam ediyor.

"Kes şunu," diye bağıriyorum gülererek. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. Sonra kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, "*Tamam, kendini toparla Cassidy*" diye kendimi ikna ediyorum.

Aynı anda hem gülebilen hem de ciddi olabilen Toni aniden suyun içinde kıpırdanıyor. "Büyücü asaları hakkında yarı yarıya konuşuyorum. Şimdi ne diyoruz? Sekiz inç mi? Dokuz mu? On mu?"

Bununla birlikte, konuşmayı başladığı yere geri yönlendiriyorum. "Bu keyifli dolambaçlı yol için teşekkür ederim, ama konuya geri dönüp telefonumu kapattığı gerçeğine odaklanabilir miyiz?"

"Elbette." Sahte bir samimiyetle başını sallıyor. "Eğlenceli polis, anlıyorum. Polis eğlencelidir. Kusura bakma. Benden bu kadar. . . Sadece ona, eğer isteseydi izin alacağını söylemen gerekiyor. Onunla konuşmasını istediğin gibi konuş-"

"Ne yapıyorsun lan sen?" Max'in tok sesi tüm bedenimi karıncalandırıyor. Ayak parmaklarımı suyun altında kıvırıyorum. Yüzümü kıyıya döndüğümde onu kıyıya doğru adım atarken buluyorum, kravatını ve beyaz gömleğini çıkarmak için hararetle çalışıyor. Tüm o kaslar şimdi açıkta ve dalgalanırken, şu anda hissetmem gereken diğer duygulardan bir şekilde kör oldum. Uyarılma diğerlerini suyun altında tutuyor. Gözden ırak. Aklımın dışında. *Aman Tanrım*; o bir büyücü. . . Ama başka bir şey hissediyor olmalıydım. . .

Ne oldu?

Ona göz kırpıyorum - kaslar. . .

Oh, evet!

Onun sorunu ne?

Toni iskeleye doğru yüzüyor ve kıkırdıyor, "İşte sana fırsat."

"Çık şu lanet sudan!" Max, siyah pantolonu hâlâ üzerindeyken suya dalmadan önce bağırıyor.

"Ne?" Kimseye bir şey mırıldanmıyorum, gözlerimi kısarak Max'in az önce denizin altında kaybolduğu dalgalara bakıyorum.

yüzey. Bir şey beni yakaladığında kalbim boğazıma çarpıyor ve sonra Max yeniden ortaya çıkıyor. Suyun içinden iskeleyle doğru ilerlerken şimdi onun kollarındayım.

"Max, kes şunu!"

Merdivenin yanına vardığımızda, iri, dövmele bir kol korkuluğu tutmak için uzanıyor, ikimizi de yukarı çekerken pazuları kasılıyor. Üzerimizden su akıyor. Tahta levhaların üzerine çıkar çıkmaz beni aşağı indiriyor, kaşları çatık bir şekilde yüzüne bakıyor.

"Büyük tekneler bu lanet kanalda hızla ilerliyor, Cassidy!"

Carter aniden yakınlardadır. "Göz kulak oluyordum-"

Max ölümcül bakışlarını ona dikey ve işaret ediyor. "Bir dakika içinde *sana* ulaşacağım!"

Gözleri bana yine çarptı. Nefesimi ciğerlerimin içinden çekip alıyorlar. Kararlı durmaya çalışıyorum ama siyaha yakın gözlerinin yoğunluğu altında beni titretiyor. "Xander sizin her zaman içinde yüzdüğünüzü söyledi-

"Xander hamile değil!"

Gözlerim doldu. "Bana bağırma."

Arkasını dönüyor ve iki eliyle ensesini kavırıyor, kolları başının yanında nabız gibi atarak büyüyor. Tekrar bana döndüğünde yüzündeki öfke biraz yatışmıştı. "Ufaklık, sen hamilesin. Pervasızca davrandığını hissediyorum."

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Yüzmek mi? Sadece yüzüyordum."

Gözyaşlarımı silmek için uzanıyor ve şu anda onun tesellisini istemediğim için geri adım atıyorum. "Yapma bunu," diye sertçe uyarıyor.

Tedirginliğimden dolayı nefes nefese kaldım. "Telefonumu kapattın. Buna hakkın yok."

"Ne?" Kaşları daha da gerginleşti. "Doğru değil mi?" İri ve güçlü bedeni benimkinin üzerinde yükseliyor, boynundaki kordonlar şişkinleşiyor, çenesi sıkılıyor. "Seninle ilgili her şey benim hakkım."

İçindeki karanlığı yatıştırmak için duyduğum ani ihtiyaç, tedirginliğimin yerini alıyor. Gitmek için döndüğünde koluna uzandım. Sırtını bana dönmüş halde hareketsiz duruyor. Sağlam gövdesinin etrafında dönerek kendimi tekrar onun önünde konumlandırıyorum.

"Max." Avucumu onun nabız gibi atan çenesine bastırmak için uzanıyorum. Dokunuşuma doğru hareket ederken gözlerini sıkıca kapatıyor ve neredeyse bir hırıltıya benzeyen o sert iç çekişi yapıyor.

Ona yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Sadece bana sorman gerekiyor, tamam mı? Lütfen, bir dahaki sefere sor."

Gözlerini açıyor, gözbebeklerinin siyahı biraz daha küçülüyor ve o güzel gri-mavi rengin bir halkasının parlamasına izin veriyor. "Ultrasonda her şey yolunda mı?"

Sesindeki yumuşak ve şaşkın tona karşılık olarak biraz daha sert nefes alıyorum. Neden endişeliydi? Anlamıyorum. "Evet. Her şey yolunda." Öğleden sonra çenesindeki kirli sakalı okşayarak, "Neden rezervasyon yaptırdın?" diye soruyorum.

Omzumun üzerinden bakmak için başını kaldırıyor. Arkamı dönüyorum ve Toni'nin Carter'la sohbet ettiğini görünce hafifçe rahatlıyorum. Yavaşça pahalı siyah pantolonlu, yarı çıplak, kanal suyu damlayan adam-tanrıya dönüyorum. "Kimse bizi duyamaz."

Yüzündeki ifadeden paylaşmak istemediği anlaşılıyor. "Seni karnından becerdim."

İçime bir sıcaklık doluyor ve gülümsememin yüzümü kırmasına izin vermemeye çalışıyorum çünkü Max Butcher bloğumuz için mantıksız bir şekilde endişeleniyor.

Yaşasın.

Ben de onun sevgisini imalar, ses tonları ve eylemler şeklinde kabul etmeyi öğrendim. Bu onun tarzı.

Ve az önce bana sözsüz olarak söylediği şey de buydu.

"O güvende, Max. Söz veriyorum." Parmaklarım boynundaki sıkı kordonu izliyor. "Üçüncü üç aylık döneme kadar yer kalmayacak ve dikkatli olmamız gerekecek."

İçindeki gerginlik bir kurşun kemer gibi düşüyor ve büyük kollarını ortama doluyor, sırtımı kavislendiriyor, beni ayak parmaklarımın ucuna kaldırıyor, böylece beni derinden öpebiliyor. Tenimizdeki su vücutlarımızın birbirine kaymasına neden oluyor. Dili ağzıma giriyor ve benimkini istiyor. Birbirimizin nefesini soluyoruz. İki elimle yanaklarını kavıyorum, beni öpüşüyle severken çenesinin çalıştığını hissediyorum.

Elleri dolaşmaya başlıyor, sırtımdaki kasları yoğurarak popomu kavıyor ve beni kaldırıyor, böylece ona sarılabiliyorum.

"Bu takım elbise," diye inleyerek yanaklarımı avuçluyor. Ellerinden biri aşağı kayıyor, parmakları beni kızdırmak için damlıyor. "Seni bunun içinde ilk gördüğümde vücudunun her yerini dillemek istedim."

Dudaklarının ardındaki ihtiyaç irademi yıkıyor. Benlik duygumu. Aramızdaki boşluğa çünkü biz boşluk istemiyoruz. İki insanın olabileceği kadar bağlı olmak istiyoruz. İnlemeler benden onun ağzına doğru yüksek sesle çarpıyor. Utanmadan bizi kıyıdan eve doğru yürütmeden önce seslerimi sanki kendisine aitmiş gibi yutuyor.

Ayrılıyorum ve zor nefesler arasında, "Yapma. Kapat. Kapatma. Telefonumu."

Dudakları çenemde ve boynumda geziniyor, sözlerini zorla kabul ettirmeye çalışıyor. "Aşırıya kaçma!" Yanından geçerken Toni'nin güldüğünü duyuyorum. "Sanırım bekleyeceğim, ne kadar? Yirmi mi? Otuz dakika mı?" "İstersen kalabilirsin," diyor Max, dili nabzımın hızlanmasını takip etmeden hemen önce.

Boğazımın uzunluğunu. "Yerleşin."

Twenty-four

Cassidy

TONI BURADA KALMADI VE BEN BIRAZ UTANDIM, AMA EMINIM O DAHA ÇOK

Max'in dayanıklılığından etkilendi. Yirmi dakika içinde işimiz bitmiş olsaydı, muhtemelen hayal kırıklığına uğrardı.

"Nasıl bu kadar erken gelebildin?" Diye soruyorum ve sonra Kasap muhafızlarından biri "Çek" diye seslenince parmaklarımı kulaklarıma sokup gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Avlunun öbür ucundan Bronson'ın tüfeği kurmasını ve gökyüzünde süzülen hedefe ateş etmesini izliyorum. O öteki dünyadan gelen patlama sesi şakaklarımda arasında bir zil gibi titreşiyor.

Parmaklarımda fişini çektiğimde, Max'in kahkahasının sesi sıcak bir battaniye gibi üzerime örtülüyor - o kadar muhteşem bir ses ki.

"Neden gözlerini kapadın ufaklık?" Yine gülüyor.

Ona bakıyorum. "Bu bir refleks." Yanaklarım gülümsememin üzerinde yukarı doğru kalkıyor. "Bu yasal mı ki?" Silahını bırakıp ateş ettiği şeyi almak için bir ağaca doğru ilerleyen Bronson'ı işaret ederek soruyorum.

"Fark eder mi?" diyor sırtarak.

Dışarıdaki salonda ona yaklaşıyorum, bacaklarım kucağının üzerinde bir piramit oluşturuyor. Onu tırmıklıyorum

avluya bakarkenki ifadesi. Sırıttışı rahat, gözleri nazik. Parmakları bacaklarımın üzerinde küçük daireler çiziyor. O kadar iyi bir ruh hali içinde ki ve blobumuza karşı gösterdiği endişeden sonra, belki bebek hakkında tekrar konuşmayı deneyebiliriz diye hissediyorum. Geçen sefer pek iyi gitmemişti. Max blobumuzun varlığından heyecan duymaktan çok şüpheleniyor gibiydi. Ama şu anda Bronson'a gülüyor ve gözleri benimkilerle her buluştuğunda beni seviyor. Belki bugün bu konuşmayı daha iyi idare eder. "Bebek hakkında konuşabilir miyiz?"

Rahat tavrı devam ediyor ama kaşları geriliyor. "Elbette."

Tereddütlerimi yutarak, bu küçük direnç gösterisine rağmen devam ediyorum. "İsimler hakkında düşündün mü?" Düşünmediğini bildiğim halde soruyorum. Kendimi hemen bir sohbeti yönlendiren - manipüle eden - kızlardan biri gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Ben sadece. . . Blobumuz hakkında gerçekten konuşmak istiyorum. Onunla. Bu konuşmayı en iyi arkadaşım, sevgilimle ve doğmamış bebeğimin babasıyla yapmak istiyorum.

Gözleri ufukta kırışıyor ve sonra bakışlarımla buluşmak için dönüyor. "Adını sen koyabilirsin."

Bu. Kalbim kırılıyor, birkaç küçük parça varlığımın çukurlarına düşüyor. "İsim vermek istemiyorum

Siz olmaz," diye tükürdüm, hırıltımı bastırmayı başaramayarak. "Ona isim vermemizi istiyorum."

Bana belirsizlikle bakıyor. Daralan bakışları karnıma yöneldiğinde, sanki hormonlu annesiyle nasıl başa çıkacağına dair cevaplar için bebeğimize bakıyor.

Max bana dönüp bakıyor ve şöyle diyor: "Küçüğüm, ben burada olacağım. Senin için. Onun için. Ama ona isim vermek benim için bir şey değil. Bir önemi yok. İsmi hiçbir şeyi değiştirmez. Özür dilerim. Ben böyle biri değilim."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum çünkü buna mecburum. Ona karşı duyduğum derin hayal kırıklığını saklamak zorundayım.

Salonun kumaşına bakarak, "Xander'ın adını sen koydun," diye fısıldıyorum. "Bunu nereden bildin-"

Kendi sözlerim beni kızdırıyor. "Hayatının bir noktasında, ona isim verecek kadar bir ismi önemsemişsin," diye araya girdim, yüzümü buruşturarak Max'e baktım.

Ağırlığını değiştiriyor ve tüm vücudunu bana doğru çeviriyor. "Beş yaşındaydım."

Ayağa kalkıyorum, gözlerimin arkasına sıcaklık vururken ve zihnim söyleyecek güzel bir şey oluşturamazken ayrılmak zorunda kalıyorum. Hepsi agresif. Hepsi düşmanca. Ve ben öyle biri değilim. Annem sık sık 'Eğer güzel bir şey söyleyemiyorsan, hiç söyleme' derdi.

Bu yüzden hamilelik hormonları ona bağırarak istememe neden olurken uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

Max dirseğimi yakalıyor, parmakları etrafımda kenetleniyor ve beni olduğum yerde donduruyor. "Ona isim verme ihtiyacı duymak için onu hayal etmek gerekir."

Sertçe yutkunuyorum ve beni tekrar salona çekiyor. Dirseğimi bırakıyor ve boynumu tutuyor, ben bakmamaya çalışsam da beni ona bakmaya zorluyor. Gözlerim isteksizce onunkilerle buluşuyor. . yüksek sesle söylemediği aşkıyla yumuşak ve hareketleriyle bana göstermek zorunda

olduğu kararlılığıyla kavurucu.

"Zihnimin geleceğe çok fazla uzanmasına izin veremem," diyor. "Bunu yapmamayı öğrendim.

Bu

Benim dünyamda tehlikeli. Sonsuzluğumuzun hayalini kurmuyorum küçüğüm. Onu yaşıyorum. Şu anda. Her saniye. Ben buradayım. Seninleyim. Her zaman şu anın tam içindeyim."

Kalbim bütün parçaları topluyor, bazıları ondan, bazıları benden. Tekrar salona yerleşiyorum ve bahçenin öbür ucuna, elinde elektrikli testereyle ağaca tırmanmakta olan Bronson'a bakıyorum. Başımı ona doğru eğiyorum. Deli. Hepsi delirmiş.

İç çekerek Max'ime dönüyorum ve onun doğrularını kabul ediyorum. "Anlıyorum."

Sırıttıyor, ağzının köşesi titriyor ve sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. Elimi kaldırıp onu dürtüyorum. Onun sevimliliğine, alaycılığına ve duygusal belirsizliğine karşı bir meydan okuma biçiminde dürtüyorum. Çenesi yana doğru sallanıyor ve çıplak dişlerini parmağıma bastırırken nefesim kesiliyor, gözleri tehditkâr. Bu benim en sevdiğim Max Butcher türü.

Üzerine tırmanırken saldırganmış gibi yaparak şakacı bir şekilde bakıyorum. Bacağımyı kucağının üzerinde sallayarak, beni kolaylıkla metrelerce uzağa fırlatamazmış gibi davranıyorum, gamzesini defalarca dürttüğümde kaslı vücudunu yere yapıştırıyormuşum gibi yapıyorum. Bileklerimi yakalıyor ve yanağım onunkine değene kadar beni çekiyor.

Dudakları kulağımla buluştu. "Lanet dilini ağzıma sok şimdi."

Tereddüt etmiyorum; dudaklarım onunkilere çarpıyor. Elleri her yerde dolaşıyor. Kucağında yuvarlanırken, aramızdaki bağı derinleştirmek için yanaklarını avuçluyorum, parmaklarının dokunuşu ve dudaklarının ardındaki taleple beni istediğini hissediyorum. Her nasılsa, ellerinin beni avuçlamasının, dilinin ve ağzının beni yutmasının sarhoş edici hissine rağmen, kot şortumun arka cebinde titreşen bir şeyin hissi beni benden alıyor. Ve orada titreşen şey benim istediğim şey değil.

Telefonumu almak için ondan uzaklaşıyorum. Ekranda Konnor kelimesi yanıp sönüyor. Max bunu görünce inliyor. Büyük, dövmele kollarını açık hava salonunun kenarlarına doğru çekerek bana bıkkınlıkla bakıyor.

Ona mide bulandırıcı bir tatlılıkla gülümsüyorum. "Üzgünüm, buna bakmam gerek." Bana kaşlarını çattı. "Bana kaşlarını çatma." Kahverengi kaşlarının arasındaki kırıksıklıkları düzeltiyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. "Bu zevki neye borçluyum?" Max'in kaşlarını çatmasını ve kıkırdamasını yakalıyorum. "Sik engelleyici," diyor Max, Konnor'un duyabileceği kadar yüksek sesle.

Konnor ahizenin diğer ucundan, "Lanet olası büyüleyici," diye bağırıyor. "Kız kardeşinin yanında küfür etme," diye homurdanıyor Max.

Gözlerimi devirip Max'in üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama avuç içleri kalçalarımın inerek beni olduğum yerde kilitliyor. "Hayır," diye sertçe uyarıyor.

Hoparlörü kapatarak, "O zaman uslu dur." diyorum. Dikkatimi telefonun diğer ucundaki Konnor'a yöneltiyorum. "İyi misin, ağabey?"

Bir an duraklıyor ama iç çektiğini duyabiliyorum. "İki hafta sonra bir hayır işi var. Ben de

Blesk'le birlikte gideceğim. ." Sesi belirsizlikle kesiliyor. "Bu benim için. *Hay sikeyim*. Kulağa aptalca geliyor. Yani, biyolojik annem kayıp çocuklar için bir hayır kurumu kurdu. . . Ve ben de gitmek istiyorum. Ve eğer sen-" Hoşnutsuzluğunu dile getiriyor. "Ve *Max*, sanırım, eğer isterse, bizimle gelebilir. Babam satın aldı

Bize bir masa. Saçma sapan bir şeydi, on bin dolar gibi."

En sevdiğim kişinin beni bir etkinliğe davet etmesinin heyecanı diğer her şeyi bastırıyor. Max'in kucağında zıplayıp ciyaklıyorum. "Evet! Tabii ki. Çok isterim."

Babamın bize bu hayır kurumundan bahsettiğini hatırlıyorum. Konnor'un mirası. O kaçırıldıktan sonra annesi Madeline, aynı durumda olan genç aileler için bu hayır kurumunu kurdu.

..

Ben hala.

Bu durgunluğun acı verici bir şekilde farkındayım çünkü Max'in parmaklarının kalçalarımındaki nazik fırçası artık derimi çizen bir cam gibi hissettiriyor.

Max'in omzunun üzerinden göz kırparken, yüz ifademi nasıl taradığını fark etmiyorum bile. Gözlerindeki mavinin simsiyah göz bebekleri tarafından nasıl emildiğini.

Hayır kurumu. . . Adı. . . Nerrock Kayıp ve Ötesi. . . *Nerrock*. .

Düşüncelerim dondu.

Ağzım açılıp ismi nefesle söyleyebiliyorum.

Dustin Nerrock.

Bu *onun* hayır kurumu. Konnor güvende olmayacak. Ben de güvende olmayacağım. Max'in telefonumu elimden aldığını, Konnor'a kapattığını ve kot pantolonunun yan cebine soktuğunu fark etmeden önce kirpiklerimin çılgınca vuruşunu hissediyorum.

Sıcak ellerim soğuk yanaklarımla buluşuyor. "Az önce ne oldu?"

Max'in sesi beni panik sersemliğimin içinde buluyor. "Arayan Konnor'du. Şu hayır işine gitmek istiyor. . . *hayır etkinliğine*. Kayıp çocuklar için." Doğruca Max'e bakıyorum. "Dustin Nerrock'un hayır kurumu."

Dustin'in adı geçtiğinde Max'in elleri yanaklarıma çarpıyor ama başka hiçbir yeri tepki vermiyor. Eğiliyor ve burnumun ucunu öpüyor. Ona usulca gülümsüyorum.

"Değil," diye beni temin ediyor. "Ölen karısının hayır kurumu. Şu anda Bölge'de bile değil ve gördüğüm ve duyduğum kadarıyla Dustin'in bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Konnor gitmemi istiyor," diye nefes alıyorum, kendimi topraklamaya, şu ana geri çekmeye çalışıyorum. "Dustin'in herhangi bir ilişkisi varken bunu yapabileceğimden emin değilim."

Max'in gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Ondan hâlâ korktuğunu bilmek beni çok etkiliyor. Dustin'in kasabaya döndüğü anı tam olarak bileceğim. Her hareketini izliyorum ufaklık. O piç benim haberim olmadan bir bok yapamaz."

Bunu beklemiyordum.

Sertçe yutkunarak, "Bu Konnor için gerçekten büyük bir adım. Daha önce biyolojik annesine hiç ilgi göstermemişti. Onun anısına hep mesafeli durdu. Ama hamile olduğumu öğrendiğinde bana kıskandığını söyledi. Bence bu hayır kurumuna giderek geçmişini gerçekten kucaklıyor. Onunla bir bağ kuruyor. Onun yanında olmalıyım." *Onun yanında olmalıyım!* "Ve onun bu hayır kurumuyla bir ilgisi olmadığına emin misin?" Daha fazla güvence arayarak onaylıyorum.

Max kaşlarını çatar. "Yok bir şey. Güven bana."

Kendi kendime başımı salladım. "Konnor için orada olmalıyım o zaman."

"Kardeşin tam bir baş belası. Seni strese sokuyor." Max dişlerini sıkar. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Eğer onu biraz tanısaydın, ne kadar harika biri olduğunu görürdün."

Uzun bir nefes veriyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Peki. Gidebilirsin o zaman. Ben

de seninle geleceğim. *Onu tanımaya çalışırım.*"

Sarı kaşlarım kalkıyor. "Gelecek misin? Ve iyi davranacak mısın?"

Dudaklarında nazik bir gülümseme yayılıyor. "Ne zaman iyi biri olmadım *ki*?"

Buna kıkırdıyorum. *Her zamanki gibi, Max.* "Tehdit. Cidden benimle bir aile şeyine mi

geliyorsun? Konnor ve Blesk ile mi?"

Sırıltısı kışkırtıcı bir kıvrıma dönüşüyor. "Smokin içinde muhteşem görünüyorum."

Twenty-five

Cassidy

HYATT OTEL'E VARIR VARMAZ, BUNUN BİR TÜR ETKİNLİK OLDUĞUNU ANLADIM.

Bölge'nin sosyal dergilerinde ve web sitelerinde kendi yayını olacak.

Carter bizim için yolcu kapısını açıyor ve Max önce inerek bana arka tarafının tatlı görüntüsünü sunuyor. Siyah pantolonu üzerine tam oturmuştu. Ben arabadan inerken dönüp elini bana uzatıyor. Altı inçlik altın rengi, yapay elmas kaplı topuklu ayakkabılarım kırmızı halıya basıyor ve transparan eteğim ayak bileklerimin etrafından akarak başımı döndürüyor.

Geçen gün bu elbiseyi bulduğumda çok heyecanlandım. Kare yakalı yeni bir kırmızı Alamour tasarımı ve yeni ortaya çıkan karnımın hemen üzerinde şeffaf bir korse bandı var. İç çamaşırım hem dikilmiş küçük bir sütyen hem de mini etek astarıyla örtülüyor. Çok güzel bir elbise!

Max'in yanında dururken, siyah smokini içinde onu takdir etmek için bir an duruyorum. Dün Toni bana anlatana kadar takım elbise ile smokin arasındaki farkı gerçekten bilmiyordum. Saten detaylar - saten yakalar, pantolon astarları ve düğmeler. Dudaklarımı yalıyorum ve Max'in papyonunu düzeltiyorum, onu sadece papyonun içinde hayal ediyorum. Gözlerinin benimkilere dikildiğini hissedebiliyorum.

Ona bakmadan kızarıyorum. Sonunda başımı kaldırdığımda bakışlarının beni

yuttuğunu görüyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?" Yeni tıraş edilmiş çene çizgisini okşamak için uzanarak soruyorum.

Gülümsemesi yumuşak. "Ne?"

"Bu sabahın çoğunu yüzünü kalçalarımın arasında geçiren hayvansı, sert seks tanrısından, bu güçlü görünümlü beyefendiye mi geçtin?"

Yakınıma eğiliyor, dudaklarındaki müstehcen kıvrım kalçalarımın arasında dalgalanmalar yaratıyor. "Bana beyefendi dediğin için bu gece sikimi ağzına sokacak bir yer bulacağım. Sonra da bu kelimeyi boğazından aşağıya dölleriyle yıkayacağım." Dudakları ayrılıyor ve sertçe yutkunuyorum. Daralmış gözlerindeki o cinsel iştahı görene kadar arkasına yaslanıyor. "Bu daha mı iyi?"

Başımı sallıyorum ve alt dudağımı ısıyorum. "Çok."

Kameralar etrafımızda yanıp sönmeye başlıyor ve ben utangaç bir şekilde onlara gülümsüyorum. Max gülümsemiyor, tüm o duygu dolu bakışları bana saklıyor. Ama her zamanki kaşlarını çatmasıyla kıyaslandığında oyunun kurallarını değiştiren bir onaylama hareketi yapıyor. Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor, parmaklarını uzatıyor, parmaklarının baskısı belirgin ve sahiplenici, bizi halıdan yukarı, ön kapıya doğru götürüyor.

Girişe geldiğimizde Max bana sırtlıyor ve o tehditkâr ifade içimi eritiyor. Büyük lobinin önünde duruyoruz. Basın mensuplarının konuşmaları etrafımızı sarıyor, kameralarının flaşları belli oluyor ama biz kendi dünyamızdayız. Bir parmağını çeneme götürüyor, başımı hayran gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyor ve ardından herkesin görmesi ve fotoğraflaması için dudaklarıma sevgi dolu bir öpücük konduruyor. Neredeyse inleyecektim ama bastırmayı başardım.

Rolünü çok iyi oynuyor; sanırım bunu yıllar içinde öğrendi. Kasap Çocuklar'ın sürekli fotoğrafları çekiliyor. Max genellikle bu ilgiden pek etkilenmez ama bugün herkes için bir gösteri yapıyor gibi görünüyor. Beni gösteriyor. *Bizi* gösteriyor. Bunun bana hissettirdiklerine kesinlikle bayılıyorum - karnımda ve göğsümde bir sıcaklık, duruşumda ve hareketlerimde bir yumuşaklık.

Merdivenlerden çıkıp ziyafet salonuna giriyoruz. Odanın diğer ucundan Konnor'u görüyorum. Smokini ve gri papyonuyla yakışıklı görünüyor. Toz mavisi straplez sütunlu elbisesiyle Blesk'i görünce ağzım açık kalıyor. Klasik bir güzelliği var, buna hiç şüphe yok ve kardeşim gözlerini ondan alamıyor.

Hemen yanlarına gittim ve ikisini de kucaklamak için yanıma çektim. "Tanrım! Cassidy, harika görünüyorsun," diyor Blesk.

Konnor'un kaşları içeri çekildi. "Bu durumdayken böyle zıplaman doğru mu?"

"Teşekkür ederim," dediğini duyuyorum Max'in omzumun üzerinden hoyratça. Parmakları dirseğimi buluyor, dokunuşu otoriter tavrıyla beni şok ediyor. "Hayır. Böyle zıplamaması gerekiyor."

Konnor Max'e kaşlarını çatıyor. "Max," der ve görünüşe göre bu onun selamlamasıdır. "Kız kardeşimi hamile bıraktın. Senin canına okumalıyım."

Max'ten memnun bir iç çekiş kopuyor. "Ben de bu etkinliğin sıkıcı olacağını sanıyordum." "Nerede olduğunu unutma Konnor," diyor Blesk usulca.

"Pekâlâ, bu kadar testosteron temelli saçmalık yeter," diyen bir kadın sesi duyuyorum arkamdan. Döndüğümde Blesk'in en yakın arkadaşı Elise'in siyah bir balık kuyruğu elbiseyle yaklaştığını görüyorum ve tüm yüzüm aydınlanıyor.

Onunla sadece bir kez karşılaştım ama iyi bir izlenim bıraktı. Yaklaşık benim ölçülerimde - minyon - Mavi gözleri, kahverengi saçları ve uyumsuz ojeleri var.

Elise gözlerini Max'e diker. "Seni tanımıyorum bile ama yüzünün her yerinde sorun var." Neredeyse kahkahadan boğulacaktım. "Ve sen." Konnor'u işaret ediyor. "Bu senin için çok önemli bir akşam, bu yüzden kendine yakışanı yap." Sonra gözleri bana takılınca gülümsüyor ve tuhaflaşıyor. "Bebek için tebrikler, Cassidy." Bana sıkıca sarıldı. "Mutlu musun?"

Sarılmayı bırakıyoruz ve ben başımı sallıyorum. Max'in örülmüş kaşlarına bakıp kıkırdıyorum. Sanki onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyormuş gibi Elise'e bakıyor. Çoğu insan onu tanıyor, o yüzden Elise'in tanımıyor olması çok komik. Genelde kimsenin onunla böyle konuşacağından şüpheliyim.

Ona tekrar baktım. "Çok mutluyum."

Konnor'a omuz silkiyor. "O zaman neden bebek konusunda bu kadar huysuzsun? Kız mutlu. Ve o" - tekrar Max'e bakıyor- "biraz korkutucu ama ateşli. Bence o da mutlu; sen de mutlu musun?"

Boğazını temizliyor. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Kıkırdamamı gizliyorum. "*Biz* çok mutluyuz."

Max garsona uzanıyor ve şişenin yarısını boşaltmadan önce servis tepsisinden bir bira alıyor. "Cassidy beni mutlu ediyor," diyor ona sırtımdan önce, o büyüleyici gamzesi erkeksi yüzüne yerleşiyor. Aynı anda hem tehlikeli, hem seksi, hem de pürüzsüz. Havadan sudan konuşmaktan nefret ettiğini bildiğim halde sosyal olmaya çalıştığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bana yaslanıp mırıldanıyor: "Biraz korkutucu biri. Seksi bir şekilde. Korkutucu bir şekilde. Baş belası mı? Bana söyleyebilirsin."

"Tam bir baş belası," diye fısıldıyorum aptalca bir gülümsemeyle. Max'in koluna dokunuyorum. "Bu Elise, Blesk'in en iyi arkadaşı ve-" Elinde bir bardak suyla kalabalığın arasından beliren Jaxon'la göz göze geliyoruz. Bir aşağı bir yukarı zıplıyorum, biraz da ciyaklıyorum. "İşte Jaxon." Konnor'un en iyi arkadaşı. Birlikte rugby oynuyorlar ve Jaxon çenesini Max'e doğru eğdiğine göre, sanırım birbirlerini de tanıyorlar. Jaxon da Max gibi yapılı ama daha kısa, yani oldukça tıknaz görünüyor. Elise'in arkasına geçmeden önce Konnor'a bir bardak su uzatıyor. Kollarını Elise'in ortasına dolayarak başını onunkinin üzerine koyuyor.

Öyle bir sırtıtıyorum ki yanaklarım acıyor. "Merhaba. Siz ikiniz çok tatlısınız.

Bu ne zaman oldu?" Jaxon kıkırdıyor. "Sonunda beni yıprattı."

"*Seni* yıprattı mı?" Elise çekiştiriyor. "Tanıştığımızdan beri her gün odamla *kızlara özel* yataktanemin girişi arasında bir *şekilde* yaralanırsam, ayağım takılırsa ya da birinin kollarına düşersem diye beni yataktanemin dışında bekliyorsun. Resmen beni takip ediyordu. Gerçekten polisi aramalıydım."

Kıkırdıyorum.

Jaxon bana sırtıtıyor. "Küçük C, aile yolunda olduğunu duydum. Tebrikler. Ve ah" -Max'e bakıyor- "sen de dostum. Tebrikler."

"Teşekkür ederim," diyor Max, rahat bir tavır takınıyor, duruşu gevşek ve rahat, inandırıcı bir şekilde öyle.

Gerçi çenesi gergin; küçük bir şey ama fark ediyorum. Tüm bu bebekçe konuşmaların onu rahatsız ettiğini, birilerinin işimizin tam ortasında olduğunu, onu didik didik ettiğini, üzerinde söz sahibi olduğunu hissettirdiğini biliyorum. Ve bunun beynini tırmalayan tırnaklar gibi hissettirdiğini hayal ediyorum çünkü sevgilim sadece ailesi ve benimle paylaşan özel bir adam - ve o zaman bile onu tatlı dille ikna etmem gerekiyor. Birasının geri kalanını içtikten sonra Max elini belime koyuyor ve bana doğru eğiliyor.

Dudakları kulağıma değiyor. "Ben ciddiym ufaklık. Etrafta zıplamayı kes yoksa hareketlerini kısıtlamak için bir şeyler yaparım."

Başımı çevirip onunla buluşuyorum, dudaklarımın kenarında bir gülümseme oynuyor. "Ne gibi?" Sesini daha da alçaltıyor, nefis bir hırıltı ekleyerek havayı içimden çekip çıkarıyor. "Küçük güzel göt deliğine bir top koymak *gibi*, böylece her zıpladığında içinde zıplar."

Yanaklarım yanıyor ve bir sonraki cümlede gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Şimdi daha da çok zıplamak istiyorum."

Kendi aramızda sohbet ediyoruz, ancak Max diğer birçok misafiri tanıyor gibi görünüyor ve bize yaklaşmaya devam ediyorlar. Yine de her seferinde beni tanıstırıyor, ilgisini çekmek isteyen ve samimiyetsiz bir ilgiyle ilişkimizi soran sürekli kadın akışına rağmen kendimi harika ve rahat hissetmemi sağlıyor.

"Demek ki Max Butcher'ın bir tipi varmış," diyor bir kız, çilek sarısı saçlarını parmağının etrafında döndürerek.

Max, "Benim tipim Cassidy Slater," diye cevap veriyor ve ben bayılıyorum.

Spikerin sesiyle birlikte cömertçe hazırlanmış yuvarlak masalarımıza doğru ilerliyoruz. Üç çeşit yemek yiyor ve konuşuyoruz; tüm gece o kadar ağır ve kişisel bir konu hakkında olsa da konsantre olmak zor. Elise sayesinde hiçbir zaman sıkıcı bir an ya da sohbette bir tur olmuyor.

Masamızdaki neredeyse herkes içki tüketimini bakir tutuyor gibi görünüyor ve sanırım bu, yakın zamanda reform yapan ağabeyime duyduğum saygıdan kaynaklanıyor. Max ise biralarının tadını coşkuyla çıkarıyor.

Konnor neredeyse tek kelime etmedi ama bütün gece o çifte gamzeli gülümsemesini sergiledi. Blesk'in yanında sık sık yaptığı gibi. Onu dikkatle izliyordum, bunun ona ne yapabileceği konusunda endişeleniyordum. Burada olmak. Acaba onun kim olduğunu bilen var mı? Eğer biliyorlarsa, onu bilerek yalnız bırakıyorlar demektir.

Koltuğunda rahatça arkasına yaslanan Max kolunu sandalyeme doluyor, parmakları boynumda ve omzumda küçük desenler çiziyor. Tenimdeki gezintileri iddialı. Sıcak. Yoğun. Bir özlemi fısıldıyorlar. İçimde bir ürperti hissediyorum. Döndüğümde, onu bana güçlü bir bakış atarken yakalıyorum. Dokunuşu artık fısıldamıyor, onun yerine çığlık atıyor.

Yanaklarım ısınınca parmak uçlarını yanaklarımda gezdiriyor. "Yüzün kızarıyor."

Masanın karşısındaki Konnor'a bakıyorum ama onu yemeğine bakarken, parçaları karıştırırken ve kimseyle konuşmazken buluyorum.

Max'ımla yüzleşmek için dönüyorum. "Sözünü yerine getirmek ister misin? Seni tekrar bir beyefendi sanmamı istemezsin, değil mi?"

"*Lanet* olsun. Ufaklık, kötü örnek oluyorsun." Buna kıkırdıyorum. "Sanki."

Max'in omzunun üzerinden, birkaç masa ötede oturan Butch ve genç bir bayanın görüntüsüyle aniden çarpılıyorum. Max bakışlarımı takip etmek için dönüyor, kaşları ince giyimli babasına geldiğinde birbirine yaklaşıyor.

Elimi kalçasına koyuyorum. "Babanın burada ne işi var?"

Max onlara bakar, gözleri çifti inceler. Masadan kayarak onlara doğru yürümeye başladı. Ben de geride kalmak istemediğim için hemen onun yanına düşüyorum. Parmaklarımızı birbirine doluyor ve gülümsüyorum, bana masaya geri dönmemi söylemediği için minnettarım, bunun beni ilgilendirmediyi söylemediği için minnettarım.

"Bu gördüğüm de ne?" Max gülerek Butch'a ve güzel misafirine bakar.

Butch bizi görünce koltuğunda iki büklüm oldu. "Vay, vay." Ayağa kalkıyor ve oğlunun omzuna vuruyor. "İnsanlara gülümsemek senin için nasıl gidiyor?"

Max sırtıyor, görünüşe göre bu yorumla eğleniyor. "Kahretsin, Clay'in ağzı çok bozuk."

Butch sırtıyor ve bir an için Max'i görüyorum - daha yaşlı ve yıpranmış, ama benzerlikler bariz. "Teklifinden etkilendi, ben de öyle." Onlara göz kırpıyorum, tam olarak ne olduğundan ya da neden bir şekilde garip hissettiğimden emin değilim. Dikkatini bana çeviren Butch'un gülümsemesi, keskin hatlı erkeksi yüz hatlarını bir şekilde daha az erkeksi yapan samimi bir kıvrıma dönüşüyor. "Cassidy, çok güzel görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Dolu. Ördek inanılmazdı," diyorum ve sonra Butch'un yanında oturan esmer kadınla göz göze geliyorum. Parmağıyla viski bardağının tepesini çeviriyor ve dudağının iç kısmını çiğniyor. Gözlerinin ve ağzının yanındaki gülümseme çizgileri hem yaşını hem de doğasını gösteriyor.

"Amazeballs?" Butch kıkırdar. "Bunu duydun mu, Louise?" Onu onaylamak için döner - Louise.

"Katılıyorum," diyor kahverengi gözlerini bize dikerek. Yüz ifadesi nazik ve alçakgönüllü.

"*İnanılmaz*." Ona sertçe sırtıyorum.

"Bu Louise," diyor Butch. "Louise, bu benim oğlum Max ve onun çok daha iyi olan eşi Cassidy." Başını sallıyor, dudaklarında neredeyse ağırbaşlı ve çekingen bir ifade var.

"İkinizle de tanışmak çok güzel."

Beceriksizce el sallıyorum. "Merhaba."

"Victoria nerede?" Max alay ediyor. Rahatsızca ayaklarımı sürüyerek yere bakıyorum. Cırcır böceklerinin ses çıkarmasını bekliyorum ama onun yerine Butch biraz zorlamayla cevap veriyor.

"Bu etkinliğe gelmiyor."

Kimse cevap veremedi, diğer konukların alkışları dikkatimizi ön tarafa çekiyor. Sunucu sahneye çıktığında, kalabalık konuşmalarını kesiyor.

Sunucu mikrofona dokunur.

Butch tekrar yerine oturur. "Sonra konuşacağız. Bizimle oturun. Diğer misafirlerim erken ayrıldı." Birkaç boş sandalyeyi işaret ediyor. Otururken Konnor'a bakıyorum, hâlâ tüm bunların onun için ne anlama geldiği ya da gelmediği konusunda endişeliyim. Belki de özüm senemeyecek kadar çok şey vardır. Bana da öyle geliyor. Bu hayır kurumunu onun anısına kurdular. O sessizce ve çaresizce bunun bir parçası ve kimsenin haberi bile yok. Sunucu konuşmaya başladığında sahneye bakıyorum.

Ana organizatörleri tanıtip teşekkür ettikten sonra bağışçılara teşekkür etmeye başladı. "Luca Butcher'a özel bir saygı duruşunda bulunmak istiyorum" diyor.

Gözlerim açılıyor ve dönüp ilgiden etkilenmeyen Butch'a bakıyorum. Belki de biraz hoşnutsuzdu?

"Başlangıcından beri bu hayır kurumuna katılıyor ve bugüne kadar -" bir kâğıt parçasına bakıyor- "beş yüz bin doların üzerinde bağışta bulundu."

Salonda alkış tufanı kopar. Ortalık tekrar sakinleştğinde diğer bağışçılara teşekkür edilir. Birkaç dakika sonra sunucunun arkasındaki ekranda genç ve güzel bir kadının, Konnor'un biyolojik annesinin görüntüsü yanıyor. Göğsümde şiddetli bir sızı hissediyorum ve Konnor'u tekrar buluyorum. Ekrana gözlerini kırıştırıyor, ağzı açık, duygularla ağır ağır nefes alıyor. Blesk elini onun omzuna koymuş.

Sahnedeki adam konuşmaya devam ederek Madeline'in hikâyesini - Konnor'un hikâyesini paylaşıyor. Konnor'un yatağından alındığı geceyi anlatıyor. Madeline'in onu bulmak için katlandığı kâbusu. Bize Madeline'in tek düşüncesini, hayatındaki diğer her şeyden vazgeçerek sadece küçük oğlunu arayan bir anne olduğunu anlatıyor. Bize onun ani hastalığını anlatıyor.

Ölümü.

Alt dudağım titriyor.

Max'in beni incelediğini hissedebiliyorum. Onu her zaman hissedebiliyorum; aramızdaki bağ o kadar derin. Kolunu tekrar koltuğumun üzerinden sarkıtıyor ve ben vücuduna iyice bastırılana kadar sandalyenin tamamını kendisine yaklaştırıyor.

Sunucu konuşmaya devam ediyor. Bize bu alçakça hikayenin sonundaki ışıktan bahsediyor. Çocuğu bulmuşlar. Canlı ve çoğunlukla iyi durumda. Ona yeni bir hayat ve yeni bir başlangıç verildi. Bunu herkesten daha iyi biliyorum çünkü bizimle birlikteydi. Benimleydi. Sunucu boğazını temizler, duraklar ve sonra doğrudan Konnor'a bakar.

Dışarıya verdiğim nefesi bastırıyorum.

"Bugün aramızda çok özel bir konuşmamız var" diyor, sesi tereddütlü. "Bunu ben de yeni fark ettim ve bu konuda ne yapacağımı düşünüyordum. Ona anonimliğini bırakmak istedim. Ama aynı zamanda elini sıkmayı da her şeyden çok istedim. Sırtını sıvazlamayı. En derin saygılarımı ve hayranlığımı paylaşmak için. Madeline'in oğlu bugün burada."

Yanımdaki sessizliği tiz bir çatırtı bozuyor. Şöyle bir bakınca Butch'un paramparça olmuş bir bardağı avucunda tuttuğunu ve parmaklarının arasından kan sızdığını görüyorum. Masamızın

dışında kimse fark etmemişti. Hemen beyaz bir peçete alıp eline sarıyor ve özür diliyor. Eminim o da Max'in zaman zaman yaptığı gibi kendi gücünü unutuyor.

Bakışlarım, herkes ona hayranlıkla bakarken soğukkanlılığını korumak için mücadele eden Konnor'a geri dönüyor. Derin bir nefes alıyor ve sonra yavaşça ayağa kalkıyor. Herkes onu alkışladığında, artık sevinç gözyaşlarımı tutamıyorum. Hayatında ilk kez, onunla bir ilişki kurmaya çok yaklaştı. Tam orada, onun görüntüsünün karşısında duruyor ve onun oğlu olarak anılıyor. Alkışlar devam ettikçe, alkışların gerçek doğası ortaya çıkıyor ve Konnor'un yüzü rahatsızlıktan gerginlikten duygusallıktan yumuşaklığa dönüşüyor.

Gözyaşlarımı siliyorum, parmağımın kenarındaki siyah rimel lekesini fark edince gözlerimi deviriyorum. "O çok cesur."

Konnor'un gözleri bir an için benimkileri buluyor ve onunkiler de doluyor. "Seni seviyorum" diyor.

Ve boğazım daha da sıkılıyor. "Ben de seni seviyorum."

Twenty-six

Cassidy

YEMEK SONRASI MIX'IMI KARIŞTIRDIM VE YUMUŞAK MELODILERIN ARABADA MIRILDANMASINA IZIN VERDİM.

BİZ

Sağımızda nehir, solumuzda tepeler olan boş, loş sahil yolunda ilerliyoruz. Arka yolcu camını indirip gecenin keskin esintisinin yüzümü okşadığını hissediyor, temiz okyanus havasını kokluyorum. Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum ve bu geceyi düşünüyorum. Konnor'un kapanışını. Gözlerinin parıltısını. İyi ki gitmişim.

Temel gitarın sesi Chrysler'ı dolduruyor. Hipnotik, hüzünlü ve tutkulu, Cigarettes After Sex'ten "Nothing's Gonna Hurt You, Baby" hoparlörlerden yuvarlanıyor ve kalbim genişliyor. Bu şarkı sizi yeryüzünden koparabilir. Yerçekimine meydan okuyabilir. Kendinizi yukarıdan görebilmeniz için sizi bulutların üzerine çıkarabilir. Bu durum değiştirici. Sözler başlıyor ve biraz kızarıyorum. Bu şarkı bana Max'i hatırlatıyor. Dudaklarıma bir gülümseme çarpıyor ve dönüp onu bana sırtırken buluyorum, saçları dağınık, üst düğmeleri açık, siyah saten astarlı pantolonunun içinde bacaklarını rahatça açmış.

Bana doğru dönerek elini kırmızı elbisemin üzerinde gezdiriyor, parmakları çiçekli işlemeleri sıyrıyor. Boynumda durdu ve sıcak avucuyla kemerin etrafında dolaştı. "Bu ilginç bir şarkı." Başparmağı boğazımın aşağı ve yukarı kıvrımlarını takip ediyor.

Başlık şarkının hikayesinin temelini oluşturuyor, bu yüzden Max muhtemelen bana kendi hikayesini hatırlattığından şüpheleniyordur.

Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğine söz verirse yanılır. Hiçbir şey *onu* incitemeyecek. Bir ay önce, bu şarkıyı ilk kez duyduğumda, onu koruma dürtüsüyle dolup taşım - benden başka herkesten sakladığı o nadir kırılgan yumuşaklığı korumak. O şiddetle korunan kalbi hayatım pahasına koruyacağım.

İçimi oyan bakışları altında güçlü kalmaya çalışıyorum. "Bana hoşlandığım bir adamı hatırlatıyor." "Onu öldürmem mi gerekiyor yoksa o adam ben miyim?"

Kıkırdıyorum. "Onu tanımıyorsun."

Kaşları ciddi ifadesinin üzerinde düz bir çizgi çiziyor. "Hiç komik değil ufaklık."

Yakınına eğilip sert yüzünü yumuşayana kadar öpüyorum. Geri çekildiğimde, onu şimdi bir düşünceye dalmış ama bunu paylaşmaktan çekinir halde buluyorum.

Sonunda dedi ki, "Konseyde Clay için çalışacağım. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Gözlerimi kırıştıtararak, "Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Diplomamı kullanacağım. Dokuzdan beşe kadar çalışacağım."

Başımı sallıyorum, neden onay bekliyormuş gibi bana baktığından emin değilim. "Ama bir ofiste çalışmaktan nefret edeceksin." Arka vagona bir göz attım. *Hayır. Hayır.* "Nefret edeceksin. Neden rugby oynayamıyorsun?"

Yüzü geriliyor, dişleri kilitleniyor, gözleri savunmaya geçiyor. "Mutlu olursun sanmıştım." "Profesyonel olabilirsin, Max," diyorum. "Yapabilirsin-"

"Kardeşlerimi bırak. Bölge'yi!" diye bağırır. Zorlu bir nefesle iç çekerek öfkesini bastırır. "Üzgünüm. Ama bu asla olmayacak."

Aile sadakatini anlıyorum. *Kahretsin*, tüm hayatım Konnor'un etrafında döndü, ama Max için daha fazlasını istiyorum. O çok yetenekli. "Ama onların kendi hayatları var-"

Max boğazını temizler. "Hafta sonları."

Sözcüklerin hiçbir bağlamı yok ve ben onun öfkeli ifadesine -bir tür tedirginliği bastıran bir ifadeye- bakakalıyorum. "Ne?"

"Peri masalının dokuzdan beşe kadar ve hafta sonları rugby olacağını söylemiştiniz. Şimdi sana bunu verebilirim."

Hâlâ kafam karışık, "Ne?" diyorum.

Koltuğunda geriye yaslanır. Kendini kapatmış bir halde pencereden dışarı bakıyor ve öfke, rahat bir şekilde kovulmanın peşine takılıyor. "Unut gitsin." Başka bir durumda olsa, öfkesini boşaltmak için beni çoktan torbayı yumruklamam için bırakacağını hayal ediyorum.

"Hayır." Doğruluyorum. "Bekle. . bana *peri masalı* mı anlatmaya çalışıyorsun?"

"Görünüşe göre değil," diye mırıldanıyor, sanki tüm konuşma ağzında asit bırakmış gibi.

Şaşkına döndüm, beni dışarıda bıraktığında tedirginlik seviyemin yükseldiğini hissettim. Aramıza koyduğu boşluk omurgama bir ürperti gönderiyor. Hayır! Hayır! Beni bu şekilde engellemesine izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz.

"Senin için en iyisini istediğim için *çok* üzgünüm, Max Butcher! Ama bir ofiste mutlu olamazsın!"

Seni delirtecek. Neden istediğın şeye sahip olamıyorsun? Rugby mi? Gelip görebilirim-"
Hırlıyor. "İstediğim şey yanımda oturup başımın belası oluyor!"

Bir mutluluk dalgası çarpıyor, kalbime çarpıyor ve vücuduma sıcıyor. Işıldıyorum. Ben baş belasıym. . . *bu benim*. O beni istiyor. Koltuğumda öne doğru dönerek dikiz aynasından Carter'a bakıyorum ama o hiçbir şey duymamış gibi davranıyor, sadece yola bakıyor.

Emniyet kemerimi çözüyorum, topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve kırmızı elbisemi kalçalarım kadar sıyrıp bacaklarımı Max'in kucağına doğru sallıyorum. Onu altımda sıkıştırıyormuş gibi yapıyorum. "Beni dinle Max Butcher, seni seviyorum, seni baş belası." Sıkı dudaklarını öpüyorum. Cevap vermeyince, alt dudağının meydan okuyan etini yalayarak onu ikna ediyorum. Acı dolu bir inilti çıkarıyor. Gevşedi. Kalçalarına yaslanıyorum ve bakışlarına karşılık bakışlar veriyorum. Yoğunluğuna yoğunluk katıyorum. "Eğer istediğin buysa, o zaman ben senin kızınım."

İki büyük el kalçalarımın belime ve sırtıma doğru kayıyor, sadece ona dokunduğumda aynı şekilde hissettiğim için anladığım bir sahiplenmeyle masaj yapıyor. "Her şekilde benim kızımsın."

Buna gülümsedim. "*Evet.*"

Elbisemin yumuşak şeffaf kumaşına dokunuşunun hissi vücuduma karıncalanmalar gönderiyor. Her hücreyi ona uyandırmak. Bize.

Gözleri yüzümü okşarken, incelerken ve ezberlerken, kabaca iç geçiriyor. "Şu yüze bak." Gerginlik gözle görülür bir şekilde onu terk ediyor. "Bu gecedan sonra nasıl hissediyorsun, ufaklık?"

Ona göz kırpıyorum, kirpiklerim sık sık sürmediğim rimelin ağırlığıyla daha da ağırlaşıyor. "Kendimi... . memnun hissediyorum. Sanki bu gece ben de bir tür kapanış yaptım." Bu gerçek içime işlerken kendi kendime başımı sallıyorum. "Konnor için hep endişelendim. Sanırım, belki de onun mutluluğunu isteme konusunda biraz takıntılıydım. Ailem onu evlat edindiğinde sadece beş yaşındaydım. Ve bebek bendim. Tüm ilgi bendeydi. Ama sonra olmadı. O bize meydan okudu, anlıyor musun?"

Ellerimi kucağıma çekip ten rengi ojelerime bakıyorum ve sonunda itiraf ettiğim şey için kendimi suçlu hissediyorum. Bana bir kardeş hediye edilmişti - yaşadıklarından sonra dünyayı hak eden bu harika küçük çocuk. Minnettar olmalıym. "Bu kırık çocuk benim kardeşim oldu," diyorum parmaklarıma.

Max çenemi yukarı kaldırıyor ve endişeli olduğunu ima eden kısık gözleriyle buluşuyorum. Gözlerindeki mavinin girdap gibi dönen katmanlarına bakıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bana kabullenmeyi fısıldıyorlar. Sanki burası benim güvenli yerim. Onun yanında. Ona her şeyi anlatabilirim. Gurur duymadığım itirafları bile.

"Konnor'u gülümsetmek için her şeyi yaparım. O zaman bile, beş yaşındayken. Böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Flick daha büyüktü. Onun kendi hayatı ve arkadaşları vardı ve bu işlerin içine çok fazla sürüklenmiyordu ama benim hala annem ve babamın ilgisine çok ihtiyacım vardı ama bu ilgi genellikle Konnor'a yönelikti. Bu yüzden yalnız kalmamak için bir bakıma ben de bu rolü üstlendim. Bunların hiçbir mantıklı değil. Aptalca davranıyorum-"

"Çok mantıklı," diyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı benimkinin altında hissedene kadar popomu kalçalarına doğru biraz daha kaydırıyor. Müzik mırıldanırken, araba hareket halindeyken, dışarıdaki karanlık ve içerideki loşluk, şu anda çok fazla şey hissediyorum. Max için.

Ona olan aşkım çok güçlü yanıyor. Çok parlak. Ama hiçbir duygusallık sözcüğü bu duygunun hakkını veremez. Havai fişeklerin fotoğrafını çekmeye çalıştığımda doğru çıkmaması gibi. Çünkü bazı şeylerin yakalanması ya da isimlendirilmesi mümkün değildir.

Onlar sadece bizim için.

Bunun gibi, bu bizim
olayımız.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Hatırlamadığını varsayarak soruyorum.

Yüzümü arıyor. "Doğum gününde ilk konuştuğumuz zaman mı? Ya da seni o lanet pembe mayonun içinde ilk gördüğümde vücudundan söküp atmak istediğimde?"

"İkisi de değil." Hatırladıkça gülümsüyorum. "Yıllar önce tanıştık. On yıl
kadar önce." Kaşlarını çatıyor. "Anlatsana."

Kucağında biraz yükseliyorum. "Konnor'un öfkeyle ilgili bir sorunu var. Sokağın karşısındaki bir çocuğun yoyomu çaldığını öğrendi ve geri almaya gitti. Çok fazla umursamadım. Biraz üzülmüştüm ama bu yüzden kavgaya etmesini istemedim. Peşinden gittim. Onu alan çocuğa bir yumruk attı. Ama elinde sopa vardı. Konnor'a bağırmaya başladı. Bunlar bir şey çağırıyor mu?"

"Hayır."

Bunun onun için sıradan bir karşılaşma olduğunu hissettiğim için ona gülümseyerek devam ediyorum: "Çılgılık atıyordum. Konnor'un kanaması vardı. Ciddi ciddi öleceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra bu çocuk ortaya çıktı." Elimi yanağına götürüyorum ve yutkunurken Max'in çenesinin elimin altında nasıl gerildiğini hissediyorum. "Sen. Konnor'dan biraz daha büyük görünüyordun; on beş yaşında falan olduğunu sanmıştım. Çimenlikte rahatça koşarak kavgaya doğru gittin, Konnor'a saldıran çocuğu yakaladın ve zahmetsiz görünen bir hassasiyetle onu yere serdin. Onu çimlerin üzerine yatırdın, yo-yo'mu kaptın ve bana yaklaştın. Şu an sana bakar gibi net hatırlıyorum. Elime uzandın. Bana zar zor dokunarak yoyoyu avucuma yerleştirdin. Hiçbir şey söylemedim. Sen de bir şey demedin. Ama doğrudan gözlerimin içine baktın. Gözlerini hatırlıyorum, Max. Sonra hiçbir şey olmamış gibi çekip gittin."

Yüzünde farkındalık gibi bir şey beliriyor. "O sen miydin?"

"Benim için bir süper kahraman gibiydin," diye itiraf ediyorum utanmadan çünkü o benim güvenli yerim ve havalı, nazlı ya da kalbimi koruyan biri olmama gerek yok. Onu koluma takabilirim. Elimde olsa onun göğsüne doğru iterdim, böylece onunki ve benimki sonsuza dek aynı tempoda atabilirdi. Max Butcher hayatımın aşkı. Ve ben de onun. "Kardeşimi kurtardın. Benim değerli, hassas, kırık kardeşimi. Sen benim kahramanımsın, Max Butcher."

Bunun üzerine biraz irkiliyor, ben de rahatsızlığını dudaklarımla bastırıyorum, ağzını sevgiyle alırken pürüzsüz çene çizgisini kavıyorum. Diğer elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı kahverengi saçlarının arasından geçiriyorum, saç tellerini sıkıca düğümlüyorum çünkü ona yeterince yaklaşamıyorum. Bizi birbirimize yeterince bağlayamıyor.

Tam dudaklarımız birbirine değerken, yüksek sesli bir siren sesi dünyamızı yıkıyor. Carter aracı yavaşlatırken geriye doğru sarsılıyorum. Max beni yakalıyor, parmakları omurgamı koruyucu bir şekilde sarıyor.

"Patron," diye uyarıyor Carter, sesi aciliyetle dolu.

Kırmızı ve mavi ışıklar arka camdan parlıyor. Bizi takip ediyorlar. Hız mı yapıyorduk? Emniyet kemeri takmadığım için mi? Arabanın içindeki her şey bir anda değişti - enerji, hava, bağlantımız.

Max beni kucağından kaydırıldı.

Carter'ın silahını
çektığını duydum.
Kalbim durdu.

Siyah Chrysler sahil yolu boyunca yanaşıyor. Carter camımı açıyor ve güçlendirilmiş camın arkasından bile okyanusun kıyıya vuran sesini duyabiliyorum. Siren seslerinin arasından bile duyabiliyorum. Üzerinde hiçbir şey olmayan bir güç gibi. Onu durduracak hiçbir şey yok. Susturacak.

Ürperiyorum. Koltuğumda arkama yaslanıp sakın kalmaya çalışıyorum. Fazla analiz etme. Muhtemelen sadece rutin bir nefes kontrolüdür. Max telefonunu çıkarıp bir mesaj giriyor. Tamamen işle ilgili.

Üç polis arabası arkamızda durduğunda, sirenleri sessizliğe gömüldüğünde, yanıp sönen, dönen mavi ve kırmızı ışıklar hala etrafımdaki boşlukları doldururken, dünyam eğiliyor. Bu rutin bir şey değil. Benim kemerim. Bu benim hatam.

Kemerim.

Kemere uzanıp onu çekiştirirken, "Bunu açmam lazım" diye sızlanıyorum.

Max bana doğru eğildi ve kemerimi bağladı, muhtemelen onun için pek bir anlam ifade etmeyen ama benim ihtiyacım olan hızlı bir hareketti. O da bunu biliyordu. Başını kaldırıp omzumun üzerinden beni izliyor. Siyah gölgeler üzerimizden geçiyor. Sert, bölgeci bakışları bir anlığına karnıma düştü.

Ve gözlerindeki bakış.

. Kalbim parçalanıyor.

Yüzüme bakıyor ve şimdi nefes alamıyorum çünkü o Max değil. Bomboş. Tanıdığım ve sevdiğim gri-mavi gözleri simsiyah. "Bu koltuktan kalkma. Ne olursa olsun." Kemerini çekiştiriyor. "Bu kalsın."

"Max Butcher," dediğini duyuyorum bir adamın, resmi ve otoriter. "Lütfen elleriniz havada araçtan inin."

"Eller gösterge panelinde, Carter," diyor bir başkası. Gözlerim açılıyor.

Ne oldu? Ne oluyor?

Sonra göz kırpmıyorum. Çok uzun. Uzun bir göz kırpma.

Öyle olmalı. Çünkü tek gereken bu.

Bir saniye.

Bir göz kırpma.

Ve sevgilimin araçtan inmeden önceki yüz ifadesini yakalayamıyorum.

Kapı arkasından çarpıyor. Rahatsız edici bir ses. Ayırıcı bir ses. Fiziksel ve duygusal olarak aramızdaki bağı kesen bir ses. Ve eminim ki benim parçalarımı da yanında götürmüştür çünkü kalbim *yanlış* hissediyor. Parçalanmış.

"Carter!" Bağıyorum, mantıksızlık kendi başına bir varlık gibi beni ele geçiriyor. Bir yılan gibi bedenimi sarıyor ve beni boğuyor. "YARDIM EDİN!"

Bir klik sesi duyuyorum ve Carter'ın beni arabaya kilitlediğini fark ediyorum. "Kalın, Bayan Slater. Her şey yoluna girecek. Durun.

Sakin ol."

Max yolun ortasına doğru adım atarken ellerini başının üzerine kaldırıyor. İşte o zaman silahlarını çekmiş olduklarını görüyorum. At. Max'e.

Hayır. Max'imde.

HAYIR!

Nefes alamıyorum. "Carter!" Feryat ediyorum, kapının kolunu sıkıyorum, çekiştiriyorum, umutsuzca tekrar tekrar geri çekerken *tık tık tık* sesini duyuyorum. Dışarı çıkmam lazım. "Çıkar beni!"

Chrysler'in farları Max ilerlerken onu aydınlatır.

Havayı emmeye başlıyorum, sanki bir şekilde kalın ve seyrekmiş ve bunun için savaşmam gerekiyormuş gibi.

Savaşacağım.

Avuçlarımı kapıya bastırarak cama yaslanıyorum. Şimdi birkaç üniformalı beden tehlikeli uzun sevgilimin etrafını sarmış durumda. Dalgalar kayalara sertçe çarpıyor. O tuzlu havayı içime çekiyorum - bu okyanus. Vahşi. Özgür. Ele geçirilemez. Max gibi.

Hiçbir şey yapamadan ellerimden birini karnımın alt kısmına bastırıyorum. "Baban iyi olacak. İyi olacak.

Hiçbir şey onu bizden uzak tutamaz."

Memurların ona dikkatle yaklaşmasını izliyorum.

Max parmaklarını başının arkasında birleştirirken.

Dizlerini tekmeleyip onu yere yatırmak için üç kişi gerekiyor. Kürek kemikleri arasına diz çöküp onu sıkıştırırlarken.

Bileklerini arkadan kelepçelerken.

"Max Butcher, Marco Cappelli'yi öldürmek suçundan tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var. . ."

Twenty-seven

Cassidy

"Herkes birbiriyle çelişen küçük parçalardan oluşur ve asla bir başkasının kararlarını yargılamamalısınız çünkü onun hangi parçalardan seçim yapmak zorunda olduğunu bilmiyorsunuz."

"GİDİP ONU KONTROL ETMELİYİM," DIYOR XANDER, BİR ŞEY PARAMPARÇA OLURKEN HIZLA AYAĞA KALKARAK. Bronson'ın spor salonunda çıkardığı ses, oturma odasında tünediğim kanepeden bile duyuluyor. Kükremesi hayvani, çiğ ve acılı ve ben ona çekiliyorum. İçimdeki sese uyuyor. Oraya gidip ona sarılmak istiyorum. O da bana sarılsın. Acımızı, öfkemizi ve çaresizliğimizi paylaşmak. Ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Onu daha önce hiç öfkeli görmemiştim ve bu daha çok manik bir kör öfkeye benziyor. Kafasında bir düğmeye basılmış gibi. Bir öfke uluması duyduğumda irkiliyorum, ardından bir kırılma ve acı tıslaması geliyor.

Stacey, Xander'ın koluna dokunarak onu tekrar yanına oturup beklemeye ikna eder. Başka bir durumda olsa, silahlanıp onun davasına katılırdı ya da *ne bileyim*. Ama bu gece öyle değil. Onu hiç böyle görmemiştim. . *pasif görmemiştim*.

Clay tekli koltuğa yaslanarak, "Bırak onu," diye emrediyor. Aurora sessizce onun yanındaki

kolağa oturuyor. Genelde çok büyük bir kişiiliği vardır; yorum yapmaması rahatsız edici geliyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum.

Onu. Görünüşüne bakılırsa. Gece 1'de yatağından yeni kalkmış ve hâlâ CEO Barbie gibi görünüyor. Uzun siyah saçları düzgünce arkaya tutturulmuş ve siyah kolon elbisesi her nasılsa kırıksız, şehirdeki bir yönetici işine gidiyor gibi görünüyor. O bir cadı olmalı.

"Kardeşini bırak. Biraz stres atmaya ihtiyacı var. Bunu yapmadığında neler olduğunu biliyorsun," diyor Butch ve benim karşımdaki sandalyeye yerleşerek tüm dikkatini bana veriyor. "Biraz uyumalısın, Cassidy." Dizlerinin üzerine doğru eğilerek, "Saat neredeyse iki oldu. Jimmy geldiğinde burada olmana gerek yok."

"Ben burada kalıyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerim kısık, içlerindeki bariz suçlamayı gizliyorlar. Boğamadığım bir his. Hepsi onların suçu. Oğullarını mal gibi paylaştığı için Butch'un suçu. Var oldukları için Jimmy'nin suçu.

Max'i istiyorum.

Dizlerimi kanepenin üzerine çekerek onları yakın tutuyorum ve yanağımı üstüne koyuyorum. Bir tür zihinsizliği zorlayarak, kendimi sadece nefes alıp verişlerime odaklanmaya zorluyorum. Zihnimin Max'siz bir geleceğe kaymasına izin vermemeye çalışıyorum. Bu bebeği onun ailesi ve benim ailemle birlikte ama onsuz büyüteceğim bir gelecek.

Frick. İyi deneme Cassidy.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıp elbisemin kırmızı kumaşına yerleşiyor. Kilitli kaldığı, sıcaklıktan, yumuşaklıktan ve benden yoksun bir hücreye hapsedildiği her an, onun yumuşaklığının ölmesinden ve karanlığın beni ele geçirmesinden korkuyorum. Pençelerini derinlere saplayıp onun ve benim kalbimi delegecek. Elimi yatağın boş tarafına koyduğumda o soğuk odayı hissedeceğim. Titreme onun omurgasını boydan boya geçtiğinde, benimkini de bulacak.

Yemin ederim artık onları hissedebiliyorum.

Bronson spor salonunda bir şeyler fırlatmayı bıraktığında, ev tüyler ürpertici bir sessizliğe gömülür. Saat rahatsız edici ve alaycı bir sesle tık tak eder. Hepimiz boşluğu ve zamanı sohbetle doldurmak istesek de, konuşmak yorucudur. Ve sessizlik yeterince gürültülüdür.

Bronson Butcher'ın uzun boylu, sımsıkı sarılmış, yüzü efordan kızarmış, göğsü ağır nefeslerle dolu hali belirince irkilerek ayağa fırlıyorum. Yumruklarını sıktağında gözlerim parmak eklemlerindeki yırtık deriye takılıyor. İçim burkuluyor.

Max.

Max'i ve bir ay önce bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırladım - boks yapmaktan eklemleri ve yüzü sıyrılmıştı. Onu nasıl geri çevirdiğimi. Bu gece ile onu bir sonraki görüşüm arasındaki gecelerde karanlığıyla tek başına başa çıkmaya çalışacak. Tıpkı o geceki gibi. Ağzımı çabucak kapatıp hıçkırıklarımı boğazıma tıkıyorum.

Hareket ettiğimin farkına varmadan ayağa kalktım. Bronson'ı mutfak lavabosuna sürükleyerek ellerini musluğun altına sokuyorum ve temizlemeye başlıyorum. Elindeki kasap kuşu dövmesine odaklanıp onu tekrar tekrar ovalıyorum. *Max.*

Taşındığımda yaptığım ve lavabonun altına bıraktığım ilk yardım kutusunu alıp her ikisini de

sarıyorum

Yumrukları gazlı bezin içinde. İç çekerek yavaşça ona bakıyorum, acımı sessizce onunla paylaşıyorum ve çaresiz olduğum ve yapamadığım halde Max'e yardım etme ihtiyacımı dile getiriyorum. Hiçbir şey göstermiyor, sadece onu tanımıyor olsaydım ödümü koparacak çelik gibi bir ifade yansıtıyor. Beni göğsüne doğru çekiyor ve ben de kucaklamasını memnuniyetle karşılayıp kollarımı beline doluyorum ve bir damla gözyaşının daha akmasına izin veriyorum.

"Ben olmalıydım," diye fısıldıyor kısık sesle, sadece benim duymam için. Max'in Marco'nun kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu zaten bildiğim için bu ifadeyi analiz etmiyorum. Karnımın çukuruna bir kaya gibi yerleşen şey, ne kadar az umursadığım. Bu gerçek çok ağır - umurumda değil. Max'in bu kararı verirken hangi parçaları seçmesi gerektiğini bilmiyorum. Karar ne olursa olsun.

Umurumda değil.

Şu anda tek istediğim Max'in yatağında ve kollarında olması, böylece bu gece ona sarılabileyim. Ve hayatının diğer her gecesinde, onu karanlık yerlere çeken ve kötü şeyler yapmasına neden olan parçaları seçmek zorunda kaldığında bile - *özellikle o zaman.*

Nefesim titriyor. "İkiniz de olmamalısınız."

Ön kapı aniden açıldı ve Jimmy Storm'un heybetli varlığı belirdi, yanında iki adam daha vardı; biri açıkça koruma, diğeri ise uzun boylu, ince yapılı, elinde bir evrak çantası olan gergin görünümlü bir adam. Bronson'ı bırakıp onlara doğru bir adım atıyorum, gözlerim sorular sorarken dudaklarım onları dile getirmemek için büzülüyor.

Jimmy odayı hızlıca gözden geçiriyor, hepimizi içine alıyor.

"Ne buldun?" Butch fasulye sırtığı adama seslenir. Uykulu gözlerini ovuşturuyor. "Yarın onu görmeye gideceğim-" "Ellerinde hiçbir şey yok," diyor Jimmy küçümseyerek.

"O zaman onu neden aldılar?" Bütün odayı sessizliğe gömecek şekilde ısırdım. Butch ve Clay ayağa kalktı ve *Tanrım*, muhtemelen bunu söylememeliydim. Ya da belki farklı bir ton kullanmalı, bir mesaj ya da kibar bir e-posta göndermeliydim. . . Arkama yaslanıp Bronson'ın göğsüne vuruyorum, o sırada iri, renkli mürekkepli kollar koruyucu bir şekilde omuzlarıma dolanıyor. Jimmy bakışlarını bana çevirdiğinde kalbim kaburgalarımın arasında çırpınmaya başlıyor. Bu tehlikeli adamların hepsi okunamaz, gündemlerini kolayca saklıyorlar. Sadakatlerini.

"Cassidy." Jimmy'nin kibar ama bir o kadar da bedensiz sesi omurgamı ele geçiriyor. "Onu başka biriyle karıştırdıkları için aldılar."

Yalancı.

Yalancı. Yalancı. Yalancı. Gözlerim bu kelimeyi söylüyor olmalı çünkü Jimmy'nin dudağında bir seğirme oluyor. Bu seğirmenin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de Stacey ve Aurora gibi sessiz kalmam gerektiğini mi? Ya da belki gücümünden hoşlanıyordur? Eskiden benden hoşlanırdı. Aylar önce benim gibi bir kızın Jimmy Storm gibi bir adamı nasıl alt edebileceğini anlayamadığımı hatırlıyorum, ama şimdi tam olarak nasıl yapacağımı biliyorum. Ve eğer o hücrede kilitli kalan

parçalarımı serbest bırakacağını düşünseydim onu seve seve geçebilirdim. Jimmy Storm'un ne olduğunu biliyorum.

O bir politikacı
değil. Hayırsever
değil.

Mafya.

O yaşlı kadının 'Marco'su' için ağlayan kederli sesini hâlâ duyabiliyorum ve Max'i suçlamıyorum. Hayır. Jimmy Storm'u suçluyorum. Ve bu hamilelik hormonlarından olmalı - öyle olmalı - çünkü bunlar sahip olunması güvenli olmayan düşünceler. Daha fazla bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine kısıyorum ama yüzümdeki aptalca ifadeye kazınmış tehdidi okumasından korkuyorum. Ayaklarıma bakıyorum. Bronson beni tutmuyor olsaydı, dizlerimin bağı çözülecek kadar titreyebilirdim diye düşünüyorum.

Clay Xander'a, "Onu odasına götür," diye emretti.

Hayır.

"Hazır olduğunda gidecek," diyor Bronson yumuşak bir sesle. Clay'in dişlerini birbirine geçirirken çene kasları titriyor. En büyük iki Kasap kardeş arasında elle tutulur bir enerji çatırdıyor.

"İkinizden de bu kadar yeter," diye tersliyor Butch. "Daha çok dinleyin ve daha az konuşun!"

"Clay, buna hiç gerek yok oğlum," diyor Jimmy, sesi sakın ama baskın. "O Max'i temsil ediyor." Bana dik dik bakıyor, kısılmış kahverengi gözleri bir mesaj vermek istercesine benimkileri delip geçiyor. *Dikkatli ol. Akıllı ol.* "Öyle değil mi?"

Yutkunarak başımı salladım. *"Evet."*

"Mesele şu ki," - gergin adam doğrudan araya giriyor, belki de bir bakıştan diğerine odanın içinde uçuşan kolları örtmeye çalışıyor - "üzerinde bir tabanca vardı. Bu bir sorun olacak. Yarın sabah seçeneklerini konuşmak için onu görmeye gideceğim. Söylemeye gerek yok, duruşmasını beklerken onu kefaletle serbest bırakacağız, ancak kefaletin yüksek olacağını tahmin ediyorum. İmkânı var ve ülkeyi terk edebilir."

Tek duyduğum Max'in yakında kefaletle serbest kalacağı. Buna son nefesimmiş gibi tutunuyorum.

Twenty-eight

Cassidy

TAKIP EDEN GÜNLER BÜYÜK BİR HALÜSINASYON GIBİ. İLK GÜNÜN NE ZAMAN BİTTİĞİNDEN EMİN DEĞİLİM.

Bir sonraki başlıyor çünkü duygusal olarak yorgunum ve The District News'in meraklı gözlerinden kaçınmak için perdeleri kapattım. Galada herkesin önünde sergilediğimiz sevgi gösterisi ve birkaç saat sonra Max'in tutuklanmasıyla medya bayram ediyor.

Romantik bir trajediyi kim sevmez ki?

Ben değil. Henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil, bu yüzden Max ve benim neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar bir yığın haline gelmeyi reddediyorum. Eğer düşmeme izin verirsem, tekrar ayağa kalkabileceğimden emin değilim. Bu yüzden, yeryüzü ayaklarımın altında ne kadar şiddetli bir şekilde eğiliyor gibi hissederse hissetsin, düşmem. Her gün. Her saniye. Onsuz olduğum her an. .

Bu yüzden geceleri ağlamak için kendime sadece birkaç saat izin veriyorum. Max'e en yakın hissettiğim zaman o zaman, muhtemelen sırtüstü yattığını ve benim onun yokluğunu hissettiğim gibi onun da benim yokluğumu hissettiğini biliyorum. Geri kalan zamanlarda, Butch ve çocuklar için bir maske takıyorum.

Beşinci gün gözyaşlarımı tutarken Toni'yi aradım.

Telefonu açar açmaz "Evden çıkamam," diyorum. Ahizeyi yanağıma tutarak ağır kumaşın arkasından caddenin karşısına park etmiş haber ekibine bakıyorum. "Yani, ne kadar sıkıcı

Bu günlerde bir minibüsü gece gündüz orada tutabilecek kadar paraları var mı?"

"Destansı aşk hikayenize kendimi kaptırmış durumdayım. Balerin ve Kasap Çocuk. Özellikle Bronson'ın sabah postayı almaya gittiğinde kıyafetlerini giymeyi unutmasını çok seviyorum."

O *unutmaz*. Alay ediyorum. "Evet. Bahse girerim bu lanet bölgedeki her kız bu paylaşımlardan hoşlanıyordur."

Clay fotoğrafları gördüğünde kalp krizi geçirdi. Bu gerçekten kötü bir basın."

"Çıplak bir Bronson Butcher kötü bir basın değil. Ayrıca sana bir şey söylemeliyim tatlım, artık lanet değil sik demeye başlaman gerekecek. Bebeğinin babası şu anda hapiste-"

"Yakında çıkacak," diyorum başımı sallayarak, alaycı sözleri duymazdan gelerek, şu anda ima, espri ve aptalca karşılıklar isteyecek gibi hissetmediğimi belirtiyorum. "Evet, çok yakında. Belki yarın. O zaman her şey bitmiş olacak."

"Oh," diyor, sesi yükseliyor. "Yani onunla konuştun mu?"

"Hayır." Perdeyi çekip kapatıyorum ve son birkaç acı dolu uzun ve yalnız gün boyunca dikkatimi dağıtan Nintendo kumandasının yanındaki yerime geri dönüyorum. "Beş gün oldu ve Butch onunla konuştu, Bronson onunla konuştu, Xander onunla konuştu, hizmetçiler muhtemelen onunla konuşmuştur. Bilmiyorum, sen onunla konuştun mu? Muhtemelen konuşmuşsundur." Küçük yorumlarımı, kıskançlığımı ve *ugh*'umu bir kenara bırakarak iç çekerek çöküyorum.

"Sadece bir an önce çıkmasını istiyorum. O yer onun için iyi olamaz." Onun karanlığı için iyi olamayacağını söylemek istiyorum. Böyle bir yer zehirli erkekliği besler. Onu körükler. Onu körükler. Ama bu endişenin dudaklarımdan çıkmasına izin vermiyorum.

"Altın Kız, hadi." Yavaş bir nefes veriyor. "Muhtemelen seninle konuşamıyor çünkü Shawshank *Redemption*'a dönüşme ihtimaline karşı ereksiyon olmak istemiyor."

Küçümseyerek sırtıyorum. "Birinin denediğini görmek isterim." Toni dudaklarını şapırdatıyor. "Sence o zaman veren o mu olur?" *Ugh!* "Kapatıyorum hayır-"

"Ortamı yumuşatıyorum, sevgilim." Sanki gözyaşlarına boğulmama ya da sokak kedisi gibi tıslamama birkaç aptalca yorum kaldığını anlamış gibi nazıkçe konuşuyor. "Seninle neden konuşmadığını biliyorsun."

"Hayır, hayır bilmiyorum."

"Utaniyor."

Sessizce sergilediğim alaycı tavrıma tanık olmasa da gözlerimi deviriyorum. "Max utanmaz."

"*Peki, tamam*. O zaman muhtemelen sadece kafasını oyunda tutmaya çalışıyordur." "Eğer bir kafa işi referansı yaparsan!"

"Yapmayacaktım." Sessizce kıkırdıyor çünkü belki de şimdi istiyor. "Orada sert kalması gerektiğini söyleyecektim. Sen yapış yapış ve şekersin ve şu anda bunu kaldıramaz. . . Anlıyorum."

"Evet." Üzüntüyle başımı sallıyorum, sürekli savunmada hissetmenin ne kadar yorucu olduğunu hayal ediyorum.

Yüksek alarm. Dürüst ifade lüksünden yoksun olmak, herhangi bir şekilde kırılmanlık gösterememek. "Ben de anlıyorum. Ve bu tamamen o." Bir sonraki soruda tereddüt ediyorum, en iyi arkadaşımın erkek arkadaşını zorlamak istemiyorum. . Yine de bilgi edinme ihtiyacım belirsizliklerime ağır basıyor. "Braidyle bu konuyu konuştun mu?"

"Evet, tabii ki," diyor hemen ve bunun için onu öpebilseydim, öperdim. "İlk yaptığım şey onu kızdırmak oldu ama o yerel kontrol, tatlım. Bana buranın Avustralya Federal Polisi'nin yetki alanında olduğunu söyledi."

"Bayan Slater," Carter'ın sesi yatak odasının kapısından geliyor ve ardından hafif bir tıklama sesi duyuluyor. "İçeri girebilir miyim?"

Telefon görüşmemizi bitirip ayağa kalkarken Toni'ye "Gitmeliyim," diyorum. Yoga pantolonuma ve Max'in büyük boy gömleğine bakarken biraz utanıyorum. Göğsümde Cheeto lekeleri ve omzumda salya - belki de portakal suyu - olduğundan emin olduğum ıslak bir leke var. Kırıntıları temizlemek için ellerimi kullanırken kendi kendime öfkeyle mırıldanıyorum: "Kendine gel Cassidy."

Son birkaç gündür kanepesine yayılmış, üzüntülerini Skyrim ve abur cuburla boğan depresif küçük bir hamile kıza daha az benzediğimde, yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda beni hemen Carter karşıladı.

Ona gülümsemek için boynumu eğiyorum. "Merhaba."

Gözleri Max'in gömleğine, sonra da çıplak ayaklarıma kayıyor. Bakışları ayaklarıma değdiğinde içgüdüsel olarak parmaklarımı oynatıyorum. "Ayakkabılarını giy. Seni arabayla gezdireceğim."

İtiraz etmek için başımı omuzlarımin etrafında biraz döndürüyorum. "Sadece burada Max'i beklemek istiyorum. Belki yakında döner."

Carter'ın çarpıcı güzellikteki gözleri dinlemem ve kabul etmem için bana yalvarıyor. "Seni evden çıkarmak için küçük bir gezinti, ha?"

Yenilgiyle iç çekerek başımı salladım. "Tamam. Sadece gömleğimi değiştireceğim."

Odaya geri dönüp kendi gömleğimi giyiyorum, giyer giymeze Max'in kokusunu özölüyorum ve bir çift babet giyiyorum. Basından kaçmak için arka kapıdan çıkıyoruz ve ayrılmak için evin etrafından dolanırken, camlar koyu renkli olmasına ve kimse beni görememesine rağmen koltuğumda eğiliyorum. Arabanın ve Carter'ın fotoğraflarını çekiyorlar.

"Onlarla konuşmam gerektiğini hissediyorum, anlıyor musunuz? Onlara hikayelerini anlatmalıyım. Belki bunu yaparsam giderler.

Sen ne düşünüyorsun?"

"Bundan oldukça şüpheliyim, Bayan. Luca onlarla çoktan konuştu. Max geldiğinde onunla görüşmek için bekliyorlar."

Yüksek sesle nefes veriyorum, insanların bizi rahat bırakmamasına karşı bir öfke ve kızgınlık hissediyorum. Ondan bir parça istiyorlar. Benim Max'imden. Ona sahip olamıyorlar çünkü müsait değil. "Sıfır boş yer" etiketi yapııştırıyorum. Şu anda ondan yeterince bile yok.

Medyaya kaşlarımı çatarak, bunun ne kadar süredir devam ettiğini merak ediyorum. Çocukların hayatlarının çoğunda manşetlerde olduklarını ve Max'in bundan nefret ettiğini biliyorum ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım

daha önce. Zor ve kişisel bir süreçten geçiyoruz. Max bir şey yaşıyor - hayatını değiştirecek bir şey - ve buna ihtiyacı yok. . . buna. . . *bok*. Evet, bok. Ve *siktir et onları*. Yani. . . . *Evet*. Bebeğimin babası hapiste, yani artık bunu söyleyebilirim, teşekkürler Toni.

Dünya geçip giderken sessizce kaşlarımı çatarak pencereden dışarı bakıyorum. Yaklaşık on beş dakika sonra Brussman'a geçiyoruz ve yeniden kendi şehrimde olduğum için içimde bir mutluluk kıpırtısı hissediyorum. Sakin bir şehirde. Araba bir caddeye yanaşıyor ve ben oturup büyük kır arazilerindeki güzel eski evlere bakıyorum. Brussman'ın bu kısmı önce gelişmiş. Kırsal bir havası ve görünümü var ama şehir merkezine sadece on beş dakika uzaklıkta. Hız tümsekleri bizi yavaş bir tempoda tutarak ilerlerken, bu banliyöyü tanıdığımı fark ediyorum. Evimden yaklaşık on beş dakika uzaklıkta - ne gariptir ki hem eski evim hem de yeni evim.

Tam ortası aslında.

Carter durmak için yavaşladığında, dikiz aynasından ona soru sorarcasına kaşlarımı çatıyorum. "Neden durduk?" Gözlerinin gülümsediğini görüyorum.

İçime bir sıcaklık doluyor, vücudumdaki her hücreyi ısıtıyor.

Ruhumda.

Farkına vardığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "O burada mı?"

O burada!

Arabadan uçarak caddeyi ve mülkleri araştırıyorum, vücudum dönüyor, gözlerim etrafta zıplıyor. *Hiçbir şey yok*. Yanımda, bir süredir orada olduğu belli olan uzun yeşil otlarla kaplı büyük boş bir arazi bloğu var. Dik bir eğim var ve ... Kalbim hoplayıp zıplıyor ve tepede duran Max'i gördüğümde kendimi ağlamaya bırakıyorum. Elleri ceplerinde, rahat duruşu ve kalın kaslı vücuduyla, onun varlığını kalçalarının arasına yerleşen bir çarpıntı gibi hissetmeyecek bir kadın yoktur.

Koşarken bana kaşlarını çatıldığını gördüğümde gözyaşlarımın arasından gülerek ona doğru koşuyorum. "Koşmayı bırak," diye bağılıyor. Ama kızgın değildi. Hem de hiç.

Kontrolcü göt kafa.

Ayaklarım beni yeterince hızlı götüremiyor ve sonra onun kollarına atılıyorum. Beni kalçalarımın arkasından yakalıyor, bacaklarım belini sarana ve vücutlarımız neredeyse birbirine kaynaşacak kadar sıkıca bastırana kadar beni etrafında şekillendiriyor. Keşke öyle olsaydı.

Burunlarımız birbirine değiyor. Dudaklarımız birleşiyor. Dili içimde saldırganlıkla hareket ediyor, yalıyor, yutuyor, sahipleniyor. Avuçlarım yanaklarını kavırıyor ve kabul ediyorum, ihtiyacı kabul ediyorum. Özlemi. Bu şimdiye kadarki en iyi his. Kalbinin çarpma ritmini hissedebiliyorum, bu onun beni görmeye verdiği tutkulu, çaresiz, özlem dolu tepkinin kesin bir işareti. Bana sarılıyor. Nefes nefese öpüşürken benimki de onunkiyle eşleşiyor, güvenli ve korunaklı değil, aksine tehlikeli ve tamamen savunmasız olan çılgınca bir sahiplenmeyle.

"Ne zaman çıktın?" Dudaklarına karşı nefes

nefese kaldım. "Bu sabah."

Donup kalıyorum, göğsünden uzaklaşarak fırtına mavisi gözlerine bakıyorum. "Bu

Sabah mı? Ben de seni bekliyordum. Endişelendim. Ben. . biraz dağınıktım."

Dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Dağınık mı?"

"Evet," diye itiraf ediyorum hafif bir gülümsemeyle. "Neden doğruca eve gelmedin?"

"Halletmem gereken birkaç şey vardı." Bir eliyle popomun altından zahmetsizce beni tutuyor ve diğer elini saçlarımın arasından geçiriyor. Bir an kaşlarını çatıyor, sonra düğümlemiş çilek sarısı saç tellerimin arasından bir Cheeto çıkarıyor. Yanaklarım utançla tutuşuyor. Zaten gözyaşlarımdan ıslanmış ve utancımdan sıcak olan kızaran yüzümü kapatıyorum.

Avuçlarımın içine sırtıyorum. "Aman Tanrım. *Öldür beni.*"

Derin ve gerçek bir kahkaha atıyor ve sesi kalbime dokunuyor. Ellerimi indirdiğimde bakışlarının yüzümü okşadığını görüyorum. Sonra bana sırtıyor ve Cheeto'yu yiyor.

Ağzım açık kaldı.

"Sen vahşisin," diyorum yumuşak bir kıkırdamayla, son birkaç gündür nerede olduğunu kısa bir süreliğine unutup kendimi ona karşı rahatlatıyorum. "Bu dünden kalmış olabilir."

Tekrar gülüyor ve beni kendine yakın tutuyor. Sonra beni yere bırakıyor. Kalın, yemyeşil çimenler babetlerimin altında sünger gibi hissediyorum. Kollarını kavriyorum ve vücudunu iyice tarıyorum - onu inceliyorum - varlığında travma veya çalkantı ipuçları arıyorum.

"Sana zarar verdiler mi?" Gözlerini yakaladığımda mırıldanıyorum ama karşımda sadece soğukkanlı, sakın, tehditkâr Max var.

Gözlerinde saklı gölgeler yok. Yine de hüznün var ve bu midemi ağrıtıyor.

Çenesindeki kirli sakala dokunuyorum ve gözlerini kapatıp avucumun içine girerek ince bir şekilde rahatlamanın peşine düşüyor.

"Özür dilerim küçüğüm," diyor, sesi sert, boğuk, kaba, sanki bütün gece bağırıp çağırmış gibi. Ve ben bilemezdim. "Olanlar seni korkuttu mu?"

Çenemi sıkarak burnumdan nefes alıyorum. Hızlı, kısa nefesler. Onun benden koparıldığı hissini hatırlıyorum. Dünyamın eğildiğini. Dönüyordu. "*Evet.* Evet, elbette öyle Max. Senin için korktum."

Başını sallayarak yavaşça nefes veriyor. "Benim için korkma."

"Bu söylediğin aptalca bir şey," diyorum, ondan uzaklaşıp omzunun üzerinden üzerinde durduğumuz geniş araziye bakarak. "Ne oldu sana böyle?" Ona bakışlarımı uzatmadan mırıldanıyorum, sesim tereddütlü ve nefes nefese. "Sana iyi davrandılar mı?"

Doğruldu ve avucumun yanağından kaymasına neden oldu. Kocaman, sıcak bir el boynumun kıvrımını kavriyor. Başparmağı çenemi yukarı itiyor ve bakışlarımın kendisiyle buluşmasını istiyor. "Küçüğüm, yapma bunu."

Gözyaşlarımla savaşıyorum. Savaşıyorum ama yine de oluyor. "Seni o karanlık yerde düşünmek beni *öldürüyor.* . . Parmaklıklar ardında. Sen çok daha kırılgansın-"

Eli boğazımın kemerini sıkıyor. "Ufaklık, kes şunu."

"Orada kendini kaybedebilirsin Max," diyorum zar zor bir fısıltıyla. Bir yankı. "Tanrım, seni kaybedemem." Ön kolunu kavriyorum, parmaklarım bir tür çaresizlikle onu yoğuruyor.

Elleriyle başımı okşayarak daha da yaklaşıyor ve "Yapmayacaksın" diyor.

Ona bakıyorum, tutkum ve anlamımla onu düzeltmek için boynumu büküyorum. "Buraya, Max." Avucumu sert göğsüne bastırarak gömleğinin altındaki kasların dalgalandığını hissediyorum. "Bunun zayıf ve aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum. Yaltaklanmak istediğini biliyorum; muhtemelen beni yatağına atmak ve ağzınla susturmak istiyorsun, ama ben buradayım-"

"Her zaman seni yatağıma atıp susturma isteği duyuyorum-"

"O yerler zor olabilir. Hem zaten her şey bitti," diyorum zayıf bir sesle. "Öyle değil mi? Yani artık güçlü olmana gerek yok. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu bana anlatabilmeni istiyorum. Hayatını değiştiren bu olayı yaşayıp benimle paylaşmamanı istemiyorum. Ben-"

"Cassidy, konuşmayı kesmeni istiyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, dudaklarının sıcaklığı ve yumuşaklığı beni sessiz olmaya zorluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ağzının beni tüketmesine, soruları ve düşünceleri susturmasına izin veriyorum. Dünyamızın huzur ve memnuniyetinin tadını çıkarmak için onları şimdilik uzaklara kilitliyorum. Öpüşürken mırıldanıyoruz, dudaklarının ve dilinin hareketinin ardında garip bir hüznün var. Umutlu değil, acı verici bir yumuşaklık ve ben bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Carter yanımda boğazını temizleyince öpüşmemiz kesiliyor. Max bu kesintiye kaşlarını çatı.

"Üzgünüm patron. Güneş yakında batacak." Max'e siyah bir tür kulaklık uzatıyor. "Al bakalım."

Max benim şaşkın bakışlarıma baktı. "Arkanı dön ve yüzünü bloğa dön, ufaklık."

Gergin bir kıkırdama beni terk ediyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Omuzlarım ve başım sert, geniş göğsüne yaslanacak şekilde beni önüne oturtuyor. Kulaklığı gözlerimin üzerine kaydırıyor ve bir anda siyah bir uçuruma bakıyorum.

"Gerginim," diyorum çimlerin üzerinde ayaklarımı sürüyerek.

Max kulaklığı taktığında kulağımın dibinden küçük bir fısıltı geliyor. Sonra boş arsada güzel bir evin görüntüsü beliriyor. Nefesimi tutuyorum. O kadar gerçekçi görünüyor ki, sanki doğrudan revaktan geçip çift kapıyı açabilirmişim gibi. İki kat yüksekliğinde, çatı çizgisinin etrafında oymalı süslemeler, bir beşik ve açık saçak var. Alt katta alçak çitlerle süslenmiş bir veranda var. Bu, 19. yüzyıl tarzı bir evin modern bir temsilidir. Çok güzel. Gururla ışıldıyorum. Bu evi Max tasarlamış; bunu biliyorum.

Başımı çeviriyorum ve ev sanki gerçekten toprağa yapışmış gibi sabit kalıyor. "Bu sanal gerçeklik mi?" "Evet." Sesi beni biraz zıplatıyor çünkü çok uzakta, gözlerim ve kulaklarım deneyimlemiyor

aynı ortamda. Oldukça sarsıcı. "Ne düşünüyorsun?"

Sırıtiyorum. "Sorun değil."

Kıkırdıyor. "Evden, ufaklık. VR'ın değil."

"Oh." Sertçe gülümsüyorum ve yüzüme bakıp bakmadığını merak ediyorum. "Bence çok güzel."

Evin arkasında, hafifçe sola kaymış bir bina olduğunu fark edince her şeyi anladım. "Nedir bu

Bu mu?" Sanki benim görebildiğimi o da görebiliyormuş gibi işaret ediyorum. "Orası bir dans stüdyosu."

Kalbim bir ritim atlıyor, muhtemelen bütün bir koro. Kulaklığı indiriyorum ve blok yine boş, yeni batan güneşin alçak ışığıyla gölgeleniyor. Gözlerimi hızla kırıştırarak dönüp ona bakıyorum. "Ne?"

Kızarmış yüz hatlarımı inceleyerek kabaca iç geçiriyor. "Bu bizim için."

Heyecandan ciyak ciyak bağıriyorum. Kalbim pır pır atıyor, yerinden fırlıyor ve aptalca bir dans yapıyor. "Gerçekten mi?" Başını sallıyor, ağzının kenarına hoş bir gülümseme yerleşiyor. "Eğer istersen. Buranın senin şehrin olduğunu biliyorum."

Olmanı istediğim yer burası."

Kollarımı ortasına dolayarak onu sıkıca kavriyorum. "Teşekkür ederim."

Beni önünden itiyor ve gözlerinin parladığını fark ediyorum. İki kez bakıyorum, derinliklerinde gördüğüm hüznü tam olarak anlayamıyorum. İstemeyerek. . .

Boğazım düğümleniyor.

"Sen benim hayatımsın Cassidy Slater," diyor parmaklarını yanaklarımda gezdirerek. "Şimdi, mükemmel yüzünle. O kadar güzelsin ki canın acıyor. Ve karnın bebeklerimle şiştiğinde, huysuz ve baş belası olduğunda, o zaman da. Ve yaşlandığında ve grileştiğinde ve lanet olası bir nedenden dolayı hala tüm saçmalıklarına katlandığında. Sen benim hayatımsın."

Nefes alamıyorum.

Düşünemiyorum. Bunların hiçbirini duymak istemiyorum. Boğazının düğümlenmesinden, sesinin titremesinden hoşlanmayarak başımı yavaşça sallıyorum. "Bunu neden söylüyorsun?"

Dişlerini sıkıyor, duygularıyla savaşıyor, yüzü çok fazla acıyı hafifçe örtüyor. "Ben gidiyorum."

Dudağım kontrolsüzce titriyor. "Nereye gidiyoruz?" Ondan uzaklaşarak yüzümü kapatıyorum, Gözyaşları kontrol edilemeyecek kadar hızlı akıyor. *Hayır.*

"Yapma bunu." Yüzümü ona dönmem için beni geri çeviriyor, gözyaşlarımı görünce çenesi titriyor. "Daha önce hissettiklerine tutun. Ağlama. Yasadışı silah bulundurmaktan ve bir memura saldırmaktan suçlu bulunmamı istiyorlar."

"Sen kimseye saldırmadın!" Ağlıyorum.

"Aslında. . . *Yaptım.*" Pişmanlık göstererek başını sallıyor. "Beni başka bir şey için yakalayamazlar. Jimmy bundan emin oldu. Otuz altı ay yatıp, yirmi dört yaşında şartlı tahliyeyle çıkmayı umuyoruz."

Hayır. Hayır.

"*Hayır. Hayır. Hayır,*" diye bağıriyorum, başımı şiddetle sallıyorum, başım dönüyor, dünyanın paramparça olduğunu hissediyorum.

Bacaklarım altımdan çekiliyor ve dizlerim çimenlere çarpıyor, pes ediyorum. Pes ediyorum.

Omuzlarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor. "Beni dinle ufaklık."

"Hayır."

"Dinle," diye hırlıyor ama kızgın değil. Tutkudan kaynaklanan bir saldırganlık bu ve ben bunu çok iyi anlıyorum.

Çılgılık atmak istiyorum.

Çılgılık.

Ellerimi yumruk yaptım.

"Ben içerideyken, şimdiye kadar olduğun en cesur kişi olmanı istiyorum. Burada kaybolma."

Büyük, sıcak ellerini yanaklarıma bastırıyor, işaret parmaklarından birini şakağıma vuruyor. "Kendin ol. Kabarcıklı. Aptal küçük bir kız. Kardeşlerimin hayatlarını yumuşat."

Şu an onu göremiyorum, gözyaşlarımdan dolayı. Çok fazla gözyaşı.

"Bunu sensiz yapamam!"

Ağlıyorum. "Neyi yapamazsın?"

Hıçkırıklar bedenimi sarmaya başladığında nefes nefese kalıyorum, öfke umutsuzluk potasında eriyip kayboluyor. "Herhangi bir şey! Yaşa. *Nefes al!*"

Dudaklarımı hızla öpüyor, ağızlarımız gözyaşlarımla kaplanıyor. Geri çekiliyor ve yüzümü siliyor, başparmakları gözlerimin altında ve yanaklarımda geziniyor ama daha fazla tuzlu su yağıyor. Onları durdurmak için çaresizim.

Onu kurtarmak için çaresiz.

Biz.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kaşları ciddiyetle gerildi. "Patron sensin Cassidy.

Artık bizim için işleri sen yürütüyorsun. Bensiz *her şeyi* yapabilirsin." "Hayır."

"Hayır demeyi kes."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve başımı tekrar tekrar sallarken o şekilde tutuyorum. *Hayır.*

"Bana bak." Beni tekrar kendisine, kalbimi kırdığı yere çekmeye çalışıyor. Ama ben gitmek istemiyorum. Duymak istemiyorum. Bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyorum. "Artık sadece küçük Cassidy Slater değilsin. Hiç olmadığından emin değilim. . Sen benim kızımsın. Güçlüsün. Vahşi."

Gözlerimi açtığımda onun gözlerinin daralmış ve benimkilere kilitlenmiş olduğunu görüyorum, doğruca içeri dalmaya ve beni dışarı, bütün olduğum bir yere sürüklemeye hazır.

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Ama. . *İhtiyacım var. Sana,*" diye fısıldıyorum, her biri kalbi kırık küçük bedenimden titreşerek çıkıyor.

Duygularını tekrar bastırıyor. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyor musun?" Derin bir nefes çekerek paniğimi yatıştırmaya çalışıyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorum." "Karım olmana ihtiyacım var."

Ne?

Önümdeki çimlerin üzerine diz çöktü.

Aman Tanrım, ne yapıyor bu?

İki elimle ağzımı kapatıyor, gözyaşlarımı ellerimin üstünden akıtıyorum.

"Soyadının Kasap olmasını istiyorum, böylece herkes benim olduğunu bilecek." Elini cebine atıp bir yüzük kutusu çıkardığında nefesim tamamen kesiliyor. Hayır, hayır, nefes almayı

bırakmıyorum. Hava artık yok; bu an o kadar muazzam ki etrafımızdaki atmosfer

Duygu. O kadar yoğun ki duygularımızın lifleri arasındaki oksijeni bulamıyorum. Kutuyu açıyor ve gözlerim daha da açılıyor.

"Bu bir elmas değil. Elmas isteyeceğini düşünmemiştim-" Boğazını temizliyor. "Ve senin mükemmel ellerine kirli bir şeyin değmesini istemiyorum. Bu bir yakut. Gerçekten nadir bulunan bir yakut. Bunun parasını temiz parayla ödedim, ufaklık.

"Şu bloğa bakın. Bu evin inşaatı on sekiz ay, belki de iki yıl sürecektir. Ben çıktığımda, bizim için hazır olacak. Hayatımıza birlikte başlamamız için hazır olacak."

Kalbim oradan oraya savruluyor, mutlak bir üzüntüyle ağrıyor, büyük bir sevgiyle dönüyor. Bir şeyler söylemek istiyorum. Cevap vermek istiyorum. Yine de kelimelerim yok - zihnimde kayboldular, kafa karışıklığıyla boğuldular. Mutlu muyum? Üzgün mü? İkisi birden mi? Her duyguyu aynı anda mı yaşıyorum? Düzgün düşünemiyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun," diyor çelişkili gerçeklerle midemi düğümleyen bir ciddiyet ve sertlikle. Onu seviyorum. Hayattan daha çok. Her şeyden çok. Ama onun kim olduğunu biliyorum. . *Evet, biliyorum.* "Ne yaptığımı biliyorsun. Bu her zaman benim bir parçam olacak. Bilmem gereken şey şu. . bu işte benimle birlikte misin?"

Kendimi başımı sallarken buluyorum. Çünkü öyleyim. Her zaman öyleydim. Sonra ellerimi çekip nefes veriyorum, "*Evet.*"

Yüzüğü saten kalıbından çıkarır. "Cassidy Butcher olmaya evet mi diyorsun?" "*Evet.*"

Ayağa kalkarak parmağını kalçamdan bileğime doğru sıyrıyor. Küçük elimi aramızdan çekerek yüzüğü parmağıma geçiriyor. Ona bakakaldım. Çok büyüktü. Pembe, mor ve bordo renkte parıldayan şeffaf kesimli yüzük parçalarına sahip koyu kırmızı bir gözyaşı damlası. Kordonu beyaz metal - beyaz altın ya da platin.

Derin nefes alıyorum, hava ciğerlerime bir olasılık armağanı gibi geri dönüyor. Umudun. Karnımda onun bebeği ve parmağımda onun sözü ile bizim blokta dururken rüzgar etrafımda dönüyor. Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum ve kendime engel olamıyorum. Kollarına atılıyorum ve birbirimizin yüzüne öpücükler konduruyoruz.

Ve bugün kalbimi kırmış olsa bile. . .

Geleceğimize dair verdiği sözle her şeyi yeniden birbirine bağladı. Sadece beklemek zorunda. Onu bekleyebilirim.

Bayan Cassidy Butcher.

Twenty-nine

Maksimum

Üç gün, on yedi saat ve otuz dört dakika kaldı.

KARŞISINDA GELEN NEREDE OLDUĞUMU OTURMAK ÜZERİNDE VE DIŞ
MEKAN KANEPE, HEMŞİRELİK VISKİM SEK. VE

Onu terk etmek zorunda kalana kadar geçecek dakikaları bilmiyormuşum gibi davranarak, kardeşlerim Ben Slater ve Konnor'un ragbi oynamaya çalışmasını izliyorum. 'Topu tutmanın' temelleri üzerine tartışmadan on dakikayı atlatamamaları çok kötü. Adı üstünde, sık kafalılar. Ama Bronson o pisliği bırakmaktan nefret ediyor. Sporda kurallara uyma konusunda berbattır; bu özelliği hayatının her alanında geçerlidir.

Gözlerimi çim alanda durmuş erkeklerin oyununu izleyen Toni, Aurora, Felicity ve Stacey'ye dikiyorum. Toni'nin davranışlarına bakılırsa orada dört kadın da olabilirdi. Adamı sevdim. Onu anlıyormuş gibi yapmıyorum ama Cassidy'ye tapma şeklini seviyorum.

"Bırakalım da kararları Konnor versin, olur mu? Çimlerin üzerindeki tek profesyonel o." Xander bana bağıyor, "Diğeri kıcının üstünde oturuyor."

Viskimden bir yudum alarak alay ediyorum.

Konnor bana ters ters bakıyor ve ben de ona sırtıyorum, sırf kıvranışını izlemek için ona

kayınbiraderim diyesim geliyor. Benden asla hoşlanmayacak. Onu suçladığımdan değil. Cassidy benim küçük kız kardeşim olsaydı, ben de kendimi sevmezdim.

Ya da. Şimdiye kadar kollarımı koparmış olurdum ama Konnor aslında babası kadar korkak olmasına rağmen sertmiş gibi davranıyor.

Sol tarafımda Victoria, Renae Slater ile konuşuyor. Bu iki kadın her açıdan ayrı dünyaların insanları. Kim bilir ne konuşuyorlar. Belki de oğlum hakkında. Dişlerimi sıkıyorum, paylaşma konusunda iyi olmadığımın farkındayım ve yine de her gün nasıl yapılacağını öğrenmek zorunda kalıyorum.

Victoria bir şeyler anlatırken Renae gülümsüyor. Kendimi Cassidy'nin tatlı annesini beni doğuran kadının pençelerinden kurtarmak isterken buluyorum ama yapmıyorum. Eğer Renae de kızı gibiyse, kendi başının çaresine bakabilir. Küçük kızını benden çaldıktan ve onu her yönden benim yaptıktan sonra benim hakkımda ne düşünmeli?

Karım. . Bu kelimeyi söylediğimde göğsümde bir ateş hissediyorum - karım. Dilimden otoriteyle dökülmesinden ne kadar keyif alacağımı hiç bilemezdim. *Karım.*

Karım Blesk'le birlikte kıkırdıyor, üzerinde üç saat önce en değerli varlığım haline geldiğinde giydiği güzel beyaz elbisesi var. Çoğu kız kendisinden bir eşya olarak bahsedilmesinden nefret eder ama karım öyle değil. Bunun bir gerçek olduğunu biliyor.

Ben
onunum. O
da benim.

Arka bahçeyi tararken yüzüm geriliyor. Her ağaçtan beyaz peri ışıkları damlıyor. Güneş kanala vuruyor, dalgalanan yüzeyde gümüş şeritler oluşturuyor. Bu sabah uyandığımda günün çoğunu yatakta geçirmek istiyordum. Karımın içinde. Onun yerine, güzel dudakları beni küçük bir resepsiyona katılmaya ikna etti. "Ailemiz için" diye yalvardı. Sonra somurttu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve beni öyle güzel emdi ki, istediği her şeye evet diyebilirdim.

En azından tören için onu sadece kendime saklamama izin verdi - biz ve bir rahip.

Ama dışarı çıktığımda her şeyi tekrar yapmak isterse, hak ettiği gibi büyük bir düğün, yapacağım. O zaman yaparım. Ama şimdi değil. Zamanım kısa ve gözlerim ondan başkasını görerek harcamak istemiyorum. Doymam lazım.

Viskimi bıraktım, ayağa kalkmadığım ve çekici olmadığım için lanet bir pislik olduğumun farkındaydım. Ama iki ailemizin ben yokken nasıl çalışacaklarına dair bir şov yapma görüntüsü tenimde bir rende gibi hissettiriyor. Manzarayı beğenmeli ya da en azından takdir etmeliyim. Sanırım öyle.

Ama onlara ters ters baktığımda, kıskançlığımın farkındalığı gömleğimdeki kan lekeleri gibi içime yayılıyor. Onların bir geleceği var. Üç gün, on yedi saat ve otuz bir dakika sonra, onlar hala. . *bu.* Tıpkı oldukları gibi. Değişmemiş. Etkilenmemiş.

Ve onu alacaklar.

Aptalca kelimeler söylediğinde ağzının hareketini izleyebilecekler. Gergin olduğunda ojelerini karıştırmasını izleyebilecekler. Utandığında yanaklarının kızarmasını izleyebilecekler.

Oğlumun onun içinde büyümesini
izleyecekler. Doğduğu gün onu
kucaklayacaklar.

Hırlayarak dışarıdaki kanepeden kalktım ve eve girdim. Olay yerinden uzaklaşıp

yüzüme fırlatılan mutluluk.

"Hey." Cassidy'nin sesi beni sakinleştirdi. Benimle sürgülü kapı arasında durana kadar etrafımda dönüyor. Büyük, altın ela gözleri bir soruyla bana bakıyor. Elini tutup dudaklarıma götürüyorum ve parmaklarını öpüyorum.

"İyi misin?" diyor dudaklarım ona değdiğinde. Elindeki yeni yüzüklere bakıyorum. Benim bölgem bu iki platin bantla etiketlenmiş. Nişan yüzüğü kraliyet ailesine layık bir mücevher. Minyon, ince parmakları o taşın altında daha da küçük görünüyor. Ben uzaktayken, o sikimi okşarken yüzüğün nasıl parladığını hayal edeceğim.

"Max?"

Gözleriyle buluşmak için bakışlarımı yukarı kaydırıyorum. "Yüzüğü beğendin mi?" Gergin bir şekilde gülümsüyor. "Şu anda neredesin?" "Buradayım."

Ayak parmaklarının ucuna kalkarak boynumu öpüyor ve bu öylesine nazık bir sevgi gösterisi ki göğsümü yakıyor.

Bunu şimdiden özledim.

Boğazımı temizleyerek avucumu yanağının yumuşak beyaz tenine yerleştiriyorum ve başparmağımı pembe alt dudağı boyunca sahiplenici bir şekilde sürüklüyorum. Bakışlarımla başparmağımı takip ederek dilinin ucuna hafifçe dokunuşunu izliyorum, ağır nefesler alışını ve-

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Bu dudaklarla başka kimseye dokunma." Keskin bir nefes alıyor. "Max."

Doğruluyorum. "Sadece bir içki daha alıyorum, ufaklık." Küçük burnuna dokunuyorum ve o da karşılık olarak usulca gülümsüyor. Bu küçük, hüzünlü bir gülümseme ve kafamı karıştırıyor. Bunu söylediğim için nefret ediyorum. Buna ihtiyaç duyduğum için nefret ediyorum. Ona dokunmak, onu koklamak, boşalması gerektiğinde onu becermek için burada olamayacağımı sürekli hatırlatan içimdeki saçmalıktan nefret ediyorum. . .

Onu güvende tut.

Onun yanından geçerken başımı dik tutuyorum ve Butch'un Altın Etiketini bulmak için bilardo odasına doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde, puro dumanı kokusuyla karşılaşıyorum. Butch odanın köşesinde oturmuş, bardağındaki yarı saydam kahverengi liköre odaklanmış, onu evirip çeviriyor.

"Bugün seni görmedim," diyorum huysuzca, duruyorum. "Bizimle kutlama yapmayacak mısınız?"

Başını kaldırmıyor. "Oğlum hayatının üç yılını kaybediyor. Kutlama yapacak gibi hissetmiyorum." Tırtıklı bir şekilde iç çekiyorum ama acı dürüstlüğü bir şekilde takdir ediyorum. Gerçekten birbirimize çok benziyoruz.

"Ona istediğini vermeye çok yaklaştım." Az önce içimden dökülen saçmalıklara ve zavallı olduğum için kendime kızarak başımı sallıyorum. Bir erkek ya güçlü ya da zavallı olabilir ama asla ikisi birden olamaz.

"Max, bir dakika benimle otur."

Ona kaşlarını çatarak viskiyi alıp karının yanına dönmeyi, ailesine gülümsemeyi ve Konnor'un kışını rugbyde tekmelemeyi düşünüyorum. Ama onun yerine Butch'un karşısındaki kırmızı deri koltuğa oturup sahte tezahürattan uzaklaşmak için kendime biraz zaman tanıyorum.

Duman aramızdaki boşluğu dolduruyor, az önce söndürdüğü puro hala havada gri bir çizgi çiziyor. Yumruklarını kırarak ağrısını biraz hafifletiyor. Boks yaptığı yılların eklemlerinde kireçlenmeye yol açtığını biliyorum. Titremeye başladılar ama böyle bir bozulmayı fark ettiğimi asla kabul etmem. Çıktığımda ne kadar kötü olacağını merak ediyorum.

Dizlerinin üzerinde öne doğru eğilir. "Orada yalnız değilsin evlat." Dişlerimi birbirine vurarak *hiçbir şey* hissetmemeye çalışıyorum.

Sert bakışlarıyla beni sabitliyor ve gözlerindeki lanet acı içimde bir şeyleri çarpıtıyor. Bana çığlık atıyorlar. Beni hayal kırıklığına uğrattığını haykırıyor. O yıpranmış mavi gözbebeklerinde vicdan azabı ve pişmanlık görüyorum. Ve bu o kadar yabancı bir bakış ki, onu zar zor tanıyorum.

"İçeride çok sayıda adamımız var," diyor gözleriyle. "Ve seni takip edecekler. Kafanı anın içinde tut. Kimse için gardını düşürme. Sinirlerine hakim ol. Kendine sakla. Doğru anlar için sakla." Duraklıyor ve ben omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum. "Ve oğlum. . içerideyken Cassidy'yi unutmalsın. Onun anısı sana sadece azap verir ve seni zayıflatır."

Hepsi doğru. Hem de çok doğru. Boku yediğimi anladığım andan beri kendimi kaosa girmeye hazırladığımı kimseye, özellikle de karıma itiraf etmeye hazır değilim. Hapishane kimse için güvenli değil. Ancak benim gibi biri için, soyadım ve itibarımla, ölümcül olabilir. Bunu biliyorum. Ve Butch'un kızarmış mavi gözlerindeki karanlık ve umutsuzluğa bakılırsa, o da bunu biliyor.

Gerçek bir alyans yerine yaptırdığım dövmesi hâlâ kabarık ve kırmızı olan parmağıma baktığımda, oradan sağ salim çıkmak için tek bir şeye ihtiyacım olduğunu hatırlıyorum. "Karıma iyi bak," diye mırıldanıyorum, sesim kendimden nefret ederek derinleşiyor.

"Şu anda onu düşünme."

"Lanet olası karıma iyi bak dedim!" Avucumla masaya vurarak kükrüyorum ve kısık gözlerle ona bakıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, deri ağırlığının altında protesto ediyor. "Yapacağım."

"Hayır." Küçümseyerek gülümsüyorum, bu saçmalıklardan bıkmış hissediyorum, aramıza ördüğü duvarları yıkmak istiyorum. Kendi etrafına ördüğü ve bizi duygusal olarak aşılmaz kılmak için etrafımıza ördürdüğü duvarları. Kurban olmaktan. Nazik olmaktan. Açık, çiğ ve savunmasız olmaktan. Yumruklarımı o duvarlara indirmek istiyorum. "Victoria'ya baktığın gibi değil. Kendi oğullarına baktığın gibi değil. Lanet olsun, baba. Bak. Lanet olsun. Ondan sonra!"

Baba.

Başını sertçe sallıyor. "Sana söz veriyorum, evlat."

Şu anda ona çok şey söylemek istiyorum, ama kelimeler o kadar doğal değil ki, içimde bile şekillenmiyorlar.

Zihnim. Purosuna uzanıyorum ve bir tane çekiyorum, ısıriyorum ve peş peşe yakıyorum. İçime çekiyorum ve arkama yaslanıp dumanın kuru terk ederkenki hareketine odaklanıyorum. Butch'un omuzları bir iç çekişle gevşiyor ve düşünceli sessizlikte bana katılıyor.

Birkaç dakika sonra kapı çalınıyor ve Konnor-Slater'ı girişte görmek için dönüyorum. Omzunu kapı çerçevesine yasladı. "Seninle Cassidy hakkında konuşmak istiyorum."

Sırıtiyorum. "Cassidy hakkında benim zaten bilmediğim hiçbir şey söyleyemezsin."

Butch'la yüzleşmek için arkamı döndüğümde kaşlarımı çatıyor ve çenem zonkluyor. Cassidy'nin ailesine iyi davranmadığım için kızgın mı? Herkesten çok ona mı? *Sikerim böyle işi.* "Ne?" Şak diye söyledim.

Butch beni görmezden gelerek ayağa kalkıyor ve avuçlarını siyah pantolonuna sürtüyor. Omzumun üzerinden bakarak onun Konnor'a doğru ilerleyişini izliyorum.

"Sen de mi rugby oynuyorsun?" Butch, Cassidy'nin kardeşini ölçüp biçerek sorar.

Konnor göğsünü dışarı itiyor ve çenesini kaldırıyor - kesinlikle savunmaya yönelik bir duruş. Ve Luca Butcher'la aynı alanı paylaşırken sıkça yapılan bir duruş. Kendi babasından o kadar uzak bir adam ki aynı dili konuşmalarına şaşıyorum.

"Evet," diye onaylıyor Konnor, daralmış yeşil gözleri güvensizlikle parlıyor. "İyi misin?" Butch hemen önünde durarak soruyor.

Konnor ayaklarını düzeltiyor, kaşlarının arasında gergin bir çizgi oluşuyor. "Evet. Oldukça iyiyim." Butch başını eğiyor. "Hiç boks yaptın mı?"

"Hayır," diyor Konnor, Butch *her ne* halt ediyorsa onun karşısında güçlü bir şekilde durarak. "Dövüşmekten hoşlanmıyorum. Bazı insanların aksine." Bana laf atıyor ve ben sadece sırtıtiyorum, bu fırsatı dudaklarımı yalamak ve kız kardeşinin amını düşünmek için kullanıyorum.

"Rekabetçisiniz," diye belirtiyor Butch. "Ve boks gerginliği azaltır. Oğullarımın hepsi eğlence amaçlı boks yapar." Kıkırdayarak, "Gerginliği başka ne azaltır biliyor musun?" diyorum.

Konnor beni görmezden gelerek elini saçlarında gezdiriyor ve bu beni çok kızdırıyor. "Rekabetçi olduğumu nereden çıkardın?"

Onlara ters ters bakarken yüzüm geriliyor.

Burada ne haltlar dönüyor?

"Sen bir erkeksin. Hepsi bu. Hepimiz rekabetçiyiz. Bizimle oturmalısın." Butch yanımdaki yeri işaret ediyor. "Ne içersin?"

"Yok," diyor Konnor sert bir ifadeyle. "Su o zaman?"

Butch bastırır.

"İşte geldiler," diye sesleniyor Cassidy, babası arkasından gelirken bılardo salonuna giriyor. Pembe-sarı saçları omuzlarının etrafında salınırken, onun içinde nasıl olmam gerektiğini hatırlıyorum, o güzel saçları yumruğumun etrafına sarıyorum. Avuçlarını havaya kaldırıp "Gelin geldi" diye şarkı söylediğinde kendimi sırtırken buluyorum ama bu his kısa sürüyor. Kardeşini

görür görmez ellerini indiriyor ve belirsiz bir şekilde odaya bakıyor. "Affedersiniz, bir şeyi mi bölüyoruz?"

Şu anda kesinlikle bir şeyler oluyor ve ne olduğunu biliyormuş gibi davranmasam da, gününü rahatsız etmese iyi olur.

"Ben, ne içiyorsun?" Butch, az önce karısını erkek sevgilisiyle konuşurken yakalamış gibi görünen Ben Slater'a sesleniyor. Butch bara doğru yürüyor ve iki bardak çıkarıp birden fazla içecek hazırlamasını izliyorum.

"Yok bir şey Luca, sağ ol," diyor Ben, oğlunun yanına gidip, "Dışarıda seni özleyiyorlar Konnor," diyerek.

Kardeşine doğru temkinli adımlarla ilerlemeden önce karımın odayı taramasını izliyorum. "Evet, artık kimse kurallara uymuyor," diyor gergin bir kıkırdamayla. Onu lanet bir rugby sahası gibi okuyabiliyorum. Az önce içeri girdiği her neyse ona karşı temkinli davranıyor ve hemen değerli Konnor'unu korumak için savunmaya geçiyor - sanki Butch onu kırabilirmiş gibi.

Konnor dönüp ona bakar. "Bir dakika içinde geri döneceğim."

"Bırakın çocuk kalsın," diyor Butch sakince, lanet bir uşak gibi içkileri dağıtıyor. Karşımdaki yerine geri dönüyor ve viskisini geri atıyor. Gözlerim tekrar karıma kayıyor, aramızdaki boşluktan hoşlanmıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanarak, anlamlı bakışlar paylaşan bu huzursuz adamları inceliyorum. Onları en son birlikte gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Cassidy'nin durumunu öğrendiğim gün. Bu ikisi lanet bir sırrı paylaşıyor. Umarım karımla ilgili bir şey değildir. Kaşlarım rahatsız edici bir seviyede gerildi. Slater'lar artık benim işim, yani bu her neyse-

"Onlara zaten yarın söylemeyi planlıyorduk, Ben," diyor Butch, sözleri düşüncelerimi durduruyor. "Ve çocuğa yalan söylemeyeceğim. Artık öylece uzak duramam. Kızın benim oğlumla evlendi."

Ben, Butch'a doğru bir adım atar. "Bu şekilde değil. Bugünün mutlu bir gün olması gerekiyordu."

"Mutlu musun?" Butch alay ediyor ve ben karımın yüzüne bakıyorum, yüzünü kaplayan hüznü yakalıyorum. Isı kulaklarıma çarpıyor. "Kör olma Ben," diyor Butch. "Cassidy Max'i yıllarca kaybetmek üzere ve bundan çok daha fazlasını kaybetmek üzere. Bu saçmalıkla oynamayalım."

Hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle homurdanıyorum. Saçmalığı görmek başka bir şey; bunu karıma göstermek tamamen başka bir şey.

Mırıldanmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırıyor: "Bize tüm bunların ne hakkında olduğunu söyle de *aptal* kutlamama geri dönebileyim." Sesi gergin ve Butch'un dişlerini kırma isteğiyle pazularım seğiriyor. Profiline ters ters bakıyorum ama Cassidy'nin kardeşini incelemekle o kadar meşgul ki fark etmiyor. Ellerimi yumruk haline getiriyorum.

Butch içkisiyle Konnor'a doğru işaret eder. "Bilmeyi hak ediyorsun." Konnor savunmaya geçerek kaşlarını çatar. "Neyi bilmeyi?"

Ben oğluna doğru döner, paniklemiş görünmektedir. "İstersen gidebilirsin."

"Ben," der Butch. "Söyle ona. Oğluna gerçeği söyle."

Ben kibarca yanımdaki koltukları işaret ediyor. "Herkes önce oturmak ister mi? Belki-

"

"Baba, bu adam neden bahsediyor?" Konnor ısıırıyor. Tatlı karım onun yanında elini onun koluna koyuyor. İçeri girdiğinden beri ilk kez bana bakıyor, gözleri yardım için yalvarıyor. Ayağa kalkarsam, onu sürükleyerek çıkaracağım.

Ben, Butch'un yanına yığılır. Evet, hiçbir zaman odadaki tarafsız adam olmadı. Oğlu çok daha iyi bir iş çıkarıyor. En azından zayıf görünmek yerine kızgın görünüyor. Ben yere bakar, alnı gergin çizgilerle girintilidir. Başını yavaşça sallıyor ve Cassidy'nin anlamlı sarı kaşları çöküyor. Yumruklarımı daha sıkı sıkarken eklemlerim ağrıyor. Etrafındaki herkesi çok fazla önemsiyor. Onu bir yere kapatmalı, onların dramından korumalıyım.

"Konnor," diyor Ben, oğluna bakarak. "On dört yıl önce benim himayeme girdin. Ama bu bir tesadüf değildi. Sadece annen benim ilk aşkım olduğu ve seni koruma ihtiyacı hissettiğim için değildi. .

. Baban seni yanıma almamı istedi. Seni inciten insanlardan uzak tutmamı. Sana iyi bir hayat vermemi. Oğlunu bana emanet etti."

"*Dustin*'i kastediyorsun," diye fısıldıyor Cassidy, onun adını sanki bir zehirmiş gibi telaffuz ederek. Ve ona göre öyle. Benim için de öyle. Bir daha onun bir mil yakınına bile yaklaşamayacak. Carter bundan emin olacak. Ben yapamazken onları ayrı tutmak için ne gerekiyorsa yapacak.

"Hayır tatlım," diyor Ben isteksizce, yüzünde suçluluk duygusu belirirken. "Biyolojik babasını kastediyorum."

Karımın gözleri parlıyor, gözlerindeki ihanet kanımı kaynatıyor. Ben Slater'ın ağzından çıkan yalanları onun için dövmek istiyorum.

Konnor su bardağını beyaz parmak eklemleriyle kavırıyor. "Bize babamın kim olduğunu bilmediğinizi söylemişsiniz."

"Yaptığımı biliyorum." Ben başını sallar. "*Tanrım*, yaptığımdan *nefret* ediyorum. Sana yalan söyledim evlat. Yaşadığın onca şeyden sonra senin için sadece huzur istedik. Bunun bir yol olduğunu düşünmüştüm."

Konnor elindeki suyu bilardo masasının kenarına bırakıyor ve görünüşe göre onu duvara fırlatmak istiyor. Bunu anlıyorum. "Biz mi?"

Ben başını sallar. "Evet. Luca ve ben."

Ne oluyor lan?

Butch viskisinin son damlalarını da içiyor, ayağa kalkıyor ve tekrar bara doğru yürüyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. Butch daha önce Slaters gibilerle hiç vakit kaybetmemişti. Konnor onun sorunu değil.

"Benim dünyamdan uzakta daha güvende olursun diye düşünmüştüm," diyor Butch huysuzca. "Bunu annene borçluydum. Gözlerini ondan almışsın. Sanırım bunu Ben'den birçok kez duymuşsundur." Konnor'a dönüyor ve başını sallıyor. "Ama sana baktığımda, sanki o da bana bakıyor gibi geliyor. O kadın için ölebilirdim."

Şimdi ayaktayım, Cassidy'nin yanakları renk kaybederken onu yakalamak için adım atıyorum. Kollarım ona dolandığında sıçırıyor, bu da kollarımı daha da sıkılaştırıyor. Derin bir nefes alıyor ve arkasına yaslanıyor. *Ben*

Sen, ufaklık.

"Demek söylentiler doğruymuş," diyor Konnor, sesi titreyen bir karmaşa halinde. "Ben Dustin'in biyolojik oğlu değilim. Ya sen?" O Butch'a, Butch da Konnor'a bakıyor.

Ne oluyor lan?

Neyi ima ettiklerini fark ettiğimde yüzüm kızarıyor - itiraf ediyorlar.

"Annemle bir ilişkin mi vardı? Ben senin. . . . Sen benim.. ." Konnor, devrilmemek için masanın kenarına tutunarak sözünü kesiyor.

Butch yeni doldurduğu içkisinden bir yudum alır. "Sen bir kasapsın."

Dişlerim kilitlendi. "*Siktir.*"

Thirty

Cassidy

KONNOR BİR KASAP ÇOCUK.

Avuçlarımla ağzımı kapatıp kaçmaya çalışan nefesimi bastırıyorum. *Aman Tanrım.* Sanırım odadaki herkesin nefesi kesildi. Max'in kolları etrafımda sıkılaşıyor, beni sarıyor, topraklıyor.

Konnor hemen kül rengine bürünüyor ve mide bulantısıyla dolup taşıyor gibi görünüyor. "*Lanet olsun.*"

Butch salondaki yerine geçerek yavaşça oturur ve kollarını dizlerine dayayarak öne doğru eğilir. "Dustin asla öğrenmemeli. İntikam almak isteyecek ve ailem için gelecektir. Yapım-adamlar yapım-adamlara yalan söylemez. Bu bir kanun. Cassidy için gelecek. Kardeşlerin için gelecek."

"*Kardeşlerim. . .*" Konnor alnını tutuyor ve dizleri büküldüğünde yere doğru kayıyor. Masanın ayağına yaslanıp önüne bakıyor. "*Kardeşlerim.*"

"*Siktir,*" diyor Max bu sefer daha yüksek sesle.

Aman Tanrım. Başım dönüyor.

Butch empati kurarak, "Bu ona geri dönerse her iki tarafta da kayıplar olacak," diyor. "On yılı aşkın bir süredir kaçınmaya çalıştığımız şey de bu."

Konnor tüm bu bilgileri anlamaya çalışarak, "Benim zararına," diye mırıldanıyor.

"Hayır." Butch ayağa kalkıyor ve ona doğru yürüyüp yanına çömeliyor. "*Benimkinde.*"

Parmaklarım elimi ağzımdan çekerek tatlı havanın ciğerlerime dolmasını sağladı. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile. Max'in yüzünü göremiyorum ama kalbinin sırtıma vuran ritmini hissedebiliyorum.

Konnor onun kardeşi.

Butch ciddi ve sert mavi gözleriyle Konnor'u sabitler. "Konnor, Ben sana benim verebileceğimden çok daha huzurlu bir hayat verdi. Madeline'in istediği de buydu. Seni bu dünyaya sürüklemem için bana yalvardı. Ona uzak duracağıma dair söz verdim. Onun için yaptım. . . *Beni* aramayı bırakmana şaşırdım doğrusu."

Konnor ona ters ters bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç ay önce," diyor Butch tuzlu ve biberli kaşlarını kaldırarak, "sorular soruyordun. Öğreneceğini düşünmüştüm. Hatta öğreneceğini ummuştum-"

"Ona sen söyledin!" Konnor babamıza havlıyor. "Hemen buraya koştun ve-"

"Ben öyle bir şey yapmadım Konnor," diyor babam savunmaya geçerek.

"Çok sinirlisin." Butch kolayca kıkırdar. "Bunu büyükbabandan almışsın."

Konnor'un midesi yine bulanıyor, başı masanın ayağına hafifçe çarpıyor. "Cevaplar aradığımı nereden bildin?"

Butch basitçe, "Adamlarımdan biri söyledi," diyor.

Konnor'un gözlerinde öfke alevlenir. "Beni izleyen insanlar var!"

"Seni *izleyen* insanlar var," diye düzeltiyor Butch. "*Bütün* çocuklarımı izleyen insanlar var."

"Kim?" Konnor soruyor. "Tanıdığım biri mi? Bir casus mu?"

Butch başını sallar. "Kapıcınız - Adolf."

Konnor tekrar tekrar göz kırpmıyor. "Ne?"

"Madeline'in güvenlik şefiydi." Butch doğruldu ve geriye doğru bir adım attı. "Çocukken sana çok düşkündü. Şimdi de öyle."

"Bu kadarı da fazla." Konnor gözlerini dikmiş duvara bakıyor, sanki duvarın içinde kaybolmak istiyor. "Hayatıma devam ettim. Seni önemsemekten vazgeçtim. Sen, sen sikimde bile değildin-"

"*Rispettu!* Saygı göster evlat!" Butch havlıyor ve ben irkiliyorum. "Bu evde başa saygı duyarız. *Umurumda bile* değildi! Seni ve onu her şeyden çok istiyordum. Hamile olduğunu öğrendiğimde, çocuklarımı ve onu alıp lanet ülkeyi terk etmek istedim."

"O zaman seni durduran neydi?" Konnor onunla göz göze gelerek alay eder.

"Lanet olası hayatın! Güvenliğiniz. Her zaman omuzlarımızın üzerinden bakıyor olurduk." Konnor alay ediyor. "Ama ben güvende değildim."

"Ne olacağını bilmiyorduk," diyor Butch gergin bir çeneyle. "Madeline, senin onun olduğunu düşünürse Dustin'in sana iyi bir baba olacağını düşündü. Ben de bu umutla ona oğlumu verdim."

"Ona ait olmadığımı öğrendi," diye mırıldanıyor Konnor, sesi çatallaşarak.

"Bölgedeki söylentiler; veba gibi. . . Onu asla onunla bırakmamalıydım. Onu asla onunla

bırakmamalıydım.

Ona kör kütük aşıktı; onu başka bir adamın kollarında görmektense ölmesini tercih ederdi. Bunu birkaç kez söylemişti. Korumam gereken kendi oğullarım olmasaydı. . . bunca zaman birini diğerine tercih etmek büyük acılar çekmeden yapılmadı. Ve eğer Dustin söylentilere inandıysa, o zaman sana olanlar onun işi olabilir."

Ama kanıt yok. "Ama kanıt yok," diye yüksek sesle söylenirken buluyorum kendimi. "Sorun da bu, değil mi? Bu yüzden ona dokunamıyoruz. Tüm bu korkunç şeyleri o yapıyor ama kimse onun yaptığından emin olamıyor." Alt dudağım kontrolsüzce titriyor.

"Dışarı çıkmanı istiyorum," diye emrediyor

Max sessizce. "Hayır," diye nefes alıyorum.

"Burada olmak istiyorum."

"Seni dışarı sürüklememi mi istiyorsun?" diye tehdit ediyor.

Pazusunu sıkıyorum. "Lütfen, Max. Beni tutmaya devam et."

Kolları gerildi ama neyse ki bu konuda benimle kavga etmedi. Evet, şanslıyım çünkü beni kucağına alıp odamıza götürseydi karşılık vermezdim. Bugünlük rol yapmayı bıraktım, her gülümsemedeki yalanı görmezden geliyorum. Her tebriğin içindeki acımayı.

Sadece kocamla birlikte olmak istiyorum. Onun kollarında ağlamak istiyorum. Konnor için. Butch için. Ve ayak bileklerine prangalanmış taşlar gibi onları ağırlaştıran bu sırlarla yaşayan herkes için.

Ama gerçeği bilmem gerek. O yüzden kalacağım.

"Bu doğru, Cassidy. Hiçbir şeyden emin değiliz," diye onaylıyor Butch ayağa kalkıp Konnor'a tutması için elini uzatırken. "İşte bu yüzden bunu sana şimdi söylüyoruz."

Konnor, Butch'un eline sanki varlığı onun için tamamen bir gizemmiş gibi bakar. Birkaç saniye sonra zorlukla yutkunur ve Butch'un onu ayağa kaldırmasına izin vererek kabul eder.

"Neden?" Konnor başını sallar. "Neden şimdi?"

"Çünkü Ben ve benim bir iyilik isteyecektik." Butch pişman olmuş gibi nefes veriyor. Yüzünü bize döndüğünde gözlerim açılıyor. "Max'ten." Dünyanın yeniden eğildiğini hissederek, destek için kocama daha da yaslanıyorum. *Lütfen o kelimeyi söyleme.* Lütfen bana onu kaybettiğimi tekrar hatırlatmayın. Yakında gideceğini. Kendimin yarısını kaybettiğimi. İçinde bulunduğumuz durumun gerçekliği içimde karanlık bir çukura hapsolmuş durumda ve sinir uçlarımı ne kadar zorlarsa zorlasın, tüm varlığıma keder şokları gönderirse göndersin, gerçeği zorla geri indiriyorum.

Onunla savaşıyorum.

Göğsüme doğru ilerlememesi için onunla savaşıyorum, ardında kalbimin pompaladığı yerde bir delikten başka bir şey bırakmıyor.

Max'in pazuları etrafımda kasılıyor ama diğer her yönden sıcak ve sağlam. Butch devam ediyor ve acı dolu gözleri içimdeki ham ve anaç bir şeyi fiziksel olarak acıtıyor. "Bu oğlumdan istememem gereken bir şey. Şimdi değil. Cezasını çekmesi ve içerideyken kendinden başka kimseyi düşünmemesi gerekirken değil. Ama bu bizim tek şansımız olabilir ve bunu yapacağını biliyorum." Konnor'a bir

bakış atar. "Bunu yapacaktır çünkü sen onun kardeşisin ve oğullarım için hiçbir şey kanlarından daha önemli değildir."

"Ne oldu?" Max sıkıca sorar.

Butch yavaşça iç geçirir. "Gönderileceğiniz maksimum güvenli hapishanede bir adam var," diyor Max'e sertçe bakarak. "Donavon Knight. Konnor'un kaçırılmasından o sorumlu. Onu bir bodrumda tutuyor. O yalancı bir bok çuvalı ve polisler ondan doğru dürüst bir cevap alamadılar. Yıllar önce mahkemeye çıkmadan suçunu kabul etti. Ağır cezadan çok ispiyonculuk yapmaktan korkuyordu. Max, kardeşini neden kaçırdığını bulmanı istiyorum." Butch uğursuzca sırtıyor. "Ve *kimden* bu kadar korktuğunu."

Thirty-one

Cassidy

On beş saat yirmi iki dakika kaldı.

BACAKLARIMI ŞILTENİN ÜZERİNDE BİRLEŞTİRİYORUM. YENİ EVİMİZİN KAT PLANINA BAKARKEN Brussman, parmağımı koridordan geçirip ana süite giriyorum. Beyaz panjurlarla ana alandan ayrılmış, tatil köyü tarzı bir banyosu olan açık planlı bir yatak odası. Panjurları açtığımı ve kocamı duş alırken izlerken yatakta kendime dokunduğumu hayal ediyorum. Beni yakaladığını, tehditkar bir şekilde sırttığını ve beni yakalamak için dışarı koştuğunu, hala su damladığını, halıda ıslak, on bir numara ayak izleri bıraktığını hayal ediyorum. Beni duşa taşıyacak ve akan suyun altında benimle sevişecek.

Veda etmiyoruz.

Bu bir fantezi değil; bu gerçekleşecek. Dekore etmem gereken koca bir evim ve bahçem var. Emzireceğim ve oynayacağım bir bebeğim. Başımı sallayarak, gözlerim yaşararak gülümsüyorum. Bunu ben meşgul olayım diye yaptı. Belki de onu özleyemeyecek kadar meşgul. Onu varlığımın her zerresiyle ne kadar çok sevdiğimi gerçekten hafife alıyor. Tüm saniyelerde. Sadece yalnız olanlarda değil.

Ona veda etmeyeceğimize dair söz verdiğim için gözyaşlarımı siliyorum.

Max benden iki şey istedi, ikisi de inanılmaz derecede acı verici ve imkânsız derecede zor. Yarın mahkemeye gitmememi.

Onu hapishanede ziyaret etmek için değil.

Titrek bir nefes veriyorum, bu iki isteği düşünmek bile korkunç. Kabul etmek için. Yine de onları anlıyorum ve bu yüzden istediğini yapacağım. Çünkü bunun benim için ne kadar zor olduğunu düşünürsem düşüneyim, biliyorum. . . *Tanrım*. . . Bunun sonsuza dek peşini bırakmayacağını biliyorum. O yüzden bunu atlatması için ne gerekiyorsa yapacağım. Biliyorum, yumuşak olamaz. Orada olmaz.

Sadece dua ediyorum - dindar olmasam da. . . . Dua eden insanları hiç anlamadım. Sanırım kendimi hiçbir zaman bir mucizeye ihtiyaç duyacak kadar *güçsüz* hissetmedim. Derinlere inip bir durumdan kurtulmak için kendi yolumla mücadele edemedim.

Mutlak çaresizlik.

Bu yüzden dua ediyorum. Serbest bırakıldığında, o nezaketi tekrar bulabilmesi, saklamak zorunda kaldığı yerden çıkarabilmesi ve ona ışık tutabilmesi için dua ediyorum. . *benim için*.

Max şu anda aşağıda kardeşleriyle birlikte, kahkahalarla dolu son anlarını ve duyunca yüreğimin parçalanacağından emin olduğum bilgelik mesajlarını paylaşıyor. Yarın sabah mahkemeye giderken ona eşlik edecekler. Butch. Clay. Bronson. Xander.

Flick ve Stacey saat dokuzda burada olacaklar ve çocuklar eve gelene kadar beni bir arada tutacaklar. . . eve gelene kadar. Bir kişi eksilmiş olarak. Yataktan fırlayıp banyoya koşuyorum ve gözyaşlarım akarken gözlerimi siliyorum.

Çabucak, üzüntüyü yıkıyorum.

Veda etmiyoruz.

Şimdi aynanın önünde durarak, yan tarafa dönüyorum ve elimi bloğumuzu kaplayan gergin derinin üzerinde gezdiriyorum. Yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum, yavaşça dışarı çıkıyorum ve Max'i daha önce bulunduğum yerde oturmuş, evin planlarına bakarken buluyorum.

"Buraya gel ufaklık," diye emrederek kâğıt parçalarını yere bıraktı.

Ona doğru ilerliyorum, kucağına oturana kadar şilte boyunca sürünüyorum. Beni kendine doğru çekip beşik gibi sarıyor. Yüzümü göğsüne gömüyorum. Kalbiyle olabildiğince aynı hizada, onun güzel atış ritmini dinliyorum.

Bu benim diğer yarım.

Birlikte yaşlanacağım kişi. Bu onun yaşam kaynağının sesi.

Sabununun, terinin ve *kendisinin* kokusu en üst düzey afrodisyak olduğundan derinlemesine sokuluyorum. İki insanın olabileceği kadar yakın olmaya ihtiyaç duyarak başımı kaldırıyorum, yanaklarını avuçluyorum ve dudaklarına yiyip bitiren bir öpücük konduruyorum. Aramızdaki sıcaklık tutuşuyor.

Max beni yatağın etrafında hareket ettiriyor, sırtımı düzleştiriyor ve üzerime çıkıyor. Dili ağzımın içinde gezinirken, kot pantolonunu, düğmesini, fermuarını kurcalıyorum. . *Çıkartıyorum*.

Ayak bileklerinden tekmeliyor. Gömleği çıkıyor ve odanın diğer ucuna uçuyor. Zeminler Max Butcher'ın kıyafetleriyle her zaman daha güzel görünür. Parmaklarımı sıcak pürüzsüz teniyle kaplı gergin kaslarında gezdiriyorum.

Dokunuşumla onları uyandırdığımda kalça çıkıntılarını kasılıyor. Ellerim beyaz boxer'ının dikişleriyle buluşuyor, sonra bir tanesi penisinin genişliğini sarmak için altına dalıyor. Hepsini çevrelemeyi başaramıyorum. Biçimi uzuyor. Kalınlaşıyor. Nabız gibi atıyor.

Homurdanıyor, kalçalarını avucuma doğru itiyor. "*Siktir, Cassidy. Benim Cassidy'm.*"

Ağzlarımız birlikte dans ediyor. Nefeslerimizi paylaşıyoruz, ayrılmak istemiyoruz. Boğulmayı tercih ederiz. Onu okşuyorum ve tutkuyla öpüşüyoruz. Dilimi ağzına sokuyorum ve o da sevdiğini bildiğim şekilde emiyor. Elimini onun geniş şaftında aşağı yukarı sürüklerken, içindeki gerilim ve güç avucumun ritmine karşı atıyor.

"Beni boşalt, ufaklık. *Aferin kızıma.*" Ben hızlanınca hırlıyor. Elini bacağımın iç kısmına doğru uzatarak külotuma dokunuyor, sonra onları kenara çekip kalçalarımın arasındaki dudakları okşuyor. Tek bir parmağı kıvrımlarım arasındaki vadinin uzunluğunu takip ediyor, aralarına girmeden önce daha da ıslanıyor.

"Oh, *lanet olsun.* Küçük amcığını arzuluyorum, Cassidy. İçeri girmeme izin vermen için seni ikna etmek zorundayım. Sanki hiç gitmemi istemiyormuşsun gibi beni kavrayışın." Parmak eklemleri giriş yerimle buluştuğunda, onu güzelce derinde hissederek bir titremeyele sırtımı eğiyorum. Zihnim, beni tüketmek isteyen his ile kocamın boşalmasını sağlamaya yönelik hırçın talep arasında boğuşuyor.

Kalçalarını yumruğumun içine sokuyor, tüm işi kendisi yapıyor, böylece utanmadan kendi yüksekliği kovalayabiliyorum. Başka bir parmak içime giriyor, o mükemmel noktaya baskı uyguluyor, çok fazla baskı. Saldırıya karşı miyavlıyorum. Isı kaslarımda yuvarlanıyor, yetenekli parmaklarının uçlarında bir araya gelmeden önce kaynama noktasına ulaşıyor. Ben inliyorum ve o da benim zevk seslerimi yiyor.

Ona tutunmayı bırakıyorum, orgazmımın yuvarlanan hazzı beni gevşetiyor, kaslarımı bir arada tutan bağ dokusu parçalanmış gibi hissettiriyor. Yatağın içinde erirken, külotumu ve kaşkorsemi çıkarıp beni çırlıçıplak bıraktığını fark etmiyorum bile. Ayağa kalkıyor ve çıplak bedenime bakıyor, gri-mavi gözlerini gölgeleyen duygu, kararlılığındaki bir çatlağı ortaya çıkarıyor.

Neredeyse görür görmez kayboluyor.

Veda etmiyoruz.

Banyoya doğru kayboluyor ama hemen geri dönüyor, ereksiyonunu ovuşturuyor, pürüzsüz cildi bir tür losyon ya da yağla parlıyor. Sertçe yutkunarak, bana doğru yaklaşırken hafifçe geriye doğru çekiliyorum. Ben daha düşünmeden üzerimdeydi. Dudakları dudaklarımı buluyor, nefeslerimiz çarpışıyor ama beni öpmüyor. Gri-mavi gözleri varlığımın içine bakıyor. Bacaklarımı sırtına doluyorum ve o da kolunu terden kayganlaşmış bedenlerimizin arasından geçirerek keskin bir nefes almamı sağlayacak bir yere geliyor. Buruşan deliğimi okşayarak dudaklarımdaki ıslaklığı içime geçişi kolaylaştırmak için kullanıyor. Ağzımı açıyorum. Gözlerim açılıyor.

Beni öpmüyor.

Özür dilemeden bana *bakıyor* çünkü bu onun hakkı. Ben onunum. "Beni almanı izlemek

istiyorum küçüğüm." Parmağını içeride hareket ettirmeye başlıyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, zorluyor

kapattı. "Bunu seviyorsun ufaklık. Bazen seni tekrar tekrar boşaltmak istediğimde, tek yapmam gereken parmağımı o küçük, dar kıcına sokmak ve sertçe boşalman."

Ben de anlamıyorum. Bu his o kadar erotik ki kendi bedenimi zar zor kontrol edebiliyorum. Parmağını içimde hareket ettirirken kıvranıyorum, dönüyorum ve yuvarlanıyorum. . . Sonra durdu. Çekiliyor. Ereksiyonunun tepesinin o delikle buluştuğunu hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Bir dirseğinin üzerine düşüyor, başparmağı pembeleşen yanağımı okşarken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Diğer eli ereksiyon yerinden kalçama doğru hareket ederek beni sabit tutuyor. Gözleri yumuşuyor, birkaç santim ötemde, benimkilere dikiliyor.

Kırılganlık

görüyorum.

Dürüstlük

görüyorum.

Duygularını gizlemedi.

Veda etmiyoruz.

"Eğer durmamı istiyorsan, şimdi söyle."

"Durmanı istemiyorum. *Lütfen*, Max.

"Yavaş gideceğim." Kalçalarını sık hareketlerle yuvarlamaya başlıyor, ereksiyonunu sıkı kasların arasına sıkıştırıyor. Hızla nefes alıyorum, her yerim geriliyor. Onu hissetmek imkânsız. İnanılmaz derecede büyük. Nasıl nefes vereceğimi unutarak nefesimi tutuyorum.

Onun penetrasyonuna karşı sıkarken Max'in gözlerindeki zevki görüyorum, içime girme mücadelesi onu daha da teşvik ediyor.

Ve şimdi ciğerlerimi hissedemiyorum. Diyaframı. Bir zamanlar nefes alma mekaniğini anlayan her parçam işe yaramaz hale geldi.

"Nefes al küçüğüm," diye fısıldıyor Max bir iniltinin arasından, daha yavaş itiyor. Telaşsız. Santim santim. "Nefes almaya devam et. Çok iyi gidiyorsun. Sen çok iyi bir kızsın. Bana karşı çok iyisin."

Beni seven, beni arzulayan kavurucu sıcak bakışları tarafından

kıştırıldım. Burunlarımız birbirine kayıyor.

Zarif bir şekilde gerildim - kazığa oturtuldum. Ne kadar derin bilmiyorum ama hissedebildiğim tek vücut parçam. Var olan tek parçam. Tüm duyu hücrelerim, acı ve zevk, hepsi onun derinleşen dalışına sarılıyor ve sarsılıyor.

Boğazımdan bir ses geliyor. Bir inilti. Bir miyavlama. Bir

sızlanma. Taşaklarının kıcıma değdiğini hissettiğimde,

tamamen içinde olduğunu anlıyorum.

İki elim başımın yan tarafında buluşuyor ve beni bir mendenenin içinde tutuyor. "Sakin ol. Şimdi hareket edeceğim. Rahatla ve benimle birlikte derin nefes al."

Dışarı çekip tekrar içeri itmeye başladığında, artık her duyum onun penetrasyonu etrafında dönüyor. Parmaklarımı omuzlarına gömüyorum, sanki akıl sağlığımı kaybetmemi engelleyen tek şey oymuş gibi onu kavriyorum. Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı süzülüyor ve onun avuçlarına birikiyor. Uyarılma sinir sistemimi paramparça ediyor.

Burnunun kenarını benimkine sürtüyor. "Çok iyi gidiyorsun. Çok iyi hissediyorum." Beni övüyor

Tekrar ve tekrar, doğrudan ağızıma akan kırık fısıltılar, dudaklarımı bir ocaktan çıkan alevler gibi ısıtan sert nefesler.

Hızını artırarak, kalçalarını bana doğru her yuvarlayışında kıcımlı yukarı doğru kıvrıyor. Tüm dünyam leğen kemiğime kanalize olmuş durumda, zihnim dolaşmaktan aciz.

Üzüntü yok.

Sadece o ve ben, *biz*.

Yüzümü serbest bırakarak elimi tutuyor ve vücutlarımızın arasında kaydırıyor, zonklayan klitorisimi kendi parmaklarımla okşamam için beni ikna ediyor. İşaret parmağımın pedine karşı nabız atıyorum. Mastürbasyon yapmaya başladığımda, içimde daha hızlı hareket ediyor. Max'in vücudum üzerindeki tam hakimiyeti beni yepyeni bir uyarılma seviyesine fırlatıyor. Sonra, içime doğru hareket eden benzersiz basınç sayesinde, her şey oluyor. Zevkin kabardığını hissediyorum. Bir arzu şoku içimdeki tüm kasların titremesine neden oluyor. Titreşiyor. Max daha önce ondan hiç duymadığım bir ses tonuyla uzun ve yüksek sesle inliyor.

Acı gibi.

Çok fazla zevk.

"Gel, küçüğüm. Küçük amcığın bunun için yalvarıyor."

Yoksa o ben miyim? Acı. Çok fazla zevk. O yoğun akıntıyla sarsılıyorum, yüksek sesle çığlık atıyorum ve vahşi bir orgazmın artçı şokuyla titriyorum.

Ben inlerken başım yastığın üzerinde yuvarlanıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanırken geriliyor, vücudu hassas ritmini kaybediyor, titrek ve kontrolsüz bir hal alıyor. Parmakları saçlarımda düğümleniyor ve şiddetli bir iniltiyle kapanışını sıkıştığında göz temasını kesiyoruz.

Bedenim o tüketen halden uzaklaştığında, parmaklarımı onun kahverengi saçlarında gezdiriyor, alnını umutsuzlukla kendime doğru tutuyorum. Gerçekliğimiz tekrar üstüme yuvarlanırken daha fazla gözyaşı döküyorum. Saat kaç? Ne kadar zamanımız var? Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için çenemi kaldırıyorum, güçlü çene hattından aşağıya ve boğazına doğru ilerliyorum.

"Uyumak istemiyorum," diye mırıldanıyorum terden kayganlaşmış tenine karşı. "Bütün gece uyanık kalacağım."

Ağırlığını yana kaydırduğunda bedenim neredeyse doruğa ulaşıyor. Penisini içimden kayıyor, hala sıcak ve yarı sert, serbest bırakılması çok tatlı ve yine de onun yokluğu dayanılmaz derecede üzücü.

Yoğun bir bakışla beni mızraklıyor. "Duş alacağız. Yemek yiyeceğiz. Senin tatlı amını yalayacağım. Ve sonra bu yüze bakacağım" - parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor- "nasıl göründüğünü unutamayana kadar. Nasıl hareket ettiğini."

Veda etmiyoruz.

"Benimle uyanık kalacak mısın?" Sesim korkunç bir şekilde titriyor.

"Bütün gece uyanık kalacağım küçüğüm," diye söz veriyor, ayağa kalkıp banyomuza doğru ilerlerken beni kendisine yaslıyor.

Veda etmiyoruz.

Bir sızlanma.

Yanağında ıslak bir şey kayıyor. Tuhaf bir ses ve o his beni huzurlu bir unutkanlıktan uyanık dünyaya geri döndürüyor. Göz kapaklarımın ardında güneş parlıyor. Bir şey bacağıma dokunuyor ve gülümsüyorum, sarılmak için yanıma kıvrılıyorum- Ayağa fırlıyorum. Gözlerim uçarak açılıyor. Önümdeki manzara karşısında irkiliyorum ve neredeyse yataktan düşüyorum. Büyük kahverengi gözler beni izliyor. Islak siyah bir burun elime değiyor, usulca dürtüyor. *Büyük* bir köpek yavrusu. Kahverengi ve siyah, muhtemelen bir Alman Çoban Köpeği. Karnının üzerinde, kuyruğu heyecanla çarşafın üzerinde geziniyor.

"Merhaba. Sen kime aitsin?" Kabarık kahverengi yelesini karıştırarak soruyorum.

Ona usulca gülümserken birden paniğe kapılıyorum. Saat kaç? Uyuyakalmışım.

Uyuyakalmışım!

Yataktan fırladım, bornozumu kaptım ve vücuduma sardım. Yatak odasının kapısına doğru tökezliyorum. Kalbim içimde çırpınıyor, çılgınca gürlemesi beni çılgına çeviriyor. Hayır. Hayır. Hayır.

Yavru köpek peşimden koşuyor, tombul bedenini topuklarıma çarparak yuvarlanıyor. Merdivenleri iniyorum, her basamak kocaman, birbiri ardına, hiç bitmeyen bir düşüş. Merdivenlerin dibinde bakışlarımı etrafta gezdirerek yalnız olmadığımı dair bir işaret arıyorum. Herhangi bir şey.

Sadece bir içki alıyor.

Saat kaç oldu? Bir araba sesi duyuyorum ve kafam ön kapıya doğru kayıyor. Koşarak gidip kapıyı ardına kadar açıyorum ve verandada duruyorum.

Kasap çocuklar siyah bir arabaya biniyorlar, hepsi de sanki bir cenazeye gidiyorlarmış gibi koyu renk takım elbiseler giymişler. Max beni görünce donup kalıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. Bir ayağı yolcu kapısında duruyor, fırtınalı gri-mavi gözleri şafak sökerken parlıyor.

Boğazının yuvarlanışını izliyorum. "O senin."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar fişkırıyor, sıcaklığı ve gücü irislerimi yakıyor. Dizlerimin üzerine çöküp histerik bir şekilde ağlamak istiyorum. Kaldırımında çılgılık atmak.

Ama ben bilmiyorum.

Bunun yerine eğilip yavru köpeğim *Clara*'yı kollarıma alıyorum. Yüzümden aşağı akan gözyaşlarımı yakalamak için dili dışarı fırlıyor.

Korkuyor musun, Max?

Orada kibarlığını kaybetme.

Umutsuzluk hıçkırıkları arasında başımı sallıyorum. "Bana beni sevdiğini hiç söylemeyecek miydin Max?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Eğer yapmazsam, yine de bilecek misin?"

Gözyaşlarımı tutamayarak gülüyorum ve başımı çılgınca sallıyorum. "*Evet.*"

"Güzel." Arabaya tırmanıyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum, vücudum yarış ihtiyacıyla titriyor

peşinden gitmek, benimle kaçması için ona yalvarmak, benimle Bali'ye, Yeni Zelanda'ya ya da herhangi bir yere kaçması için. Yer önemli değil. Sadece bölgeyi terk et. İsimlerimizi değiştirelim. Bebeklerimiz, yavrularımız, servis altlıklarımız olsun ve-

Yolcu kapısını kapattı.

Ayaklarım birden kurşun gibi oldu.

Araba yavaşça garaj yolundan aşağı yuvarlanıyor.

Kalbimin hala attığını hissedebiliyorum. Ama sersemlemiş durumdayım. Öylece solup ölmeye karar vermediği için.

Seni bir daha gördüğümde kim olacağını bilmiyorum, Max. .

Titrek bacaklarımla odamıza geri dönüyorum. Kapıyı usulca kapatarak kendimi herkesten ve her şeyden uzaklaştırıyorum. Korkunç derecede acı veren bir varoluş haliyle boşluğa bakıyorum. Kaybolmuş. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor, bu yüzden Clara'yı daha sıkı tutuyorum. Biriken bakışlarım yatağının başucundaki komodine, ortadan ikiye katlanmış bir kağıt yığınınına takılıyor.

Bir mektup.

Clara'yı yere bırakıyorum ve kağıda bakmak için ilerliyorum. Alyanslarımı parmağımın etrafında döndürerek, bana onunla bir gelecek vaat ettiğini kendime hatırlatıyorum.

Cassidy Butcher

Çarşafı açıyorum.

Gözlerimden akan tuzlu damlacıklar beyaz sayfayı tokatlıyor, taze kırmızı mürekkebin üzerinde boncuk boncuk dökülüyor. Sayfaları okuyorum, kelimeler gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor. Parmağımı el yazısının üzerinde gezdiriyorum. Sonra bu güzel kelimeleri yaratan kaleme uzanıyorum, hala kapağı kapalı ve ilk cümlemin tam ortasına kırmızı bir çizgi çekiyorum.

Biri gitti.

*SENI SEVIYORUM. SENI SEVIYORUM. SENI SEVIYORUM. SENI SEVIYORUM. SENI SEVIYORUM. SENI
SEVIYORUM. SENI SEVIYORUM. SENI SEVIYORUM.*

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

*Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni
seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seviyorum*

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Sana hareketlerimle gösteremediğim her gün için bir tane.

*Yemin ederim bir daha asla
söylemeyeceğim, ufaklık. M*

Thirty-three

Maksimum

Dört ay sonra

METAL KAPILAR METAL RAYLARIN ARASINDAN GEÇEREK KIRMIZI TOPRAK AVLUYU VE YÜZLERCE

Birbirlerinden başka etkileyecek kimsesi olmayan hapsedilmiş piçler. Bu üzücü ve tehlikeli bir gerçek. İçinden geçerken bayatlamış sıcaklık yoğun. Bazı adamlar sertçe başlarını sallayarak bana doğru bakarken, diğerleri gözlerini yere diyor.

Bazıları güler, alay eder ve göğüslerini döver çünkü yapacak başka bir şey yoktur ve fark edilmek iyi hissettirir. Bunu asla itiraf etmezler ama bu duvarların ardında hissettikleri ihmal edilmişlik duygusu kişiliklerini yavaş yavaş eritir. Varlıkları duyulabilecek kadar yakın olan özgür insanların dünyası - arabaları, kornaları, müzikleri. Bu lanet olası bir psikolojik savaş. Bu 'kaba' adamlara her gün geride bırakıldıkları hatırlatılıyor.

"Butcher'ın duymasına izin verme."

Adımın söylenmesiyle olduğum yerde durdum ve gözlerimi konuşan bok çuvalına diktim. "Açıkla."

"Yeni adam," diyor Jones, başını sallayan ince, tırmık görünümlü bir sik kafalıyı işaret ederek

Düşük. Belli ki çış kadar zayıf. Eminim muhbirdir.

"Fare," diye onaylıyor Jones, ağzı açık tütün çiğnerken.

Jones'un kavga başlatmak için benden izin istediğini bildiğimden çenemi kırıyorum. "Herkes senin soyadının Kasap olduğunu düşünür Jonesy, bu şekilde bizden intikam almak istiyorsun. Sikimi yalamak ister misin? Bütün mesele bu mu?"

Etrafındaki altı adam kıs kıs gülüyor. Küçümseyici sesler beni gülümsetiyor. Sanki asgari ücretle çalıştıkları zor bir günün ardından arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye çıkmışlar gibi masalarının etrafında rahatça oturuyorlar. Bu adamlar kendilerine Bölge Ekibi diyorlar. Hepsi de bizim yönetimimiz ve emirlerimiz altında işlenen suçlardan dolayı buradalar, ama bu benim için eşe saldıranlardan, pedofillerden ve muhbirlerden daha önemli oldukları anlamına gelmiyor.

Burada arkadaşım olarak görebileceğim belki dört adam var, işime yarayan bir avuç adam var ve geri kalanlar da iyi halden dışarı çıkmak istediğim için şanslı.

Biri hariç hepsi şanslıydı.

Jones'un yüzü düşüyor, her zamanki ukala ifadesi bozuluyor. "Sadece insanların bizi ispiyonlamasından hoşlanmıyorum."

"Biz mi?" Başımı sallayarak alay ediyorum. *Biz* diye bir şey yok, sık kafalı.

Kaşlarımı çatarak yeni fareye bakıyorum ve parmaklarımla gergin çeneme masaj yapıyorum. Bekâretini korumakta yeterince zorlanacak; benim uyarıma ihtiyacı yok.

Avlunun karşısından Lars'ı görünce ona doğru ilerliyorum. Benim yaşlarıma yakın, ama böyle gerçekleri paylaşmıyoruz. Eğer konuşuyorsak, bu önemli bir şey söylemek içindir. İkimizin de sessizliğe karşı sağlıklı bir saygısı var; izlemek ve dinlemek, geliştirilecek çok daha güçlü beceriler.

Sanırım çoğu kadın Lars'ın sol gözü boyunca uzanan sivri yarığa rağmen keskin bakışlı bir adam olduğunu düşünür. İris bulanık mavi ve gereksiz ama bu sakatlık onu engellemiyor.

Yanından geçip gidiyorum ve o da yanıma geldiğinde koridorda yolumuza devam ediyoruz. Hapishane hayatının öngörülebilirliği, kendini sırtında bir hedefle bulan herkes için haince. Buradaki şerefsizlerin yarısının herhangi bir zamanda nerede olacağını büyük bir isabetle tahmin edebiliyorum.

Tuvalet bloğuna adım attığımız andan çıktığımız ana kadar işi bitirmek için yedi dakikamız olduğunu bu şekilde biliyorum.

Adrenalinin başlamasıyla nabzım hızlanıyor.

Kadın gardiyanlardan birinin yanından geçiyoruz, ona sırtıttığımda yanakları pembeleşiyor. Kapı görünüyor ve saat gibi işliyor, Mathews sabah masturbasyonundan sonra dışarı çıkıyor.

İçeri giriyoruz, her birimiz bir bölmeye giriyoruz. Bekliyoruz. Borular gıcırıyor, musluklar damlıyor, temizlikçi kadın yan odada süpürgesini çalıştırıyor ve ben gülümsüyorum.

Yeşil önlüğümün içine uzanıp plastik bir kalem çıkarıyorum. Kırmızı. Üç hafta önce onu alıp sakladığımda rengini fark etmemiştim. Bu lanet şeyi bulmaya çalışan çılgın bir arama ekibi vardı.

kalem. Neredeyse yedi gün boyunca tecrit altındaydık ama sonra onu buldular. *Bir* kalem buldular. Siyah bir kalem.

Bu kırmızı.

Seni seviyorum.

Plastik tıpayı sökerek mürekkep tüpünü dişlerimle çekiyorum ve giderden geçiriyorum. Kırmızı olmasını istemiyorum. Şimdi elimde sadece şeffaf plastik sütun var ve onu avucumun içinde sıkıyorum. Takip ettiğimiz pislik herifin yaklaşık on üç yıl ağır hapis yattıktan sonra salıverilmesine bir hafta kaldı. *Kahretsin*, bana söylediğinde çok heyecanlıydı. "Doğruca küçük kızımı bulmaya gidiyorum," dedi. "O bir afet."

Kendi kendime

sırıtiyorum.

Bekliyoruz.

Kapı açılıyor ve ikimiz de hayvanlar gibi dışarı fırlıyoruz. Avucumu Donavon'ın açık ağzının üzerine kapatarak yakında kopacak ulumasını susturuyorum. Lars kollarını tutup yanlarına sabitliyor ve ağır piçi manevra ettirmeme yardım ediyor. Donavon ayaklarını sürüyerek dengede, kontrolde ve dik durmaya çalışıyor. Onu bir bölmeye sürükledik.

Ben Donavon'u dizlerinin üzerine çökmeye zorlarken Lars sırtını kapıya dayadı. Yanağını kasenin kenarına yapıştırarak onu pozisyona getiriyorum. Bir Kasap tarafından kurutulmak için iyi bir pozisyon. Başını aşağı eğerek boynunu kavriyorum ve plastik sütunu kulağının bir santim altına saplıyorum.

Gözlerinin akı bana haykırıyor.

Bıçakla.

Vücudu şiddetle sarsılıyor. Kan

dışarı ve kaseye işiyor. *Bıçakla.*

Altında çırpındıkça kolum titriyor.

Bıçakla.

Onun hizasına eğildim ve hırlarken sesimi duyabildiğinden emin oldum: "Konnor Butcher şartlı tahliye için tebrikler diyor."

Bıçakla. Bıçakla. Bıçakla.

Thirty-four

Cassidy

803 Seni seviyorum sonra

KORIDORDA BRONSON'IN ODASINA DOĞRU İLERLERKEN İÇ ÇEKEREK BAŞIMI SALLIYORUM. BU sayamayacağım kadar sık oluyor. Clara'nın ön patilerini pencere pervazına koyduğunu gördüğümde hâlâ duruyorum. Yanında durmak için dolaşıyorum, camdan birlikte bakarken elimi kabarık kahverengi omzuna koyuyorum. Bu şekilde arka patilerinin üzerinde yükseldiğinde benim boyumda oluyor. Geçen yıl DNA testi yaptırdım. Yarı bernese dağ köpeği yarı alman çoban köpeği - ikisi de büyük köpekler. Clara pek çok şeydir. Oyuncu. Sadık. Güçlü.

Çekingen onlardan biri
değil. O da Max gibi.

Onu içeri aldım. .

Onu düşünmekten, hatırlamaktan zevk almak için çok çalışmam gerekti. Başlangıçta onu uzaktan sevmek imkansızdı. Bu sevgiyle birlikte çok fazla acı, çok fazla yalnızlık geldi. Onun için ve ne hale düşmüş olabileceği için dehşete kapılmıştım. Kafesteki muhteşem bir aslan, doğal içgüdüleri ezilmiş, her anı çok daha az etkileyici varlıkların iradesine bağlı. Üzüntüden

kahroluyordum.

"Ben içerideyken, şimdiye kadar olduğun en cesur kişi olmanı istiyorum. Burada kaybolma. Kendin ol. Kabarcıklı. Aptal küçük bir kız. Kardeşlerimin hayatını yumuşat."

Deniyorum, Max. Deniyorum.

O ilk beş aya dönüp baktığımda, sanırım bir tür depresyona yenik düşmüştüm. Her mutlu olay onun yokluğunun gölgesinde kalıyordu. Kemiklerime, iliklerime sızmış, orada iltihaplanmıştı. Moralim bozuktu. O kadar düşmüştüm ki zar zor hareket edebiliyordum.

"Seni güldürmenin ne kadar iyi hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Siktir et, seni gülümsetmek için her şeyi yaparım."

Onun için gülümsemek için çok çalıştım; şimdi anılarına eşlik eden hüzünlü bir gülümseme, ama yine de bir gülümseme.

Clara Max gibi davrandığında -düşünceli ve korumacı- onun diz çöküp kendisi yokken ondan ne beklediğine dair bir moral konuşması yaptığını hayal etmeyi seviyorum. Başını yana eğmiş, dikkatle sahibini dinlerken sarkık yavru köpek kulaklarını yana çeviriyor. Ona her gece beni kucaklamasını söylediğini hayal ediyorum. Tüm gözyaşlarımı yalamasını. Ne zaman bir yabancı bana yaklaşıp hırlamasını. Bana dokunan her erkeği ısırmasını.

*Bunu çok hayal
ediyorum. Hüzünlü
gülümsememle.*

Max'e asla itaatsizlik edilmemelidir; onunla gurur duyardı.

Sallanan kuyruğuyla düşüncelerimden sıyrılırken, evden uzaklaşan bir arabanın arka lambalarını yakalıyorum. Kuyruğunun tüylerini yoluyor, belimdeki büzgüyü sıkıyor ve Bronson'ın odasına doğru ilerliyorum. Kapıyı çalmadan iterek açıyorum.

"Anne yok," dediğini duyuyorum kıkırdayarak, sesi bana bir çarşaf gölgesinin altından geliyor - bir battaniye forte. Çok renkli kumaş, yatak odasının ortasına gölgelik yelkenler gibi asılmış ve bir tanesi duvar oluşturmak için ön tarafa sabitlenmiş. Sırıtmamı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum çünkü bunu bu kadar çok sevmemeliyim. Ona karşı katı ve tutarlı olmalıyım. Bir rutine uymamızı istiyorum - *gerçekten istiyorum*. Anne grubumdaki tüm hanımlar, çocuklarımızın kendilerini güvende hissetmeleri ve ne beklediğini anlamaları için her şeyin istikrarlı bir rutinle ilgili olduğunu söylüyor.

Ugh!

Bu hanımların tamamen aşık olmuş bir *Nànnu*'su ve sürekli hırsızlık yapan dört Kasap oğlanı yok.

o kadar şanslı değiller.

Ayrılabiliriz, normal bir hayata başlayabiliriz. Düzenli bir hayata. Brussman'daki yeni evimiz bitti, bir ay oldu ama onsuz orada olmak istemiyorum. Bu yüzden çocukların birkaç metre ötede olması, sürekli bir kesinti, sürekli bir dikkat dağıtma, benim için büyük bir rahatlık. Kuralsızlık, kaos ve programsızlık anlamına gelse bile.

Parmaklarımı yüzümde gezdiriyorum, hâlâ uyanıyorum. "Saat altı. Yatakta olmalısın Kelly. Bunu konuşmuştuk. Güneş doğana kadar odadan çıkmayacağız. Işığı hatırlıyor musun? Pencerenin dışındaki parlak ışığı?"

Onun tiz yakarışı beni tekrar karşıladı. "Bonson Amca öde."

Uzun bir iç geçirdim ve odadaki diğer 'yetişkine' hitap etmeye çalıştım.

"Bronson?" "Ona benim bir trol olduğumu söyle," diye fısıldıyor Bronson.

Kıkırdıyor. "Ben. A. Toll."

"Hayır, *ben* bir trolüm," diye mırıldanıyor sahte bir gizlilikle. "Sen değil,

Outlaw." "Am. A. Toll." Tekrar dener.

"Evet, o tam bir trol. Programımı trollüyor," diye mırıldanıyorum kıkırdayarak. "Tamam, ben bir duş alacağım. En azından bezini değiştirdin mi?"

"Ona trollerin bebek bezi yediğini söyle." Bir *nom nom nom* sesi duyuyorum ve Kelly bir kahkaha krizine giriyor, kırık kıkırdaması bulaşıcı. Karnını yiyormuş gibi yapıyor olmalı; bu aşırı heyecanlı sesi nerede duysam tanırım. Yanaklarıma kazınmış kocaman bir gülümsemeyle başımı sallayarak, onları birlikte küçük çocuklar gibi davranmaları için yalnız bırakıyorum.

Kendi kendime başımı sallıyorum; en azından bezi temiz.

Ya da yutulmuş.

Duştan sonra bir çift siyah tayt ve tozlu mavi bir gömlek giyip sabah ritüelime başlıyorum. Yatağa oturup başucumdaki çekmeceyi çekerken Kelly ve Bronson'ın koridorda dolaştıklarını duyabiliyorum. Bir şey hakkında heyecanla çığlık atıyor. Max'in mektubunu bulmak için çekmeceyi karıştırıyorum, ama boşuna. Göğsüm sanki bir yumruk boşluğa girmiş ve ciğerlerimi sıkıyormuş gibi ağrıyor. Çekmecenin tamamını çekerek yerinden oynattım. Önümde dururken yere kayıyorum. Nerede bu? Neden bulamıyorum?

Üstünü çizmem lazım.

Kahretsin, ya Kelly aldıysa? Max'in mektubunun küçük parçalara ayrılmış ya da pastel boyayla kaplanmış hali gözümün önüne geldikçe irkiliyorum ve yatak odasının kapısına doğru koşuyorum. Clara anlamlı bir şekilde beni takip ediyor; beni okuyor ve tetikte. Merdivenlerden aceleyle inerken, alyanslarımı başparmağımla çeviriyor, bantları parmağımın etrafında döndürüyorum. O zamandan beri beni rahatlatan bir alışkanlık-

"Baba!"

Sarsılarak duruyorum, ayaklarım ve ciğerlerim hareketsiz.

Sıcaklık içime yayılıyor ve sadece bir kişi üzerimde bu etkiye sahip. Çevremde görebildiğim

ama yalan olur diye kafamı çevirmeye cesaret edemiyorum. Bir serap. Yüzü bir gölgede. Bir kalabalığın içinde. I

onun halüsinasyonları yüzünden sık sık sakat kalıyordu.

Korkulukları can havliyle kavrayarak dik durmaya çalışıyorum ama bacaklarım biçimini ve yapısını kaybedip bükülüyor. Aşağı bakmıyorum. Ona bakmıyorum. Clara'nın belirsizlikle hırladığını duyuyorum. Enerjideki değişime, nabzımın hızlanmasına, parçalarımın toplanmasına, uzun zamandır eksik olan tüm parçalara verdiği tepki.

Yürüyemiyor, hatta ayakta bile duramıyordum, jarrah basamağın üzerine çöktüm. Dümdüz önüme bakarak, olanları kabullenmek için birkaç dakikamı ayırıyorum.

Sekiz yüz üç mü? Bu

sonuncusu mu?

O burada mı?

Gözümün bir oyunu *mu* bu? Kavganın gitmesine izin veremem.

Kararsız bakışlarımı yavaşça indiriyorum ve Max'in merdivenin dibinde çömeldiğini görüyorum. Ellerimi ağzıma kapatıp onlara doğru durmaksızın hıçkırıyorum.

Bu o; gerçekten o.

Bunu biliyorum çünkü o. . . *farklı*, güzel bir şekilde öyle. Vahşi doğada bir aslan - kahrolası ormanın kralı. Kot pantolon ve beyaz bir gömlek giyiyor, kolları pazularının etrafında kıvrılmış çünkü onun tarzı bu. Fiziği güçlü ve belirgin, belki de ayrıldığı zamankinden biraz daha zayıf ve o havalı gülümseme, *aman Tanrım*. O derin gri gözleri ve erkeksi yüzüne yerleşmiş etkileyici kara kaşlarıyla. . . o tam bir mükemmellik.

Onu dikkatle izlerken, gözlerimi somut bir okşayış gibi üzerinde hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Acaba karnında kelekler dans ediyor mu? Benimkinde de dans ediyorlar.

Kelly ondan sadece birkaç metre ötede durdu. Dalgalı altın sarısı saçları başının üstünde bir yığın halinde. Her gece ona onun fotoğraflarını gösteriyorum ve "İyi geceler baba. Seni seviyoruz." Ona hikayeler anlattım ve onu neredeyse sihirli bir varlık gibi gösterdim. O Noel Baba, Paskalya Tavşanı ve Diş Perisi'nin birleşimi - efsanevi biri.

Ona göz kırptıyor, onun varlığı karşısında şaşkın. Birbirlerine aynı gri-mavi gözlerle bakıyorlar. Adamın ağzı hareket ediyor ve benim bulunduğum yerden duyulmayan bir şeyler söylüyor. Kelly yavaşça ona doğru ilerliyor ve bir kol mesafesinde duruyor. Şimdi konuşuyorlar. Kalçalarını gergin bir şekilde bir o yana bir bu yana sallıyor, sanki nasıl davranacağından ya da cevap vereceğinden emin değilmiş gibi.

Başımı avuçlarımın arasına alıp değişimi izliyorum.

Lütfen uyuma.

Yine inanılmaz bir rüyada olduğumdan korkarak ön kolumun derisini çimdikliyorum, çimdiklerken de yüzüm buruşuyor. Ama küçük kızım ve erkeğim hala oradalar. . *sohbet ediyorlar*. Kızım konuşmaya başladığında çok konuşkan oluyor, o gün öğrendiği kelimeleri sıralıyor ve anlamsız bir şekilde birbirine bağlıyor. Adam anlıyormuş gibi başını sallıyor. Kız ona doğru yaklaşıp tombul kollarını boynuna doladığında, adam da onu sevgiyle sıkıca sarıyor ve başını kızın

boynunun kıvrımlarına doğru eğiyor.

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve kalbimin birkaç uzun atışı boyunca öyle tutuyor. Omuzları

nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışırken hareket ediyor. Karnımdaki kelebeklerin *başı* dönüyor; gerçekten yavaşlamaları gerekiyor.

Birbirlerini bıraktıklarında Kelly küçük eliyle Max'in parmağını kavrar, ona evi, bahçeyi ya da yeni trambolinini göstermeye, onu bir maceraya çıkarmaya hazırdır. Ama Max. . şu anda duygusal olarak tükenmiş görünüyor. Elini kısa bir süreliğine yüzüne ve ardından gözlerine götürmeden önce alnını kavlıyor.

Hayır, bekle.

. . *Ağlıyor mu?*

Clara yanıma oturmak için hareket ediyor ve merdiven gıcırıyor, ses omurgamı çelikleştiriyor, yeterince yüksek olduğunu bil-

Max elini yanına indiriyor.

Keskin bir nefes alıyorum.

Sese doğru dönerek bakışlarını benimle buluşmak için kaldırdı ve ben... . *Yapamıyorum*. Gözleri benimkilerle buluştuğunda daha da buğulanıyor. Ayağa fırlayıp ondan kaçıyorum, koridora ve odamıza geri dönüyorum. Aceleyle banyoya giriyorum, duşa giriyorum ve umutsuzca musluğu açıyorum. Yoga pantolonum ve tişörtümle fayansların üzerine oturup suyun bir tür beyaz gürültü yaratmasına izin veriyorum, beni yatıştırıyor, bana zaman kazandırıyor.

Her zaman cesur değildim, Max.

Kapı açılıyor ve dizlerimi sıkıca sarıyorum. Tıpkı kendisinden beklenmeyecek bir tehdit gibi, kıyafetleri ve her şeyiyle doğruca duşa giriyor ve karşıma oturuyor. Bakışları üzerimde bir büyüteç gibi geziniyor, elle tutulur - izlenebilir hissettiren bir iz bırakıyor. Bakışlarını görmezden gelemeyeceğim kadar sıcak ve dikkat dağıtıcı bularak nihayet başımı kaldırdığımda, bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki, beni yaralamamış olmasına şaşıyorum.

Zorlukla yutkunarak ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. "Buradasın "a ne dersin? Bu aptalca ve barizdi. . Aferin, Cassidy Butcher. . "Kıyafetlerini giymişsin."

Ugh. Sadece. . . kes şunu.

"Sen de öyle," diyor çağlayan suyun gürültüsü arasında. Sesi karşısında dudaklarım titriyor - derin ve kendinden emin, biraz da çakıl taşı ve tehlike barındıran bir ses. Rüyalarımda duyduğum sesin aynısı. "Bak ben yokken bana ne yaptın. . *İnanılmaz* bir kız. Teşekkür ederim ufaklık."

Su başımdan akıyor, her yerimi ıslatıyor, gözyaşlarıma karışıyor. "Her zaman cesur değildim, Max."

Kaşları ciddi bakışlarının üzerinde bir çizgi çiziyor. "Ben de öyle."

Birkaç kez umutsuzca hıçkırdım, hala yumuşak, hala savunmasız, benimle olduğunu duyduğum için çok minnettarım. En büyük korkum buydu, bunca zaman onu beklemek ve yine de onu karanlıkta kaybetmek. Ama kaybetmedim. *Max'im*in karşımda oturduğunu görüyorum. Gözlerimiz birbirinin içine dalıyor, bakışlarımız mıknatıs gibi birbirini çekiyor. Sanki beni görmek çok gizemli,

çok anlaşılmazmış, gerçek olmam mümkün değilmiş gibi başını sallıyor.

Hislerimiz karşılıklı.

"Çok güzelsin Cassidy," diyor, hışırtılı sesindeki kırılma kalbimi vekaleten acıya boğuyor. Boğazının yuvarlanışını izlemek için aşağı bakıyorum, sonra gözünden düşen tek bir damla yaşı yakalamak için tekrar yukarı bakıyorum. "Özür dilerim ufaklık. Senin için burada olamadığım için çok üzgünüm."

Max Butcher.

Fayansların üzerindeki pozisyonumdan sıçrayıp kucağına tırmanıyorum, ellerim yanaklarını, dudaklarım dudaklarını buluyor, kalbim kalbine bastırıyor. Büyük, sıcak avuç içleri sırtıma masaj yapıyor, beni öylesine bir ihtiyaçla kavırıyor ki, iki yılı aşkın bir süredir kimsenin bana bu şekilde dokunmamış olmasından dolayı bunalmış bir halde inliyorum. Bedenim ona sanki bir zamanlar tek bir varlıkmışız da şimdi ikiye bölünmüşüz gibi tepki veriyor.

Benim Max'im.

Tüm çelişkili parçaların benimkilerle eşleştiği, ruhların yapbozu gibi bir araya geldiği. Benim ışığım onun karanlığına. Benim gerginliğim onun güvenine. Yumuşaklığım onun sertliğine.

Göğüslerimizi birbirine bastırarak, kalplerimiz toplu bir tempoda atarken, duygusal olarak aşılımış bedenlerimizde tutsak olan her şeyi söylüyoruz.

Seni özledim diyoruz, bitti artık, hala yumuşak mısın, hala sert misin, hala benim misin, hala benim olsan iyi edersin! Bir daha asla ayrılmayacağımızı söylüyoruz.

Bir daha asla demiyoruz.

Tüm bunları öpücüğümüzle
söylüyoruz. Muhtaç ellerimizle.

Eylemlerimizle.

SON

"Tu, s'è a chiù bedda carusa ca ancuntrài nda me vita."

"Sen dünyanın en güzel kızısın."

Epilogue

Cassidy

DUYGUSAL BEŞ SAATTİR EVDEYDİ. ÇOK ANLAMLI ÖPÜŞMEMİZDEN SONRA, SOYUNDUK

kıyafetlerimizi giydik ve ılık bir su spreyi altında seviştik. İlki çaresiz ve sertti, ikincisi ise tadını çıkararak ve nazikçe.

Şimdi, yatakta tembellik etmekten, ayaklarımı kocama dolamaktan ve onun kulağını çınlatmaktan başka bir şey istemiyorum. Son iki yılın önemli önemsiz her olayını detaylandırmak, düşüncelerimi ve duygularımı paylaşmak ve onun bu dünyayla yeniden bağlantı kurmasına yardımcı olmak istiyorum. Sonra tüm eşyalarımızı toplamak, Kelly'yi amcasının pençesinden kurtarmak ve Brussman'daki güzel yeni evimize taşınmak istiyorum. Hayatımıza hemen şimdi başlamak istiyorum. Yarın değil. Gelecek hafta değil. Bir dakika daha beklemek istemiyorum. . Yapmak istediğim şey bu, ama bunun yerine Butch'un ofisine giriyoruz.

İçeri girdiğimizde Max elimi sıkıyor ve üç erkek kardeşi onu karşılamak için ayağa fırlarken bile bırakmayı reddediyor. Boştaki eliyle her birinin sırtını sıvazlıyor ve Xander'ın yanağına hafif bir tokat atıyor.

"Şu küçük ete bak. Spor mu yapıyorsun?" Max gülüyor.

Xander sırıtıyor, güzel mavi gözleri heyecanla parlıyor. "Deli gibi boks yapıyorum.

Belki Şimdi kıcına tekmeyi basabilirim."

Max alay ederek babasının karşısına oturdu ve beni kucağına çekti. "Son on yıldır her gün boks yapıyorum. Ben olsam buna güvenmezdim, sik kafalı."

Konnor oturduğu yerden doğrulur ve Max'e yaklaşıp onaylarcasına başını sallar. "Küçük kızın çok tatlı bir şey. En havalı çocuk. Bu yüzden Kelly'nin herhangi bir parçasını sevmek zorundayım. Tanıdığım en huysuz orospu çocuğu olsan bile. O yüzden" -yumuşakça gülümser- "evine hoş geldin."

"En karamsar? Butch'la tanıştın mı?" Max elini karnımda gezdirip sağ göğsümü avuçlayarak soruyor. Elini uzaklaştırıyorum. "Kes şunu, baş belası."

Konnor gözlerini kapatır, sinirlenir. "Hâlâ sik kafalı mısın o zaman?" Max boş gözlerle ona bakıyor. "Neden değişeyim ki?"

Onları görmezden gelerek Bronson'a döndüm ve "Kelly nerede?" diye sordum.

Gözleri açılıyor ve kalbim yerinden fırlıyor, ama sonra muzipçe sırıtıyor ve ben onu öldürmek istiyorum. "Merak etme, annemle birlikte." Ben irkilerek ayağa fırlayınca kıkırdıyor. "Ya da belki hizmetçiydi. . . . Bekle, hangisinin saçları *siyah*?"

"Neden?" Tekrar Max'in kucağına oturuyorum ve onu zıplamadan öncekinden daha gergin buluyorum. "Neden bana eziyet ediyorsun?"

"Bu bizim işimiz." Omuz silkiyor, kayıtsız. "Yine de Maxipad'i kızdırmışım gibi görünüyor. Bunu nasıl da özlemişim."

Kocamla yüzleşmek için dönüyorum. .

Kocam. O burada.

Huzurlu bir iç çekiyorum ve boynuna sıkıca sarılıp derin derin sokuluyorum. Sonra kararsız bakışlarının üzerindeki düğümlenmiş kaşları düzeltmek için doğruluyorum. "*Max*. O *iyi*. Hizmetçiyi seviyor. Birlikte peri avlıyorlar. Lisa çiçeklerle bir iz bırakıyor ve onlar da onu takip ediyor. . . . Yine de *ondan* hoşlanmıyor," diye itiraf ediyorum, Clay'i işaret ederken şakacı bir şekilde sırıtıyorum.

"Ne?" Sandalyesinde rahatlayarak ayak bileğini dizinin üstünden geçiriyor. "Bu doğru değil. Daha dün saklambaç oynadık."

Kıkırdayarak, "*Evet*. Ve seni *saklı* bıraktı."

"Bronson'la rekabet edemem," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Onun haksız bir avantajı var; aynı olgunluk seviyesine sahipler."

"Peki ya Butch?" Xander hemen söyler. "Ne kadar yumuşak bir penis."

Butch başını kaldırıyor, güçlü yüz hatları gururla sıvanmış. "Ben onun favorisiyim."

Xander kıkırdayarak başını sallıyor ve Max'e bakıyor. "Cassidy hastaneden bizi arayıp bir kızı olduğunu söylediğinde Butch telefonu kapattı, The Balvenie'nin kırk yıllık tek fiçisini açtı ve hepsini içti."

Hepsi gülüyor ama Max'in kalbinin aniden bedenime çarptığını hissediyorum. Sanki onun can simidiymişim gibi, sanki şu anda *onu* topraklayan benmişim gibi beni kavırıyor. Etrafımda dönüp kardeşlerini ne kadar tedirgin olduğu konusunda uyarmamak için ona yaslanıyorum ve mükemmel

erkekliğin kokusunu içime çekiyorum. Yalnız olmadığını, tedirginliğini hissettiğimi ve sorun olmadığını bildirmek için başımı ona yasladığımda, onun

Kollarım beni daha sıkı sarıyor. O dönüşüm geçiriyor ve ben onun için buradayım. Onun karanlığına ışık oluyorum. Kendi kızınızla ilgili her şeyi ikinci elden öğrenmenin nasıl bir his olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ona karşı kıpırdanıyorum, zihnini bana çekiyor ve onu rahatsız eden düşüncelerden uzaklaştırıyorum.

"Yarın taşınabiliriz," diye tatlı tatlı fısıldadım. "Sadece ben, sen ve Kelly. Sen onun kahramanısın, Max."

Merak etmeyin."

Sert nefes veriş i saçlarımı dalgalandırıyor. "Bu unvanı hak edeceğim, ufaklık."

Max boğazını temizlediğinde çocuklar hâlâ kıkırdıyor ve birbirlerine takılıyorlardı. "Knight'la konuştum." Belli ki kızı hakkında konuşmaktan bıkmış ve paylaşacak kendi anekdotu yok.

Herkes sakinleşsin.

"Size daha önce söyleyemedim. Mektupları okumamaları için gardiyanlara güvenemedim.

Kimseye güvenemedim. Kasap dışında kimseye güvenemedim ve hepsi de bu odada."

Butch parmaklarını birbirine kenetler. "Doğrudan işimize bakalım o zaman?" Max başını sallar. "Şimdi bilmen gerek."

Clay sandalyesinde sallanıyor, Max'e bakıyor, her zamanki gibi okunaksız. "Hapishanede öldüğünü duydum."

"Hapishane adaleti. Kimse ne olduğunu görmedi," diye onaylıyor Max, kollarını ortama dolayarak.

Başını Konnor'a doğru çevirerek, "Bana Dustin'in seni öldürmesi için ona para verdiğini söyledi," diyor. Konnor gözlerini kırıştırır, hiç şaşırmamıştır. Duymayı beklediğimiz şey buydu. "Tamam."

Max bir an için iç geçirir. "*Öldürürüm seni.*"

Butch'un gözleri Max'e dikilir. "Ne diyorsun sen?"

"Dustin'in Konnor'un yatağından alınıp *öldürülmesi* için para ödediğini söylüyorum. Ama başka bir adam ona yaklaştı. Bu adam onu hayatta tutması için iki katını teklif etti. Onu bir bodrumda tutmayı. Ne kadar sürerse sürsün. Bir gün bu adam onu kullanırsa diye."

Nefes almak için zorlanıyorum.

Konnor yakındaki bir koltuğa çöküyor, bir elini saçlarının arasından geçirip yüzüne doğru sürüklüyor. Tüm Kasaplar Max'e odaklanmış, daha fazla bilgi bekliyorlar. Etrafımızda çatırdayan enerji, sonu olmayan bir akıntının başlangıcı gibi. Clay geriliyor, şüpheli ve analitik. Xander ellerini kot pantolonuna sürüyor, belki de yaklaşan haberlere karşı gergin bir tepki. Bronson sadece bakıyor, çok az kısıtlaması olan hissedilir bir karanlığın gölgesinde.

Max gözleriyle onları hizalıyor. "*Lanet olası Jimmy Storm.*"

Ağzım açık kalıyor ve "*Aman Tanrım*" diye nefes veriyorum.

Parmaklarını avuçlarının içinde yuvarlayan Butch, parmak eklemleri kemik beyazı olana kadar sıkıyor. Yumruğunu masaya vuruyor. "*Pocca miseria!*"

İrkiliyorum, Max'e doğru kıvrılıyorum.

Butch Konnor'a bakıyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke var. "Seni bana karşı kullanacaktı," diye tısladı. "Bunca zamandır biliyordu."

Clay bacaklarını açıyor, dizlerinin üzerinde öne doğru eğiliyor ve alnını avuçluyor. "*Siktir.*"
Endişe

genellikle temkinli ve duygusuz tavrındaki bir çatlaktan parlıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Yapma adamlar yapma adamlara yalan söylemez," diyor Xander ayağa kalkarak. "Jimmy yeminini bozdu. Bu bir savaş."

Savaş. . .

Tırnağımdaki pembe cilayı kazımaya başladım. Savaş kayıplar demektir ve ben Max'i daha yeni geri aldım. Ben itiraz edemedim Bronson öne çıkarak dikkatimizi çekti.

Sırıttıyor ve bu hiç de hoş değil. "Senin için değil, Xander."

Xander ağabeyine kaşlarını çatıyor ama Bronson bakışlarını her birimize çevirerek devam ediyor. "Bunun hiçbiriniz için bir anlamı yok. Uslu küçük Kasaplar olun." Max ve Clay ile anlamlı bir konuşma yapıyor "Şehir için çalışın. Temiz kalın. Aile babası olun."

Butch onaylarcasına başını sallayarak, "Hiçbir şey değişmiyor. Kendimizi şehre yerleştireceğiz. Jimmy'nin baş olduğunu düşünmesine izin vereceğiz ve-"

"Balık baştan kokar." Bronson Max'e göz kırptıyor. "En sevdiği sözlerden biri. . . Çürüten *ben* olacağım. O pisliği çürüteceğim. Ve bunun olduğunu bile bilmeyecek."

"Dustin benim," diyor Max kısık bir hırıltıyla, onun adını duyunca nefesim kesiliyor. *Dustin*.

"Hayır," diye ısırdı Butch. "Daha fazla yıl kaybettiğini görmeyeceğim ve şartlı tahliyedeyken Bölge'den ayrılamazsın. Gözleri üzerinde olacak-"

"Onu senin için avlayacağım, benim güzel kardeşim. Onu sana getireceğim," diyor Bronson, hınzır sırıtışında intikam duygusu var.

Konnor'a hızlı bir bakış atarak, benimle aynı dalga boyunda olan birine ulaşmak istediğimde, gözlerinde sadece kararlılık buluyorum. Bir kabullenme parıltısı. Ona zarar veren insanların suçlarının bedelini ödemeye hazır. Ailem dediğim bu tehlikeli adamlara göz kırptıyorum. Ve dudaklarımın kıvrılıp gülümsediğini hissediyorum.

Ben de buna hazırım.

Annem bir keresinde bana 'bir savaşı önlemek için çatışmadan kaçınırsan, genellikle kalbinde bir savaş başlatırsın' demişti.

Kalbim Max'e ait. Ve bu savaşta onu desteklemeye hazırım. Onun ailesi - *benim ailem* - Bölge'deki en güçlü aile ve masumlara zorbalık yapmalarına gerek yok. Kuzularla ve geyiklerle alay etmelerine gerek yok. Benim gibi insanlara zarar vermezler. Butch başlarında olmalı. Bu düşünce kalbimi hızlandırdı. Onun Bölge'nin yalan ağına bir meşale tutuşturmasını izlemek istiyorum çünkü artık onunla birlikte kimin yanacağını çok iyi biliyorum. . .

Jimmy Storm.

Tırnaklarımı Max'in ön kolunda, kırmızı ve siyah dövmelemin üzerinde usulca gezdiriyorum, küçük tüyler nazik uyarıma tepki olarak yükseliyor. İç çekişi omurgamın arkasında gürlüyor.

Seninleyim, Tehdit.

Sonuna kadar.

Harris'in notları: Acı tatlı bir veda.

Sevgili Max ve Cassidy,

Okuyucularınıza bir not yazacaktım ama onun yerine bir şişe kırmızı şarap içtim ve sonuç bu oldu. .

.

Siz benim en sevdiğim kitap çiftisiniz. Güçlü ve umut vaat eden ama farkında olmadan bir tür yarım varoluş yaşayan iki birey.

Güzelliğin, yeteneğin ve umudunla Cassidy. Kardeşinin yaşadığı travma hayatının üzerine bir gölge gibi düştü ama sen asla kin gütmedin. Saf ve naziksin.

Ve Max, zekanla, saçmalamamanla ve içindeki nezaketle. Zehirli erkeklik ve ezilmiş zayıflık yetiştiren bir hayata zorlandın ama bütünlüğünü korumayı başardın.

Birbirinize ışık tutuyor, gizli parçaları aydınlatıyor ve bir bütün haline geliyorsunuz.

Seni hapisten kaçırmak istedim, Max. Cassidy'yi kaçırp başka bir yere kaçmanı.

farklı bir kitap dünyasına götürüp onu ve Kelly'yi korumanı istedim. Hamilelik boyunca orada olmanı, senin deyimle 'hassas bir durumdayken' onu korumak için mantıksız bir çaba göstermeni istedim.

Doğumhanede onunla birlikte olduğunuzu, doktorlara kaşlarınızı çatarak baktığınızı ve o ilk tiz ağlamayı duyduğunuzda gözyaşlarınızı tutamadığınızı hayal ettim. Bebeğinizi eşinizden başka kimseyle paylaşmak istemediğinizi, Cassidy biraz uyuyabilsin diye her gece onu biberonla beslediğinizi hayal ettim. . . Kelly'nin göğsünüzde uyuyakalmasını.

Sana o anları yaşatamadığım için üzgünüm.

Ama sana sonsuza kadar mutlu bir hayat verdim. Evi. Evlilik. Bebek. Servis altlıkları. Barış sonra gelecek. . .

Bronson bundan emin olacak.

Her Way

Bu Bronson Butcher'ın hikayesi. ... işler **CRAYZAY** olacak. . .

"Bana tokat attı, beni öptü ve sonra hayatımı kurtardı. Ve bunların hepsi onun adını bile bilmeden önceydi.

Ne diyebilirim ki?

Bir kızda bunu severim."

Okumak İstedikleriniz Listesine

Ekleyin Veya

İnceleme kopyası için başvurun

**FOLLOW ME ON
FACEBOOK**

to get side stories.

İncelemeyi çok isterim!
Şaraptan daha
fazlası. Bir
kucaklaşmadan daha
fazlası.

[Goodreads](#) & Amazon.

**FOLLOW ME ON
FACEBOOK**

to get side stories.

Editör notları: Nasıl yapabildiniz?

Sevgili Nicci,

*Bir editörün favorileri olmamalı. Üzerinde çalıştığım her hikayeyi severim. . Ama bunu? **Tanrım.***

*Cosa Nostra için çığlık attım ve ağladım. Seni lanetledim ve sana dahi dedim. Bu kitap, bu çift, kesinlikle tüm zamanların en sevdiklerimden biri ve sen bunu bitirdiğin için bir canavarsın. Ve o son! **Ugh.** Bu beni parçaladı. Bunu nasıl yapabildin?*

Max ağlıyor. Cassidy ağlıyor. Ben ağlıyorum.

Bu kitapta tüm hisler vardı ve bir sonrakini düzenlemek için hem gergin hem de heyecanlıyım. Çünkü Bronson'ı seviyorum ve onu inciteceğini biliyorum. Onu yeniden inşa etmek için parçalara ayıracaksın ve bu beni kesinlikle mahvedecek. O bıçağı daha da bükmenin yollarını önerirken beni öldürecek. . .

Belki bir gün, çocukların bu kadar karanlık bir ortamda büyümediği alternatif bir evren yazabilirsiniz. Ve sonra Max ve Cassidy'nin Kelly'nin aşk hayatına karıştığı başka bir evren.

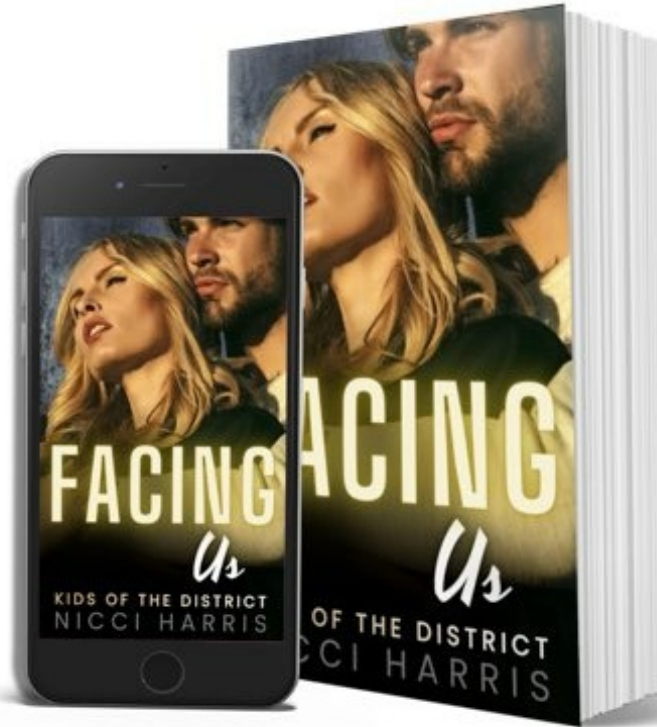
aşık olur. Temel olarak, bu seriyi, bu dünyayı yazmaya devam edin, böylece en sevdiğim çift asla bitmez.

- Mri Grout @writingevolution. www.writingevolution.co.uk

Facing Us

Birinci kitabı okudun mu?

*Hatırlamak için yanıp tutuşuyor.
Unutmak için her şeyi yok edecek.*

Konnor: Şimdiye kadar hayatım bir çeşit serap gibiydi. Karanlık, yalnız yerler. Burbon ve kadınlar. Umurumda değil. Sanırım gerçekten çok mutluyum.

Ama sonra o olur. . .

Blesk: Beni istiyor. Bana sahip olmak için her şeyi yapar, her şeyi bırakır. Ama kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrendiğinde, benimle yüzleştiğine pişman olacak.

Sevdiği her şeyi çoktan gömdüm. . .

İkimizin de sırları var. Benimki üzücü. Onunki ise kalp kırıcı. Sadece birlikte olmak bile kaçmaya çalıştığımız her şeyi ortaya çıkarmakla tehdit ediyor.

Sonunda geçmişimizle yüzleşmek bize huzur mu getirecek yoksa kaosu mu tetikleyecek?

[Kitabı al!](#)

Our Thing

İkinci kitabı okudun mu?

Bu güzel bir şeyin başlangıcı. . .

" Vay canına. Birinci kitapta Blesk ve Konnor'u sevmiştim ama Max ve Cassidy'ye bayıldım. Dünya her zaman siyah ve beyaz ya da iyi ve kötü değildir. Max karanlık bir dünyanın parçası ve Cassidy ise aydınlığın içinde." - Samantha.

Blurb:

***Tüm dünya ayaklarının altında olan iyi bir kız.
Bir ayağı çukurda kötü bir çocuk.***

En iyi arkadaşım buna bir tür karasevda diyor. Takıntı. Dudaklarımda hep bir isim var: *Max Butcher*.

**Bölge'nin kötü şöhretli çocuğu.
Özür dilemeyen bir tehdit.
Fiziksel rahatsızlık verecek kadar sıcak.
Tehlikeli. .**

Bu yüzden beni çileden çıkarıcı buluyor ve beni kendi işinden ve hem kendisinden hem de diğer erkeklerden uzak tutmak istiyor.
Bedenimi korumak istiyor, masumiyetimi korumak istiyor.
Ama Max Butcher bile silahlarına sadık kalamıyor.
Ve onun dünyasına girdikçe, tehlike daha da artıyor. . .

[Kitap al](#)

Karanlık romantizm türünün yükselen bir yazarıyım. Bu benim üçüncü kitabım.

Benden bekleyebileceğiniz şey bu. .

Seks. Seks.

Harika seks.

Oh, ve aşağıdaki şeyler de. . .

Tüm kitaplarımda, kahraman tipik olarak kıskanç tiptir. Aşırı korumacı tip. Hayalperest tip. Kadın kahramana karşı tek bir düşüncesi vardır. Melek değildir. Her şeyi berbat eder. Ama kendi yöntemleriyle ona göz kulak olur. Onunla ilgilenir. Onun kızına. Hem de hiç.

Lanet olsun. Vakit geldi.

*"Kardeşlerim için ölürüm, ufaklık. Ama onlardan herhangi biri sana dokunursa, o parçayı kesip atarım." - Max Butcher, Cosa Nostra.
(Çok yakında)*

Benim kadın kahramanım her zaman kendi tarzında güçlüdür. Esprili. Arkadaş olarak isteyeceğiniz türden bir kız.

Ana karakterlerin birlikte bir geçmişi olmadığı sürece instalove yapmam. Ben instamin yapmam.

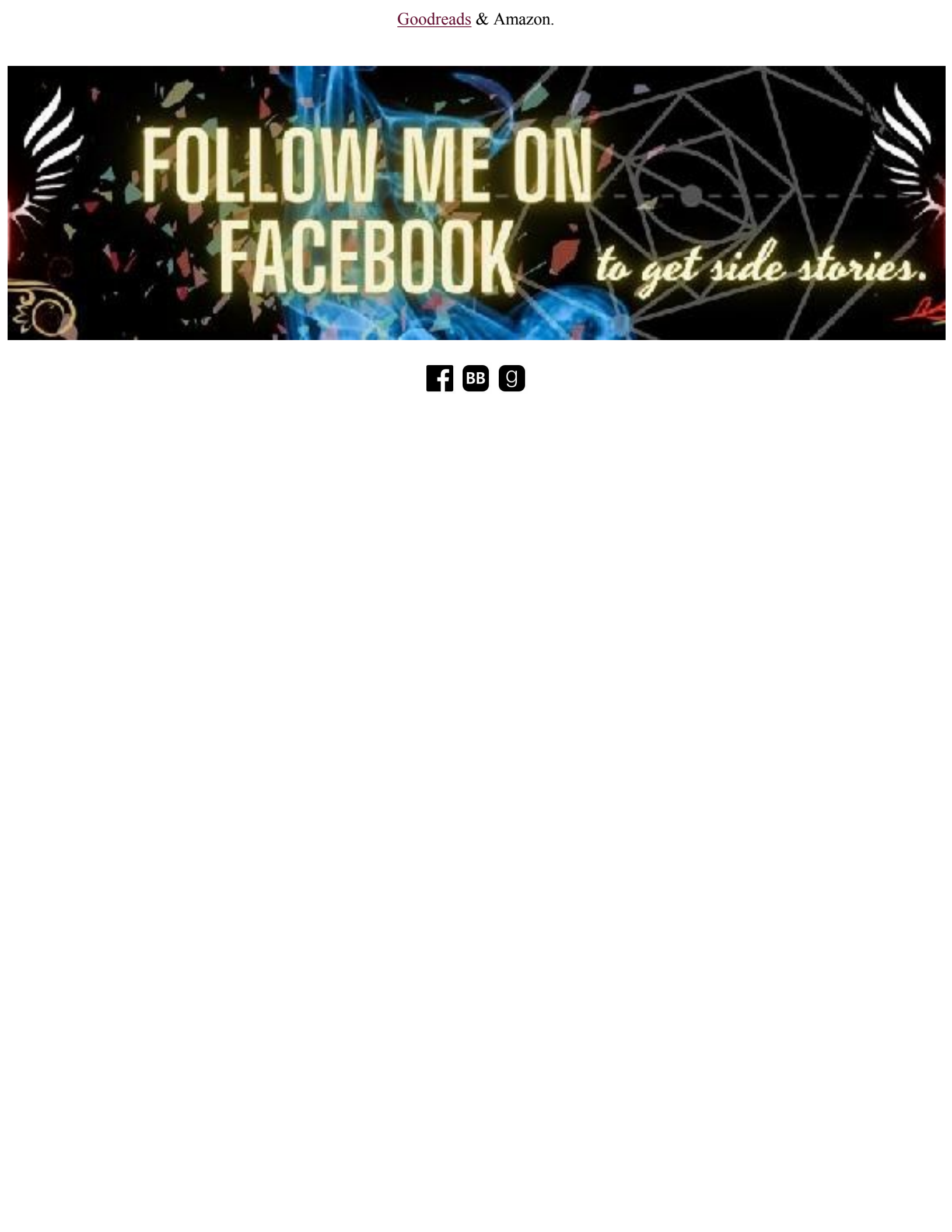
Kahramanım elbette sonunda kız arkadaşına sahip olacak - ve agresif bir şekilde - ama onun hayranlığı tek bir karşılaşmadan daha fazla kazanılıyor. Gelişiyor. Sonunda patlıyor.

Sayfamdaki çiftler birlikte büyüyecek, duygulara boğulacak, kafaları karışacak. Her biri birbirlerine karşı olduğundan daha çok dünyaya karşı birlikte savaşacak - çoğunlukla.

İncelemeyi çok isterim!

Şaraptan daha

fazlası. Bir
kucaklaşmadan daha
fazlası.

**FOLLOW ME ON
FACEBOOK**

to get side stories.

Jimmy Storm - 1979

Controllare le strade; control della citta

(Sokakları kontrol edin; şehri kontrol edin.)

BABAM 1940'LARIN SONUNDA *MERDIVEN* İŞÇİSİYDİ. ESKİ ÜLKEDE - SİCİLYA'DA. O BİR ÇOCUKTU

Aile paralarını ona emanet ederdi, çünkü en net görüş açısına sahip olan oydu. *Merdiven adam* deyimi, genç adamların kumarhanelerin oyun katlarındaki merdivenlerde durup suiistimalleri izlediği ve beklediği ilk kumar günlerinde ortaya çıkmıştı.

Babam Sicilya'da en çok güvenilen ve korkulan adamdı - tam bir tezat, biliyorum. Ama her şey kimin güvendiğine ve kimin korktuğuna bağlıydı.

Aile ona saatte doksan lira ödüyordu, o zamanlar bu iyi bir paraydı ve tabii ki kulübün sahtekârları - oyun katında çipleri cebe indiren, kartları sayan ve Ailenin parasından çok fazla kazananlar - ölümü çabuk buldular. Babam onları gözüne kestirdiğinde karşı koymak için çok az şans vardı. O zamanlar ergenlik çağındaydı ve kendisine bahşedilen güce kendini kaptırmıştı, tıpkı emrinde birçok kişinin gücü olan her genç adam gibi.

O zamanlar her şey geri dönülmez bir şekilde daha basitti. Eğer bir kabahat varsa, bu hızlı, sessiz ve katı bir şekilde ele alınırdı; çok az insan bunun hakkında konuşmak için yaşırdı. Olması gereken de buydu.

Dedikodulara göre, büyükbabam 'sevimli bir tipti' ve oğlunun faaliyetleri hakkında hiçbir bilgisi

yoktu. Şansımıza, büyükbabam babam on altı yaşındayken ölmüştü.

herhangi bir ilişki. *Şanslı mıyım?* Evet, çünkü 'sevimli tipte' bir erkekten öğrenebileceğim çok az şey var.

Sicilya'nın en kötü şöhretli kumarhanesinde üç yıl boyunca merdivenleri tırmanan çocuk olduktan sonra babam yetim kaldı. Ve Aile onu alıp resmen kendi çocuğu yapmadan önce tam iki gün yetim kaldı. Babamı satın aldılar. O zaman ona sahip oldular. O zamana kadar neye imza attığını gerçekten anlamamıştı.

Mafya ile evlenmişti.

Mafya ile evlendiğinizde, tıpkı bir kadınla evlendiğinizde olduğu gibi, onlara sözleşmeyle, ruhsal, yasal ve duygusal olarak bağlanmış olursunuz. Aradaki en önemli fark, boşanma diye bir şeyin olmamasıdır - sadece dullar. Her şey burada başlamıştı - mütevazı başlangıçlar ve Aile'ye hizmet eden bir hayat.

Genç bir adamken egom Aşil'inkinden daha büyüktü, babaminkine her yönden rakipti. Her fırsatta kaslarımı geliştirdiğimi söylemek doğru olur - okuldaki çocuklara, kaldırımda bana itaatkâr olmayan bakışlar atan insanlara. . . herkese. Küçük bir *sfacciato* pisliğiydim ve kısmen bu arsızlığım nedeniyle, insanların bana boyun eğmesinin verdiği hisle gelişmeyi öğrendim. Genellikle bir güç oyununun ortasında pantolonumun altında kaya gibi sert olurum.

Ben Jimmy Storm, Paul Storm'un oğluyum ve adım efsanevi. Storm gerçek ismimiz değil elbette. Babam yapımcı olduğunda kendi adını koydu.

Sicilya'nın yarısı Aileye borçluydu, bu da Sicilya'nın ve halkının yarısına sahip olduğumuz anlamına geliyordu. İnsanları kolaylıkla idare ederdik, çünkü hayatları bizim için değersiz, onlar içinse paha biçilmezdi. Ülkedeki en acımasız, en sinsî, en pis piçlerin etrafında büyüdüm ve ergenlik dönemimdeki davranışlarımın ölçütünü onlar belirledi; onlar benim idollerimdi.

Yirmi yedi yaşıma geldiğimde, *zu* Norris ve ben Sicilya'dan ayrıldık, yanımıza Aileden gelen nimetleri ve fonları alarak, gözümüzü yeni bir kazanç yerine diktik. Avustralya'nın zengin sakinleriyle ünlü bir bölgesine uçtuk - sahilde dört kasabadan oluşan تنها bir bölüm: Brussman, Connolly, Stormy River ve Moorup. Yakın zamanda bu tür denetimsiz ve izole bölgeler için kullanılan bir Avustralya deyişi öğrendim: 'Haydutlar Ülkesi'.

Ne pahasına olursa olsun kendimi kanıtlamaya çalışıyordum.

Bu da beni bugüne ve ayakkabılarımı bir adamın soluk borusuna bastırmamın nedenine getiriyor.

"Ben *Jimmy Storm*'um!" Diyorum. Topuğumun lastiği nefes borusuna yavaşça bastırıyor ve kaçmaya çalıştığında, *puntu debole*'u bulduğumu anlıyorum. Umutsuzca ayağımı pençelemeye, baskıyı hafifletmeye çalışıyor. Yapamıyor ama bu ayakkabımın parmak izleriyle kaplanmasını engellemiyor ve *bu* çok rahatsız edici.

Zu'm ve ben üç haftadır dünyanın bu sefil bölgesindeyiz ve la Cosa Nostra'nın düzensiz, saygısız ve aşağı versiyonlarından başka bir şey bulamadık. Şu anda soluk borusunu ezmekte olduğum genç adamın adı Dustin Nerrock ve kendisi buralarda 'nam salmış' biri. Biraz düşmanca bir *parràmune* gerçekleşti ve ben sadece hakimiyetimi kuruyorum.

Sıradan şartlarda tanışmıştık ama bu saygısız adam yol boyunca terbiyesini unuttu. Bana 'Avustralyalı erkek beyninde eksik olanı kas gücüyle telafi eder' demişlerdi ve umarım öyledir.

Buraya geldiğimizden beri, bağlantı eksikliği, kapsam nedeniyle güç eksikliği - Sicilya'nın tamamı Batı Avustralya'nın bu bölgesinden daha küçük - ve çok fazla yeni yasallık bulduk. . bize tavsiyede bulunacak danışmanlar olmadan manipüle etmek. Konuşma tarzım ne kadar kaba olursa olsun, nihai amacımız Dustin Nerrock ve bu bölgedeki diğer birkaç büyük ailenin bizimle çalışmasını sağlamak.

Bizim için. . .

Dustin'in babası geçen yıl ölmüş, ona bölgenin dört bir yanına dağılmış işletmeler bırakmış, ancak bunları nasıl değerlendireceği konusunda hiçbir fikri yoktur. Para ve üstünlük oyunu. Ayakkabımın altındaki adamın mantıklı olandan daha fazla parası, benimkiyle yarışan bir egosu ve insanların bildiği bir ismi var. Ve yakında, burada, insanlar benimkini de tanıyacak.

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı-" Dustin boğuluyor, botum boğazına bastırılırken kelimeleri çıkarmaya çabalıyor.

Yazık. . .

"*Oh scusari,*" diyorum endişelenmiş gibi yaparak. "Bir şey mi dedin?" Yüzü o kadar güçsüz görünüyor ki, yok olana kadar ezmek istiyorum. Boyun eğen erkekler karıncadır, küçük ve çaresizdirler ama işe koyulduklarında sonsuz derecede faydalıdır. Öfkemin bir sorun olduğu söylendi. Görünüşe göre, sinirlendiğim zaman belli oluyor; İtalyanca, Sicilyaca ve İngilizcenin melez bir versiyonunu konuşuyorum ve aksanım kalınlaşıyor gibi görünüyor. . *Şahsen ben duymuyorum. . .*

"*Madonna Mia, paparéd*da gibi ağlayacak mısın, Dustin. Buraların adamı sensin. Ayağa kalk!" Bağıriyorum ve topuğumu şahdamarına bastırıyorum. . böylece yapamaz. "*Alzarsi!* Ayağa kalk!" Kalkamaz. Ona izin vermeyeceğim ve bu fikir bile sikimi kaldırıyor.

Benimle mücadele etmek için yaptığı zayıf girişimlerden yorulduğumu fark ediyorum. Ayakkabımı boynundan çıkarıp nefes almasına ve ciğerlerine çok ihtiyaç duyduğu havayı çekmesine izin veriyorum. Öyle de yapıyor, ele geçirilmiş bir adam gibi emiyor. Loş sokak lambalarının altında avuç içleri kaldırımıyla buluşuyor ve ayakta durmasına izin vermek için birkaç adım geri çekiliyorum. Ellerini itip ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatıyor, yüzünde sert bir ifade beliriyor. Dustin bana hırılıyor ve sonra yana doğru kan tükürüyor, vücudu hafifçe titrerken havayı ve dengesini yeniden kazanıyor.

"İyi misin, *paparéd*da?" diye alay ediyorum.

"Başın büyük belada," diye tıslıyor, kaldırıma doğru öksürüyor.

Havadaki acılık elle tutulur, ayrı bir varlık. Oyunu değiştirmenin ve konuşmayı karşılıklı olarak daha faydalı bir yöne çekmenin zamanı geldi. Onu küçük düşürdüm, şimdi de ona kur yapacağım.

"Beyefendiler gibi konuşalım, Dustin," diye başlıyorum, öksürüp boğazını temizlerken cebimden bir mendil çıkarıp ona uzatıyorum. "Lütfen beni memnun eder misiniz?" Katlanmış beyaz kumaşı önünde sallıyorum, sahte bir ateşkes jestiyle.

Onu alır ve yanağına yapışan küçük çakıl parçalarını silmek için kullanır. "Konuş..." "Belki yeniden başlayabiliriz. *Se?*" Bu benim sohbetin en sevdiğim kısmı - oyunu değiştirmek,

konuşmayı manipüle ediyor. "Artık kim olduğumu biliyorsun, ben de senin kim olduğunu biliyorum. Ne iş yaptığımı da biliyorsun, *değil mi*?"

Bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış, gözleri kısılmış. "Evet."

"Pekala," diyorum ellerimi çırparak ve ona genişçe sırtarak. "Bu mükemmel bir başlangıç. Bu küçük *parramune*'u daha uygun bir yere götürmemizi önerebilir miyim? Buradan çok uzak olmayan bir yer biliyorum. . . Bir içki için bana katılır mısın? Bu *küçük* ve talihsiz patavatsızlığı geride bırakalım. ."

Dustin Nerrock'un gözüne girmem uzun sürmedi. Aslında, tahmin ettiğimden daha kısa sürdü. Adam aç, güce aç. Onda bunu fark ettim. Bu gerçekten de paylaştığımız bir özellik. Dustin'le geçirdiğim üç saatin ardından, bu bölgenin sonsuz olasılıklar barındırdığına daha da ikna oldum. Öncelikle, yüksek bir suç oranı var, bu da tabii ki benim amacım için büyük bir avantaj, çünkü korunmanın bir bedeli var. Sıkı bir şekilde yönetilen silah yasaları var, bu da elbette talep anlamına geliyor ve ben de bunu sağlamaktan mutluluk duyuyorum. Büyük bir sınıf ayrımı var, bu da iki anlama geliyor: ayaktakımını bedeli karşılığında temizleme fırsatı ve bağımlılar - bağımlıları severim.

Babam bir keresinde bana asla bir taraf seçmememi, bunun yerine onların motivasyon(lar)ını bulmamı ve onları kendinize borçlu hale getirmemi söylemişti. "Sokakları kontrol et; şehri kontrol et. Bu felsefeyi Dustin ile paylaşıyorum. Son ve en kışkırtıcı bilgi ise bu ülkenin madenlerle dolu olduğu ve tam olarak korunamayacak kadar büyük olduğudur. Altın, elmas ve mühürlenmemiş erişim yolları var.

Dustin'in bardağını benimkiyle tokuştururken, "Sevmediğim zengin bir adamla hiç karşılaşmadım," diyorum.

Yüzünde bir sırıtış beliriyor. Gözleri dolar işaretleriyle dolu bir adamın sırıtışı. "Pekala, bu konuda ihtiyacımız olan başkaları da var. . ."

"Evet." Kadehi dudaklarıma götürüyorum ve viskinin dumanları burun deliklerime doğru nefis bir şekilde süzülüyor. "*Kaptanımın* bana bahsettiği bir adam. Eski topraklarda *büyük* nüfuz sahibi." Konuşmak için ellerimi kullanıyorum. Sicilya'ya özgü tavırlarım sabittir. "*Büyük* nüfuz. Ama tam bir muamma gibi görünüyor. İzini bir türlü bulamadım. Yakın zamanda İngiltere'den bir güzellik kraliçesiyle evlendi ve muhtemelen sadece. . . Siz Avustralyalılar nasıl diyorsunuz? *Sikişmek* ve *sikişmek*. Kuku varken iş için zaman yok. *Anladın* mı?" İkimiz de gülüyoruz ve ben eşitler oyununu oynuyorum; onun inanmasını istediğim şey bu. "Yani bu adam," diye devam ediyorum, "yarı Sicilyalı, yarı Avustralyalı bir melez. *Ama* Aile. . . Onu seviyor gibiler. Bana verilen isim Paul Lucchese idi."

Dustin'in bakışları daralıyor, eğlenen ifadesi değişiyor. "Kimden bahsettiğini biliyorum. O piç kurusuna güvenemeyiz." Ve hemen ilgimi çekti. . .

"Aile için çok önemli biri." İç çeker gibi yapıyorum ama böyle bir tepkiye neden olan adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum. 'Sevimli insanları' hiç sevmemişimdir; sevimsiz olanları tercih ederim. Tavırları ve ruhları vardır. Mükemmel askerler olurlar.

Dustin yüz ifademi inceliyor gibi. "Asla kabul etmeyecek."

"Yapacak. Sizi temin ederim-" Dikkatim, bardan bir dizi bardağı aşırırken açıkça sarhoş olan bir karaktere yöneliyor; kaba bir şekilde kırılan bardakların sesi duyularımı işgal ediyor. Barmene bağırmaya ve onu tehdit etmeye başladığında başımı eğip oturduğumuz yerden onu izliyorum.

Çok yazık.

Çok huzurlu bir içki içiyordum ve üzerimde en sevdiğim gömleğim vardı. Sarhoş adamın İngilizceyi kavrayışı beni şok ediyor ve onu bu kadar derinden hayal kırıklığına uğratanın annesi mi yoksa babası mı olduğunu merak etmeme neden oluyor; belki de ikisi birden.

"Dinleyin," diye başlıyor, titrek bir parmakla barmeni işaret ederek. "Hiçbir şey satmıyorum. Sadece bir içki için buradayım."

İlginç. . .

Yerimden kalkıp kibarca müsaade istiyorum. Yavaşça bardaki adama doğru yürüdükten sonra yanına eğilip gülümsüyorum.

"Wah istiyor musun?" Sesini alçaltıyor. "Hiçbir şey satmıyorum." Ağzı açılıyor ve sadece belli belirsiz anlaşılır kelimeler çıkarıyor. Bu gömleğe çok yazık oldu.

"*Scusa.*" Kendi masamı işaret ediyorum. "Orada çok önemli bir meslektaşımla içiyordum ve konsantre olmamı oldukça zorlaştırıyorsun. Başka bir yer bulmanızı önerebilir miyim, *se?*"

Bir adam bana vurmaya cüret etmeyeli uzun zaman olmuştu ve önümüzdeki birkaç saniye içinde bunun nedeni açıkça ortaya çıktı. Geriye doğru sendeliyor ve sonra öne doğru atılarak yumruğunu suratıma indiriyor. Nefesinin kokusu beni yumruklarından daha çok etkiliyor. Yanağım kısa bir an için yanıyor.

Gözleri faltaşı gibi açılmış barmenden özür dileyerek omuz silkiyorum ve yanımdaki piçin boğazına iki kez yumruk atıyorum. *Jab. Jab.* Dizleri bir gümbürtüyle yere çarptı. Dizim yükselip çenesine çarpıyor. *Çat.* Gırtlığından bir hırıltı yükseliyor. Dizim tekrar yükseliyor. Bir inilti daha. Elimin arkası yanağına çarpıyor. Ne kadar *irrispettoso*. Saygısızlığın hiçbir şekline katlanamıyorum. Sallanan bedenine bakarken gömleğimde küçük bir leke fark ediyorum.

"*Madonna Mia. Fare le corna a qualcuno,*" diye tısladım ona. "Bak ne yaptın."

Yeni arkadaşımı daha özel bir yere, Dustin'e miras kalan eski bir binaya taşıırken Dustin'in kas gücü kesinlikle işe yarıyor. Soğuk beton zeminde bağlı yatarken pek de canlı görünmüyor. Yine de aletim bağları seviyor. . .

Bu alışverişten sonra bir bayanın arkadaşlığına çok ihtiyacım olacağını şimdiden söyleyebilirim. "Bay ...'ı sürükler misiniz? .?" Elleri bağlı tutsağımıza soru dolu gözlerle bakıyorum.

"Siktir git ..." Kendi sözlerinde boğuluyor.

"Pekâlâ, Bay Get Fucked'i şuradaki duvara yaslanacak şekilde sürükler misin, *se?*" Yeni ortağıma sakince gülümseyerek arka taraftaki tuğla duvarı gösteriyorum. "Teşekkür ederim, Dustin."

Bu kullanılmayan depo mükemmel bir mezbaha olabilirdi; belki de Dustin'e yeni bir iş girişimi öneririm. Çantamdan birkaç eşya çıkarıp arkamdaki ahşap tezgâha koyarken bunu düşünüyorum: bir bıçak, bir şişe su ve bir Luna Stick. Gömleğime az miktarda su dökerek lekeyi nazikçe siliyorum. Sıvının verdiği ürperti omurgamı titretiyor.

"Çok yazık," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Dustin'in sarhoş tutsağımızı daha uygun bir pozisyona getirmesini izlemek için başımı eğdiğimde, içimi bir huzur kapladığını hissediyorum. Bunlar gerçekten parladığım anlar. Cesurca. Diğerleri genellikle bocalarken, ben en sakin halimdeyim. Belki de bunun yeni ortağımın istekli ve itaatkâr davranışlarıyla da ilgisi vardır; ne de olsa birkaç saat önce neredeyse boğazını kaldırırma yapıştırıyordum. Sinsi bir sırıtış dudaklarımı aralıyor. Kim demiş para mutluluğu satın alamaz diye? Para en sadık yoldaşları satın alabilir ve korkunun sınırı yoktur. İmparatorluklar her ikisinin de temelleri üzerine inşa edilmiştir.

"Ben Jimmy Storm. Beni tanıyor musun?" Cevabı bildiğim halde soruyorum. "Hayır," diye tersliyor zar zor konuşan arkadaşımız ve Dustin'in elinden kurtuluyor.

"Bu Dustin Nerrock. Onu tanıyor musun?" Bir kez daha cevabı bilerek soruyorum. Sarhoş arkadaşımız Dustin'e bakıyor ve uygun bir tedirginlikle başını sallıyor. "Artık sen de beni tanıyorsun. Jimmy. Storm. Kimin için çalıştığını bilmek istiyorum."

"Ben sikişmiyorum."

"*A-ta-ta-ta.*" Kaba müdahalesine karşı parmağımı salladım. "Sen hayır demeden önce, üzerinde on gram eroin bulduk. Şimdi Jimmy'ye yalan söyleme. Bu kasabada sana kimin eroin sağladığını söyle. Sonra da sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım."

"Ben asla ispiyonlamam. Beni öldürür."

"Anlıyorum." İçimi çektim ve eşyalarım döndüm. "Buna saygı duyuyorum." Anahtar bıçağını elime alıp soğuk metali avucumda hissettiğimde, parmağımı bıçağın üzerinde gezdiriyorum, sert kenar pedimi rendeliyor. Birazdan olacakların heyecanı kanımı doğrudan kasıklarımaya yönlendiriyor ve kendimi sabırsızlık içinde, Dustin'e başarıyı nasıl garantilediğimi göstermeye hevesli buluyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve doğrudan esirime doğru yürüyorum. Eğiliyorum. Bıçak etini bir fermuarın kumaşı ayırması gibi kesiyor. Bıçak içindeki sinirleri parçalıyor. Eylem tamamlandı. Gözleri açılıyor ve eli sol bileğini kavırıyor. Kan parmaklarının arasından süzülüp betona damlıyor.

"Kahretsin," diye bağıyor. "Ne oluyor lan? Buna saygı duyduğunu söylemiştin."

"İstiyorum, hem de çok," diyorum kararlılıkla. "Umarım yaşarsın. Sadakat benim en sevdiğim erdemdir." "Tanrım," *diye* mırıldandı Dustin arkamdan. *Evet, benim* ailemde sorgulama böyle yapılır.

"On dakika içinde kan kaybından öleceksin." Adamın yanına çömelip sırıtıyorum, yüzünün solmasını ve bulantıdan başı boynunun üzerinde sallanmasını izliyorum. Bu bakışı birçok kez görmüştüm. "Ben ruhani bir adamım. Sen bilmezsin ama ben bir Katoliğim. *Maria* Ana'nın üzerine yemin edebilirim. . ." Başını dik tutmaya çalışırken ona bakıyorum, gözlerimi kısarak onu daha iyi inceliyorum. "Ölümün bir adamı aldığını görebildiğine yemin edebilirim. Hemen öncesindeki saniyeler. . gözlerinde. . . . ölümün ona girdiğini görürsünüz."

Boğazından iniltiye benzer bir şey çıkar ve sık gözlerinin kenarlarından panikle yaşlar süzülür. Bu

zavallı yoksul sokak faresi özlenmeyecek ve herhangi bir kanıt olmadan ortadan kayboluşu uyuşturucuyla ilgili olarak damgalanacaktır. Ki bir bakıma öyle de. "Şimdi bana patronunu nerede bulabileceğimi söyle, ben de yaşamana yardım edeyim."

"Ne? Nasıl?" Dustin bana soruyor.

Karnımın derinliklerinden gelen bir kahkaha atıyorum; elimde değil. "Sana söyledim, ben ruhani bir adamım." Ağlayan tutsağım konuşmaya çalışıyor, "O. . . . o sahip. . . ."

"Bu soğukluğu hissedebiliyor musun?" Dudaklarım kulağının kabuğuna degecek kadar yaklaşarak ona soruyorum. "*O* yakınlarda, dostum."

"Le Feir'in sahibi. Fırın." Kapanış saatine yedi dakika kala bayıldı. Kanının metalik ve keskin kokusu burnuma çarpıyor. Uzanmış bacaklarının etrafında birikerek küçük, parlak su birikintileri oluşturuyor. *Evet*, diye düşünüyorum kendi kendime, *bu depo mükemmel bir mezbaha olurdu*.

Sözümü tutmaya karar vererek ayağa kalkıyorum ve hızlı adımlarla çalışma tezgahına doğru yürüyüp en sevdiğim aletlerden biri olan Luna Kostik nitrat çubuğunu alıyorum. Kollarımı sıvayıp çubuğun ucunu ıslatırken, tutsağımın yanmayı hissedemeyecek olmasının ne kadar utanç verici olduğunu düşünüyorum. Oldukça eşsiz bir his olduğunu duydum. Esirime yaklaşıp yanına çömeldiğimde aletim fermuarımın altında bir ayak parmağı gibi zonkluyor. Yarık bileğini dağlamaya başladım. Kan bunu oldukça zorlaştırıyor, ancak imkansız değil ve bolca pratik yaptım. "Genç Dustin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, çalışırken gözlerim hiç şaşmıyor. "Yarın Bay Le Feir'i ziyaret edip bir anlaşma yapacağız. Bizim ürünlerimizden başka hiçbir ürünün bu sokaklarda dolaşmasını istemiyoruz. Burası artık bizim *mahallemiz*, bizim *bölgemiz*. Bu neden böyle?"

"Sokakları kontrol et, şehri kontrol et," diye cevap veriyor, sinirleri sesine karışıyor. Benden bir kıkırdama kaçıyor. Sanırım yeni ortağımı korkutmuş olabilirim; ne kadar tuhaf. Görünüşe göre Dustin Nerrock ellerini kirletmiyor; yetkin bir temsilci olmalı. Ama babamın bir keresinde bana söylediği gibi, 'İnsanın ışıltıyı takdir etmesini sağlayan şey kirdir'.

"Bay Fier'den daha önemlisi," diyorum, "*Kaptanımın* bahsettiği adamla bir toplantı düzenlemek. Onu tanıyorsunuz. Onu nerede bulacağız?"

Dustin'in abartılı bir nefes aldığını duyuyorum. "Artık Paul Lucchese adını kullanmıyor. Adı Luca Butcher ve Connolly'de yaşıyor."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.